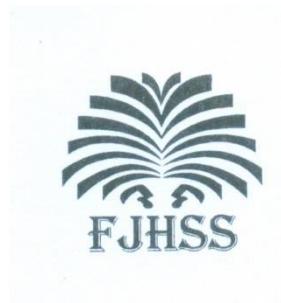

**THE FACULTY JOURNAL OF
HUMANITIES AND SOCIAL SCIENCES**

Volume 08

Issue 01

June 2019

Faculty of Humanities and Social Sciences

University of Ruhuna

Matara

Sri Lanka

The Faculty Journal of Humanities and Social Sciences

Volume 08, Issue 01. June 2019

Copyright ©June 2019, Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Ruhuna, Matara, Sri Lanka.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted by any means, electronic, mechanical photocopying, and recording or otherwise, without written consent of the publisher.

ISSN 1800-3486

Editors

Senior Prof. Gamini Fonseka

Dr. P. H. Amaraweera

Mr. P. H. Wimalasiri

Rev. O.U. Dammadheera Theri

Mrs. H.M.T.M.H. Molagoda

Printed by

Ruhunu Graphics – Matara

Tel: +94 412 229228

Published by

Faculty of Humanities and Social Sciences

University of Ruhuna

Matara, Sri Lanka

Tel: +94 441 22 270 10

Email: fjhss@hss.ruh.ac.lk

The Faculty Journal of Humanities and Social Sciences

Volume 08, Issue 01. June 2019

The Faculty Journal of Humanities and Social Sciences, Volume 08, Issue 01. June 2019 is a peer-reviewed journal published biannually by the Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Ruhuna. As a multidisciplinary journal, it intends to provide a common platform for academics, researchers and professionals to publish their research results in areas pertaining to Humanities and Social Sciences.

Editorial Office

The Faculty Journal of Humanities and Social Sciences

Faculty of Humanities and Social Sciences

University of Ruhuna

Matara

Sri Lanka

Tel: +94 441 22 27010

Email: fjhss@hss.ruh.ac.lk

The Faculty Journal of Humanities and Social Sciences

Volume 08, Issue 01. June 2019

Editors

Senior Prof. Gamini Fonseka

Department of English and Linguistics, University of Ruhuna, Matara.

Dr. P. H. Amaraweera

Department of Geography, University of Ruhuna, Matara.

Mr. P. H. Wimalasiri

Department of Sinhala, University of Ruhuna, Matara.

Rev. O.U. Dammadhera Theri

Department of Pali and Buddhist Studies, University of Ruhuna, Matara.

Mrs. H.M.T.M.H.Molagoda

Department of English Language Teaching, University of Ruhuna, Matara.

Contents

WH Questions and the Sinhala Left Periphery	1
M. G.Lalith Ananda	
The New Tamil Woman: Analysis of the Literary Representations of the Female Suicide Bomber in <i>Island of a Thousand Mirrors</i> by Nayomi Munaweera	21
D. Y. Sandaru Diwakara	
Export Potential as a Driving Force of the Balance of Payment in Sri Lanka: An Overview	33
K. K. Saman Udaya Kantha, S. K. Derwin	
‘Polytheism’ in Ancient World Religions: Egyptian, Babylonian, Greek and Roman Religions	47
S. Bamunusinghe	
Human Dignity-Related Grievances: One of the Prominent Reasons for the Emergence of Sri Lankan Tamil Militant Movements in the Early 1970s – A Historical Analysis	55
C. L. Gamage, S. Amarasinghe, S. Wawwage	
Political and Religious Policies of Aurangzeb and the Destruction of Buddhist, Hindu and Jain Cultures in India	73
Beligalle Dhammajoti	
සම්භාව්‍ය සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයේ වස්තු විෂයීය සාමාන්‍යතාව, ‘පෙදෙත් බුදුසිරිත’ නියමය හා ව්‍යුහාත්මක බහුවිධතාව පිළිබඳ විමර්ශනාත්මක අධ්‍යයනයක්	81
අපරාක්කේ සිරිසුධම්ම	

ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියට අදාළ න්‍යායන් සහ ආකෘතිවල දෘෂ්ටිවාදය 95
පිළිබඳ විග්‍රහයක්

එන්. ඩී. ජී. ඒ. හේමන්ත කුමාර, එස්. අමරසිංහ

“ජීවදාන” සංකල්පයෙහි සංස්කෘතික සහ දාර්ශනික පදනම පිළිබඳ 107
විමර්ශනයක්

කොග්ගල්ලේ විජිත

ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ 1971 අප්‍රියෙල් සන්නද්ධ අරගලය කැරැල්ලක් 119
ද? නැතිනම් මාක්ස්-ලෙනින්වාදී විප්ලවීය අරගලයක් වී ද යන්න පිළිබඳව
ඓතිහාසික විමර්ශනයක්

දේව මයිකල් ද සිල්වා, කේ. එම්. පී. කුලසේකර

Editorial Note

In an academic environment shaped up by some phenomenal breakthroughs in information technology, the disciplines specialised under humanities and social sciences also tend to keep pace with those in pure and applied sciences in their progress in working out solutions to the problems and challenges that arise in their way in numerous fashions. The facilities that have emerged in high-tech environments today generously support the researchers in the humanities and social sciences in accessing and exploring hidden domains of knowledge and achieving and maintaining quality through the accuracy in the surveys, analyses, comparisons, and arguments they make. Thus, while the environment facilitates research with numerous technical devices such as the World Wide Web (WWW), EMAIL, NEWS, TELNET, File Transfer Protocol (FTP), and Internet Relay Chat (IRC), it poses a vertical challenge to the researchers regarding the defence of the claims they make. Unlike in the past, today everybody has access to a large number of devices in testing the veracity, accuracy and completeness of a claim somebody makes, and therefore the researchers in the humanities and social sciences also consider that their findings should be true, accurate and consummate. In a background featured by such a high demand for academic excellence the publication of a journal of this sort invites numerous challenges. However, having left behind an innumerable multitude of obstacles, we are ready to go to the press with a substantial manuscript with 10 research papers.

The present issue of the *Faculty of Humanities and Social Sciences Journal* is meant to address some important concerns in the disciplines that are specialised under nine separate university departments within the faculty as a timely contribution to the ongoing process of producing and disseminating knowledge. The issue is featured by several journal papers that present the outcomes of the meticulous research carried out by a group of academics from the university system of Sri Lanka, specialising in a variety of disciplines.

From a comparative linguistic point of view, M.G.Lalith Ananda argues that in the Sinhala language WH-facts motivate both overt and covert movements, overt movement being restricted to partial WH movement in the embedded periphery by means of a demonstration that shows how the relevant heads for WH operations constitute the left periphery of the clause. He also argues that the E-morphology of the verb interacts with pragmatics, making a distinction between De-Re and De-Dicto reading and showing thereby more evidence of the morphology-pragmatics interface. Thus it helps to establish two significant

generalizations: 1) that the left periphery of South Asian Languages is more articulate than it had been assumed before and 2) that Sinhala WH always has a covert movement. Thus an in-depth study of morphology and syntax in Sinhala emerges from his endeavour.

Through a character analysis of Rajeswari Sunder RajanSaraswathi in Nayomi Munaweera's *Island of a Thousand Mirrors*, D.Y. Sandaru Diwakara surveys from a literary point of view the manipulation of women as suicide bombers by Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), one of the most ruthless terrorist organisations that ever emerged in the world, that publicly denounced male chauvinism and violence against women but privately practised them on an enormous scale, revealing the creation and use of a political rhetoric whose sole objective was to deceive the follower. He demonstrates how the idol created under the delusion of "The New Tamil Woman", stands for an ideology that sets women on their toes for a cause that is expected of being realised to ensure for them a future of limitless enjoyment of comfort and freedom but, paradoxically, confines them to a metaphorical prison of control.

Turning to the export economy of Sri Lanka, K.K. Saman Udaya Kantha and S.K. Derwin reveal that there is an inadequacy in Sri Lanka's exports hindering the improvement of the trade of balance and balance of payment, and demonstrate how liberalization and export-led development policies in Sri Lanka have failed to bring about diversification in the export structure, without making any take-off from the long-prevailed low performance of the few export commodities that cannot compete with their rivals in other countries. They also point out that certain significant changes in the export and economic policies have continued to weaken the potential levels of Sri Lanka's export economy by suppressing the solutions to the key problems of the mainstream export structure, and that boosting exports would require a wide range of innovative macro-economic and micro-economic policies.

With evidence from the ancient world represented by Egyptian, Babylonian, Greek, and Roman cultures, S. Bamunusinghe attempts to define 'polytheism' or the belief in many gods dominant in many ancient religions around the world. She highlights in this concern the ancient practice of identifying different gods and goddesses to represent a variety of notions significant for existence: various phenomena in nature such as drought, rain, thunder, and storm; various aspects of daily life such as education, agriculture, occupation, reproduction, and

protection; various emotions that ensure interaction among people such as anger, peace, love, hatred, happiness, and sorrow. Thus she demonstrates that, when scrutinised closely, all gods that belonged to the cultures in question were the same personae, with surprisingly striking similarities.

The paper based on a survey carried out by C. L. Gamage, S. Amarasingha, and S. Wawwage with a sample of eleven Tamil residents from the administrative area of the Jaffna Divisional Secretariat presents some grievances of the Tamil youth that affected their dignity as human beings and urged them to form a number of all-Tamil militant movements in the Northern and Eastern territories of Sri Lanka in the early 1970s. It attempts to show that the militant groups were composed of youth who were suppressed by two distinct forces: 1) the Sri Lanka government that enforced and implemented policies that discriminated against the Tamil community; and 2) the Tamil elite that discriminated against them on the basis of their subaltern class and caste identities. However, there is a clear-cut disparity between the authors' claim that "[a]s their dignity was assaulted from both within and without, the Tamil youth from the lower rungs of society became more aggressive and started reacting violently, demanding major changes in the socio-economic setup of Tamil society and the mainstream political system so that they would be assured of equal opportunities in all fields" and the actualities experienced at the peak of the violent operations. Their targets were innocent civilians who had nothing to do with making state or political decisions crucial for their human dignity. The Liberation Tigers of Tamil Elam (LTTE) finally got nourished by cannibalising the fellow militant groups and became one of the most ruthless terrorist organizations that ever emerged in the world. Over the thirty years of their active existence, they simply carried out ethnic cleansing in the Northern and Eastern territories and disrupting civil life on the rest of the island by afflicting mass scale property damage and genocide, but with no emphasis on human dignity at all.

In an attempt to capture an historical connection to the religion-based violence experienced in today's world, the Ven. Beligalle Dhammajoti Thero, analyses the strategies the extremist Islamic religious fanatic Aurangzeb, the sixth Mughal ruler of India, followed in a devastating and destructive campaign to convert the Indian community to Islam by establishing in India the Koranic teachings as their education and the Sharia law as their code of conduct. He sheds light on the ruthless political and religious policies of the despot that openly caused destruction to Buddhist, Hindu and Jain cultures in India by

means of genocide, vandalism, intimidation, and constant application of suppressive techniques of surveillance and inquisition. Thus the research exposes the negative impact of an extremist religious dogmatism of a ruler on man and society as a lesson to be learnt from history.

The investigation carried out by the Ven. Aparekke Sirisudhamma Thero into the emergence of the most ancient compendium of Sinhala prosody *SIYABASLAKARA* as a guide to the composers of poetry in the medium of Sinhala who had no command of Sanskrit at all, reveals that its original prescription was to use the principles of poetics presented there for the composition of poetry only on “The Life of the Buddha”. He uses his research findings gathered from a critical reading of *SIYABASLAKARA* (9th or 10th Century CE) in parallel with that of another ancient Sinhala classic *MUWADEVDAWATHA* (11th Century – 1310 CE) that imbibed the principles of poetics presented there to demonstrate the social, cultural, political and religious conditions that contributed to the author’s deviation from his original religious stance to something secular. Thus he makes an attempt to establish the universality of *SIYABASLAKARA* as a classic in poetics.

In an analysis of the ideological agenda behind some selected principles and structures relevant to globalisation, N.V.G.A. Hemanthakumara and Sarath Amarasinghe consider globalisation a constant multidimensional process that emerged in the modern age, embracing all identified aspects of life, and the goal of recreating the model man and the model society to be followed across the world can be realised only through that process. With evidence from several studies they are in an attempt to establish that globalization is unavoidable and in order to achieve any progress in life in a global context, what an individual or a society could do is to get adjusted to it rather than to get isolated from it. Further they emphasise that no country can achieve an advanced development without getting integrated into the process of globalisation.

Drawing attention to the respect accorded to the concept of “after life” in the Buddhist ritual culture in Sri Lanka, the Ven. Koggalle Wijitha Thero endeavours to investigate into the origin of the traditional ritual known as *jiivödhaanö mathököwasthrö puuja, jiivödhaanö, aasannö karmö*, and *goodhaana* performed in terms of preparing a person for death psychologically and spiritually. What happens there is to make a donation of food and a robe to the Buddhist monks in anticipation of the death of the person concerned along

with a set of the essential personal items that a monk can use. While admitting that the ritual originated in the *vedic* culture in India based on Hinduism, he tries to identify the elements that evolved in it in exposure to the philosophical foundations of Buddhism, and to demonstrate how it departs from Hinduism. Against this background, he dates the ritual of *jīvödhaanö* to the era when the Buddha was alive, and makes a significant effort to establish that it was introduced into Sri Lanka by the Ven. Mahinda in the 3rd Century BC, on the occasion when he established the Buddhist order.

The last in line, Deva Michael De Silva and K.M.P Kulasekera's contribution is an endeavour to carry out an historical investigation into the armed struggle launched by the JVP (People's Liberation Front) in April 1971 to determine whether it was an insurgency or a Marxist-Leninist revolutionary struggle. In a search for an answer to the question whether the behaviour of the JVP in that scenario was similar to that of a Marxist-Leninist revolutionary struggle, they study several statements made on it from a number of diverse points of view. They observe that the event was neither an insurgency, taking into account its organisational background, agenda, membership, fighting strategies, objectives, the class support it attracted, nor a revolutionary struggle, assessing the degree of immaturity noticed in its objective and idealistic bases. Thus they conclude that it was an armed struggle made by a group of people to overcome suppression or to gain self-protection. However, according to many respectable sources, the actual political climate of Sri Lanka during the period when this particular event took place does not allow any justification of it as an exercise that the average citizen of Sri Lanka aspired to.

Thus the 10 papers present a body of research carried out in a diverse spectrum of disciplines, and they all together create a picturesque mural for an intellectual readership to appreciate. Of course the editorial board emphasise that the respective authors are solely responsible for the ideas generated in the papers.

The compilation of the journal was obviously a group activity: the authors provided their valuable research papers; the reviewers gave their feedback; the members of the editorial board saw to the stylistic issues in the manuscripts; the technical persons prepared the layout; the Dean's Office provided the funds for printing; and thus the production of the journal involved the invaluable support of several individuals. After so much of labour the journal is now ready to actualise and on behalf of the editorial board I thank all those who helped in this venture.

Editorial

Board

WH Questions and the Sinhala Left Periphery

M.G. Lalith Ananda

Department of English and Linguistics,
University of Sri Jayewardenepura, Nugegoda, Sri Lanka
mlalithananda@gmail.com

Abstract

WH-Questions have always attracted the attention of linguists due to their theory internal significance, interacting as they are, with a number of other morpho-syntactic phenomena as well as for their typological implications. Sinhala WH facts offer some interesting facts in this regard due to their interface with morphology and pragmatics both. The present paper argues that Sinhala WH-facts motivate both overt and covert movement, overt movement being restricted to partial WH movement in the embedded periphery. In particular, it will be shown that the relevant heads for WH operations in Sinhala are FORCE, INT (ERROGATIVE), and FIN (ITENESS) that constitute the left periphery of the clause. It will be argued that the E-morphology of the verb interacts with Pragmatics, making a distinction between De-Re/De-Dicto reading thereby showing more evidence for morphology-pragmatics interface. A significant generalization that surfaces in the study is that the left periphery of South Asian Languages is more articulate than it had been once assumed as shown by WH-in situ, a disjunctive particle, and a Quotative that can occupy the same clause in Sinhala. Another generalization is that Sinhala WH always has covert movement.

Keywords: *left periphery, movement, WH-questions*

1. Introduction

WH-Questions in Sinhala have, to some extent been researched by both native and non-native speakers of Sinhala. While some studies have been comparative in nature taking into account both Sinhala and Japanese WH facts (Kishimoto, 1992; 1998; Hagstrom, 1998; 1999; 2001), some studies have mainly concentrated on Sinhala WH (Gair, 1970; 1983; Gair and Sumangala, 1991; Kariyakarawana, 1998). While the latter class analyses the Sinhala WH- facts in terms that subsumes WH under Focus, the former attempt to integrate the Sinhala WH-facts into the cross linguistic typology of WH phenomena.

Following are some basic characteristics of Sinhala WH questions:

- a) Question word remains in-situ
- b) Question word is followed by Q-morpheme, “da”
- c) E-marking of the verb

These characteristics are illustrated in the following example.

(*Soodana*– root/ ‘to wash’, *soodanava* ‘wash: present’, *soodanna* ‘infinitive’, *seeduwa* ‘washed’, *seeduwE* ‘E-form’)

1) Nimal mokak da seeduwE?
 Nimal (Nom) what Q washed-E
 ‘What did Nimal wash?’

Different configurations of the above a, b, c lead to different syntactic and semantic representations, as we will see in the following sections.

1.1 Existing Literature

1.1.1 Hagstrom

Observing that WH questions are formed with the Q-particle “da” attached to the question word, Hagstrom notes that the Q-particle can be both clause internal and clause peripheral. When it is clause internal (pre-verbal), it is adjacent to the question word. In both cases, the verb bears a special morphology, which he labels to be E-marking. Hagstrom argues that the movement relation between Q and clause periphery can be best described as a feature driven movement, with –E instantiating an unchecked feature that drives the –Q morpheme to a clause final position.

[XP] -Qverb ____] (XP is the WH word) (Hagstrom, 2001: 232)

E-marking does not take place where Q (da) is at the clause periphery. Where Q (da) is clause internal, the embedded verb is E-marked, but where “da” is clause peripheral (post verbal), there is no E suffix.

- 2) a. Ravi [kau da aavE kiyala] dannawa
 Ravi who Q came-E Comp] know
 ‘Ravi knows who came’
- b. Ravi [kauru aava da kiyala] dannawa
 Ravi who came-Q Comp know
 ‘Ravi knows who came’

When the movement occurs overtly, as in (b), the feature is checked off and the corresponding E-morphology does not appear. ‘Da’ appears to the left of and hierarchically below Comp (kiyala). This suggests that E- reflects a feature which is checked or satisfied by the movement of the Q-particle (da) to the

clause periphery. If this movement has not taken place overtly, ‘E’- appears indicating that the movement is yet to occur, i.e., occurs covertly.

1.1.2 Kishimoto

Arguing against the movement analysis of the Q-particle proposed for Sinhala by Hagstrom, Kishimoto proposes LF pied-piping. He concludes that it is not that Q (da) moves to clause periphery itself, but rather that it marks the constituent which as a whole moves in covert syntax. In cases like, where a WH-word is inside a movement island and “da” is attached outside, Kishimoto proposes that the entire island (marked by “da”) moves (covertly) to the appropriate position (Spec CP) for interpretation.

In response to the fact that “da” appears to move lower than Comp “kiyala”, as argued by Hagstrom, Kishimoto(1998) proposes a recursive CP structure for Sinhala, with the higher CP being responsible for clause typing (headed by “kiyala”) and the lower CP being the destination for operator movement. When applied to Rizzi’s (1997; 1999) Split-CP structure, ‘kiyala’ is head of FORCE P, while Q (da) moves to a lower head like FOCUS P.

1.1.3 Gair (1983) and Kariyakarawana (1998)

Both Gair (1983) and Kariyakarawana (1998) discuss WH questions in Sinhala as a subset of focus construction and hence the analysis is subsumed under Focus phenomena of Sinhala. They conclude that all WH phrases, except quantifier Wh Phrases, have focus interpretation. The Wh questions in which Wh words occur post-verbally, give an obligatory cleft reading. They maintain that Sinhala exhibits Subjacency effects at S-structure which they attribute to focus movement. They also conclude that Sinhala does not show overt or covert Wh movement.

2. Objectives

This paper argues that Sinhala WH-facts motivate both overt and covert movement, overt movement being restricted to partial WH movement in the embedded periphery. In particular, it will be shown that the relevant heads for WH operations in Sinhala are FORCE, INT(ERROGATIVE), and FIN (ITENESS) that constitute the left periphery as proposed by Rizzi (1997, 1999) for Italian. It will also be argued that the E-morphology of the verb interacts with Pragmatics making a distinction between De-Re/De-Dicto reading thereby showing more evidence for morphology-pragmatics interface. A significant

generalization that surfaces in the study is that the left periphery of South Asian Languages is more articulate than it had been once assumed as shown by Wh-in situ, a disjunctive particle, and a Quotative that can occupy the same clause in Sinhala. Another generalization is that Sinhala WH always has covert movement just like any other SOV language such as Chinese or Japanese.

3. Methodology

3.1 Data and Data Collection

Data for the present study consisted of both matrix and embedded-Wh-questions and Yes/No questions, Focused and Topicalized sentences, sentences with the disjunctive marker, sentences and questions with relative clauses, and other sentences with different elocutionary force. A sample of 100 sentences of the types mentioned above was distributed among 05 adult native speakers of Sinhala. The researcher consulted these adult native speakers for their grammaticality judgments and interpretations thus accessing their linguistic competence. Although the researcher himself is a native speaker of Sinhala, still the grammaticality judgments of these speakers were sought in order to ensure and maintain accuracy in interpretation.

3.2 The Theoretical Background

3.2.1 Rizzi (1997, 1999)

Rizzi's seminal paper on the fine structure of the left periphery (1997) expounds a proposal for decomposition of the Complementizer layer of the clause into a series of functional projections. Motivating this decomposition by the peculiarities of complementizers "*di*" "*che*" and "*se*"(if) in Italian (which Rizzi says is applicable to Romance in general) Rizzi provides the following structure for the C-system in Italian (Romance).

3) FORCE (TOP*) INT (TOP*) FOC (TOP*) FIN IP

The C-system is interpreted as an interface between two layers of an information system, one interfacing with the domain of discourse - typing the clause as interrogative, relative, adverbial, etc., -- and the other interfacing with the domain of the sentence - expressing the content within IP, and determining its finiteness properties. Accordingly, the information contained in the higher structure is called the specification of Force (or Force) and the lower, more inward-looking structure headed by IP, as Finiteness.

Unlike the Force-Finite system, which is an essential part of the C-system, whenever there is a CP, the topic-focus field is present in the structure only when it is activated. Since Force and Finiteness close off the C-system upward and downward, the topic-focus field is located between the two C-Heads on either side.

4. Analysis

4.1 WH Question Words:

Sinhala employs a number of WH Question words that show certain unique characteristics in their syntactic distribution. The following is a list of WH-question words in Sinhala followed by an analysis of their differential distribution and interpretation in different Question types.

A WH Question word in Sinhala is formed by an indefinite question word and a question particle (Q) –da.

Kau da ‘who’, *mokak da* ‘what’/*monava da* ‘what’ *kohee da* ‘where’, *kohoma da* ‘how’, *Kauru da* ‘who’, *ki-denek da* ‘how many’, *koccara da* ‘how much’

A Question-marking suffixal morpheme is not an unusual feature of many Head-final languages. For instance, Japanese has a sentence final –ka that marks interrogative force. Korean has –nya as Q marker and “of” in Dutch functions as the same.

However, -da shows the following crucial properties.

- a) Sinhala –da requires E-ending of the matrix verb (E-marking) in order to yield a question interpretation. In the absence of E-marking, the –da attached WH phrase would convey an indefinite existential meaning (4, 5).
- b) –da alone (without E-marking) yields interrogative interpretation only in yes/no questions (6).
- c) –da also functions as a disjunctive in a WH question (7).

These morpho-syntactic phenomena are illustrated in the following examples.

- 4) *Kau da aave?*
Who Q came-E
‘Who came?’

- 5) Kauda aava
 Somebody came
 ‘Somebody came’
- 6) Nimal potha kiuwa da?
 Nimal book read Q
 ‘Did Nimal read the book?’
- 7) Oyaa ta bath da paan da oona?
 You Dat rice DisjQ bread DisjQ want?
 ‘Do you want rice or bread?’

The above examples illustrate that the Illocutionary Force of the sentence is determined by the morphological E-marking on the verb. Following Rizzi (1997, 1999), I propose that –E in Sinhala occupies the Force position which, together with INT determine Interrogative Force in both WH and Yes/No questions. Consequently, Force is the highest head in the left periphery whereas INT occupies the position immediately lower to Force. In the Yes/No questions, the Force position is occupied by a Null head and the Q-particle –da is base generated in the INT(errogative) position as there is no WH word in such questions to serve as a launching site for –da movement. However, there is overt Q movement in the embedded periphery, as INT head has a strong Q-feature that attracts Q (da) from its base position (kauru da/monava da). This is identified as partial WH movement in the embedded periphery. In Sinhala, the embedded clauses are introduced by the SAY Complementizer *kiyala*. It can introduce a finite Focused clause, Topic clause or a WH complement clause. In such cases too, the Force properties of the clause are determined jointly by Force and INT. I propose that *kiyala* occupies the Fin(iteness) position identified by Rizzi in his analysis as the head position that hosts the complementizer “di” in Italian.

Another notable syntactic phenomenon in WH questions in Sinhala is that the Topic/Focus field in WH questions is activated only in the embedded periphery. This applies to both WH and yes/no questions. Rizzi observes that WH question elements in main questions in Italian too cannot co-occur with a Focus. I propose that in WH and yes/no questions with an embedded focus constituent, the Foc head has an [EPP] feature and an uninterpretable [Foc] feature that attract the focused constituent to the Specifier position of Focus. Further, I claim that the Foc head has a strong [V] feature that attracts the E-marked embedded verb to its head. This is also in line with Rizzi’s argument that Foc is a strong head which triggers T raising. In the case of a Topicalized constituent occurring in the embedded periphery of a WH or Yes/No question, I propose the same

mechanism except that the head involved in this case is TOP. The [EPP] feature and the uninterpretable [TOP] feature of Top head attract the tropicalized constituent to its Specifier. However, unlike in the case of Foc, the Top head is a weak head and therefore it cannot attract the verb. Hence, the verb remains in situ. Following Rizzi, I propose the following clausal architecture for Sinhala C-domain.

8) The Sinhala Left Periphery:

FORCE	INT	TOP	FOC	FIN
-e	-da	nang	tamai	kiyala

Force head is the highest in Sinhala as there can be no clause structure above it, both in the matrix and embedded periphery. Similarly, no other functional head can occur between FORCE and INT thereby ensuring that INT is the next highest head in the left periphery jointly determining the Interrogative force of the utterance. The order between TOP and FOC heads too is fixed as an interchange of the two would make the sentence ungrammatical. Finally, FIN determines the finiteness property of the embedded clause. The following examples illustrate these different head positions.

- 9) a. Kauda gedara giyE
 Who home went-E
 ‘Who went home?’
- b. Nimal nang paan tamai kanne.
 Nimal TOP bread FOC eat-E
 ‘As far as Nimal is concerned, it is bread he eats.’
- c. * Nimal Tamai paan nang kanne.
 Nimal FOC bread TOP eat-E
 ‘As far as Nimal is concerned, it is bread he eats’
- d. Oya [Nimal tamai ee vaed karE kiyala] hitanava da?
 You [Nimal FOC that work did-E COMP] think Q
 ‘Do you think that it is Nimal who did that work?’

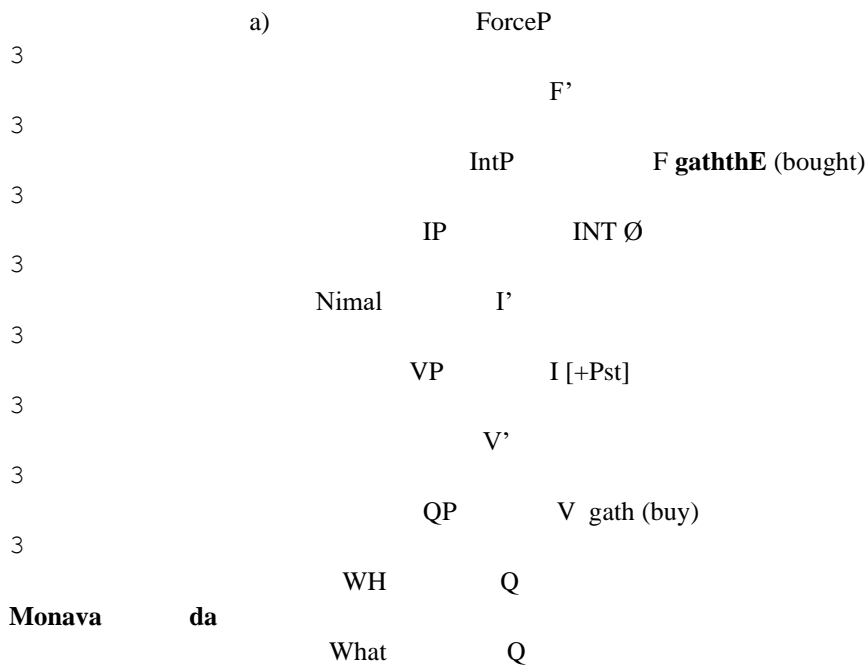
Example (9.a) shows that the highest position of the Left periphery is occupied by Force, in this case, interrogative force is represented by –E for Sinhala. Example (b) shows the right order of TOP and FOC as the same whereas FOC TOP order is ruled out as shown in (c). Example (d) shows the position of Fin as it introduces the embedded clause.

The different claims made in the above sections are discussed below with more empirical evidence in relation to the following WH Question types.

- a) Matrix WH questions
- b) WH in embedded contexts
- c) Yes/no questions
- d) WH with a focus interpretation

4.1.1 Matrix WH:

10) Nimal monava da gatte?
 Nimal what Q bought-E?
 ‘What did Nimal buy?’

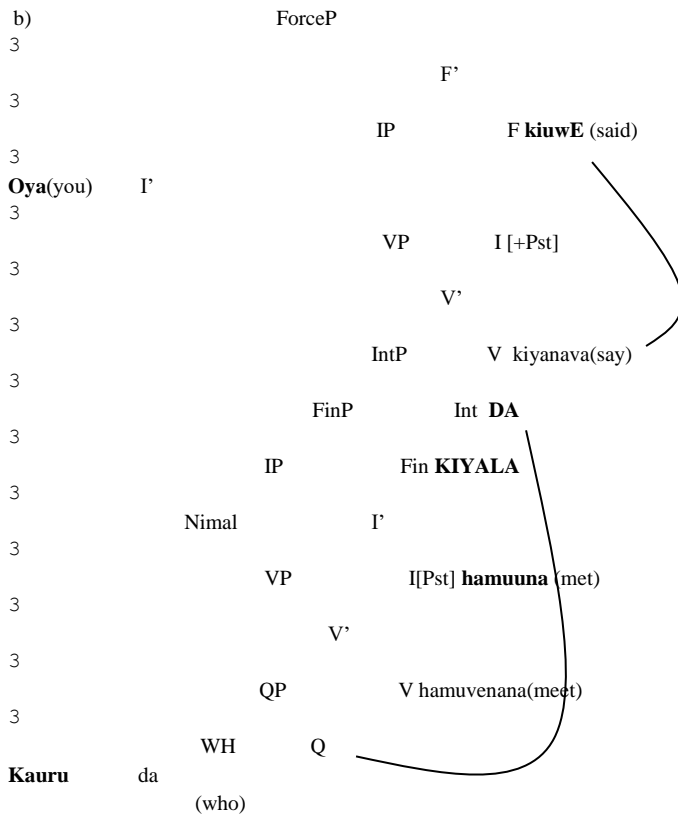
The WH phrase occupies the in-situ position at S structure. INT head cannot attract Q (da) as the former is a weak head and therefore, functions differently from the embedded periphery. The WH will move to Spec Force at LF for scope properties.

4.1.2 Embedded WH Questions: Wide Scope

The discussion of the embedded periphery of the Sinhala clause needs special attention to some syntactic phenomena that can be observed in relation to the movement operations in the embedded periphery. When the matrix clause has a

DP in Spec IP (not a WH phrase) with a WH phrase in the embedded clause, the Q-particle cannot remain in-situ.

- 11) Oya [Nimal kauru hamuuna kiyala da] kiuwe
 You [Nimal who met Comp Q] said-E
 ‘Who did you say that Nimal met?’

As shown in the example, Q (da) has moved from the in-situ position to the edge of the embedded clause to the INT position. This can be identified as overt partial WH movement in the embedded periphery. The motivation for Q movement in this context can be attributed to a strong Q feature in INT. The Fin Head is occupied by the “SAY Complementizer, *Kiyala*”.

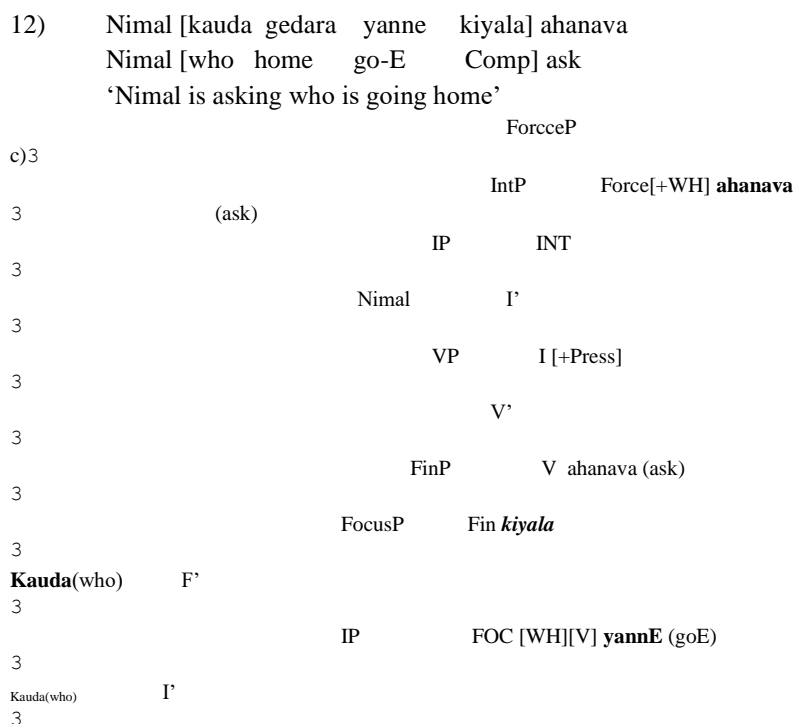
4.1.3 Kauda/Kauru (Who) Distinction

Another notable syntactic characteristic associated with the embedded periphery is the *Kauda/Kauru* (who) distinction. Sinhala employs two WH words to denote “who”. One is *kauda* and the other is *kauruda*. Both have the same distribution in matrix questions and do not convey any interpretive difference.

Yet, the native speakers prefer the phonologically more convenient term *kauda* to *kauruda*. As observed in the preceding section, partial WH movement is a syntactic operation in the embedded periphery. Q moves to the embedded INT for scope. WH phrases such as *monavada* ‘what’ displaces Q as *monava... (V)...da* (what (V)...Q), and *koheeda* ‘where’ becomes *kohee (V) da*. Accordingly *kauda* ‘who’ should be *kau (V) da*. But this does not happen so. Instead the displacement takes place from *Kauruda* ‘who’ as *kauru (V) da*. Therefore, a distributional difference can be identified between *kauda* and *kauru*. *Kauru* can occur only in embedded clauses whereas *kauda* can occur in both root and embedded clauses.

4.1.4 Narrow Scope Questions

A matrix declarative clause with the predicate *ahanava* (ask) with an embedded WH question in which the WH is in-situ is an example for the above aspect. Though the matrix predicate is not –E marked, it selects a [+WH] complement clause that requires the embedded WH phrase to be answered. “*Ahanava*” (ask) is a counterpart of “wonder type” predicates in English that requires a [+WH] complement. This type of questions can be treated as questions with a focus interpretation where the WH constituent moves to the specifier of a Foc projection while the E-marked verb moves to the Foc head.

3 VP I[+Pres]
 3 NP V
Gedara yanava (home) (go)

The FOC head has a [+WH] feature, and a strong [V] feature to satisfy. Accordingly, it attracts the closest WH (kauda/who) to its spec and the –E marked verb to the head position. The fact that this type of narrow-scope embedded questions has a focus interpretation can be justified as the Q-particle (da) can be attached to any agentive DP making it focused in a similar fashion as shown below.

- 13) Lalith [Nimal **da** gedara yanne kiyala] aehuva
 Lalith [Nimal Q home go-E Comp] asked
 ‘Lalith asked whether it is Nimal /is it Nimal who is going home’

d) ForceP
 3 IntP Force[+WH] **aehuva**
 3 (asked) IP INT
 3 I'
Lalith I'
 3 VP I [+Pst]
 3 V'
 3 FinP V ahanava (ask)
 3 FocusP Fin **kiyala**
 3 Nimal **da** F'
 3 IP FOC[Q][V] **yannE** (goE)
 3 I'
 Ram da I'
 3 VP I[+Pres]
 3 NP V
Gedara (home) yanava (go)

4.2 Yes/No Questions:

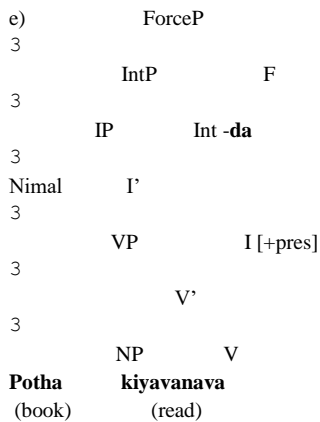
Yes/no questions in Sinhala are formed only by using the Q-marker as they do not trigger E-marking of the matrix verb. The following example illustrates this point.

- 14) Nimal potha kiyavanava da?

Nimal book read(Pres) Q

Does Nimal read the book? / Is Nimal reading the book?

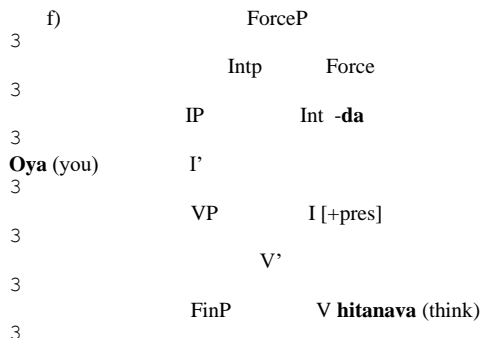
A major syntactic phenomenon of these questions is the absence of a launching site in the IP for the Q-marker as characterized by the absence of a WH word. In the absence of E-marking, Q occupies the INT position which is immediately below the Force position. Both Force and INT determine the force properties of Q.

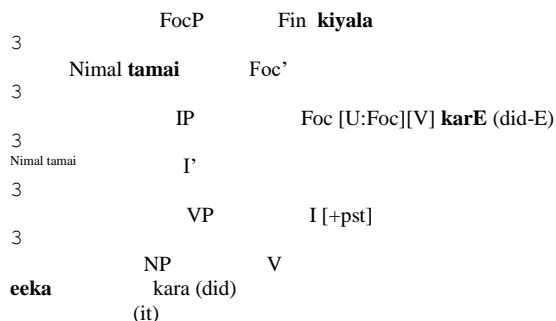

4.2.1 Yes/No Questions with an Embedded Focused Constituent:

As discussed in the preceding sections, Topic and Focus field is activated in the embedded periphery in WH and Yes/No questions of Sinhala. However, in the case of Focus, distinction can be made between a focused constituent and a focused proposition in Sinhala. That this semantic distinction is embodied in a syntactic distinction too is depicted structurally through movement operations, as shown below.

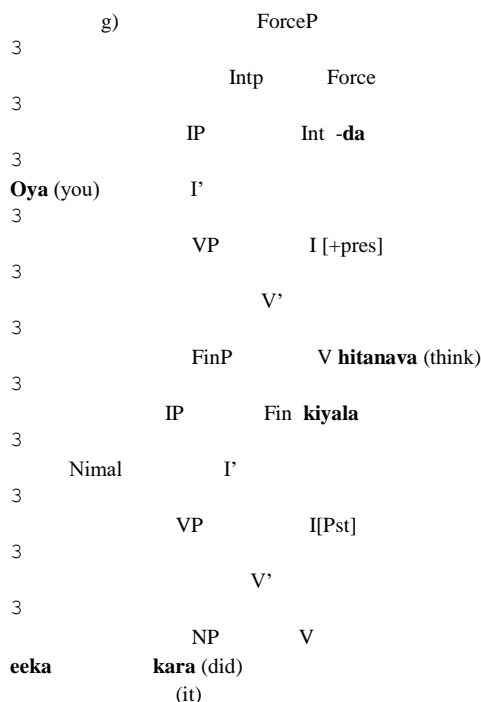
- 15) Oya [Nimal tamai eeka karE kiyala] hitanava da?
 You [Nimal FOC it did-E COMP] think Q
 Do you think that it was Nimal who did it?

The FOC head has an uninterpretable [Foc] feature that attracts the focused constituent “NimalTamai” to its Spec position. Further, it also has a strong [V] feature that attracts the embedded verb “karE”. This E-marking of the verb is not a result of Force operating on the embedded clause is evident as the verb does not take –E form in the absence of focus. Therefore, this E-marking can be attributed purely to Focus phenomenon in the embedded periphery as shown in the following example.

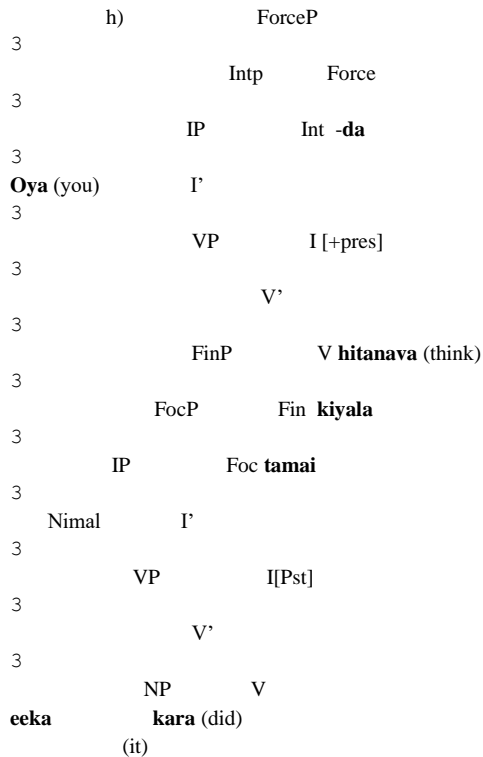
- 16) Oya [Nimal eeka kara kiyala] hitanava da?
 You [Nimal it did COMP] think Q
 Do you think that Nimal did it?

In the case of a WH or Yes/no question with a focused proposition (rather than a focused constituent), there is no triggering of verb movement to Focus head in

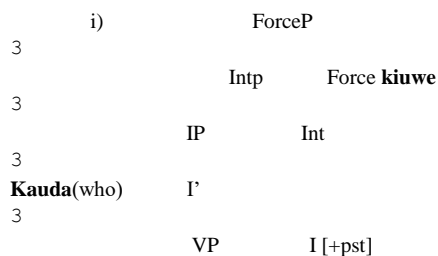
the embedded periphery. This is characterized by the absence of E-marking on the embedded verb. Therefore, the focus marker *tamai* occupies the Foc head position and C-commands the focused embedded proposition.

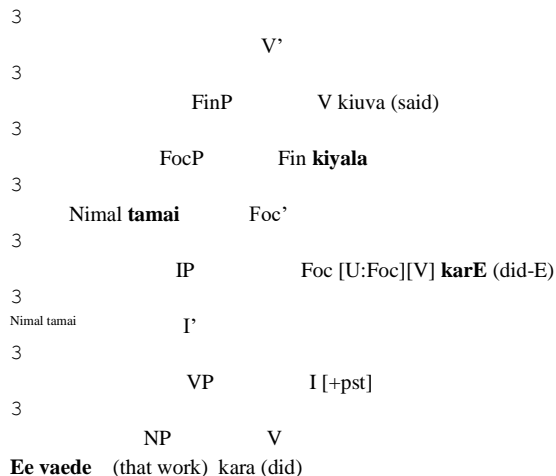
- 17) Oya [Nimal eeka kara *tamai* kiyala] hitanava da?
 You [Nimal it did FOC COMP] think Q
 Do you think that Nimal did it indeed?

4.3WH Questions with a Focused Embedded Constituent

- 18) Kauda [Nimal *tamai* ee vaede kare kiyala] kiuwe?
 Who [Nimal FOC that work did-E Comp] said-E
 Who said that it was Nimal who did that work?

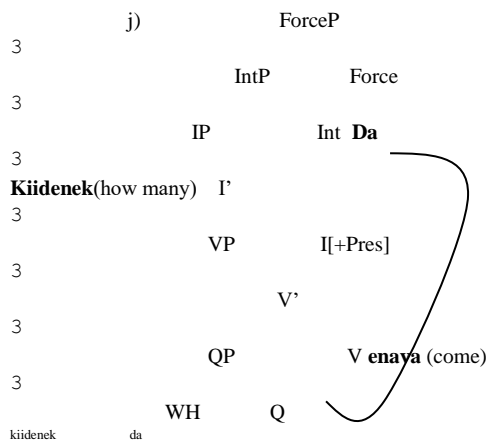

Here too focus movement in the embedded periphery can be observed as noticed for Yes/No questions with an embedded focused constituent. The matrix WH will raise at LF for matrix scope.

4.4 Quantificational-Type WH Questions:

There are some quantifier-type WH phrases such as *kiidenek da* ‘how many (people)’ and *koccarada* ‘how much’ that trigger Q (-da) movement even in matrix questions. The WH constituent *kidenekda* has a [+WH] feature and a [+HUMAN] feature which will be satisfied through movement of the quantificational WH constituent to Spec Force at LF. Such LF raising of quantificational WH is in line with the standard WH analysis too.

- 19) Kidenek enava da?
 How many come Q
 How many are coming?

4.5 Evidence for Morphology-Pragmatics Interface

A clear case of the interaction between verbal (E) morphology and semantic/pragmatic interface is (apart from determining illocutionary Force) the constraints E suffix imposes on interpretation so as to create a De-re, De-dicto distinction. Accordingly, an E-marked matrix verb with an embedded clause with a focused constituent followed by the E-marked embedded verb, conveys De-dicto reading as shown in the following examples.

20) a. Nimal [Janadhipati boruwak tamai kiuwe] kiyala hituwa (De Re)
 Nimal (Nom)[president Nom lie Foc said E]Comp think Past
 Nimal thought that it was a lie that the president told.

b) Nimal [Janadhipati boruwak tamai kiuwe kiyala] hituwE (De Dicto)
 Nimal (Nom)[president Nom lie Foc said- EComp] think Past-E
 Nimal thought that it was a lie that the president told

As observed in the preceding sections, focusing of a constituent through the morphological focus marker *tamai* triggers E-marking of the verb in its locality. In the case of embedded focus, E-marking of the embedded verb is obligatory whereas –E marking of the matrix verb is optional. Yet, this optionality triggers an interpretive difference. When the matrix verb is E marked in such cases, it shows less confidence, less commitment on the part of the speaker to the truth function of the embedded clause which can be labeled as De-Dicto reading. For instance, the above (b) sentence would mean that although Nimal thought so, it could be that the president did not tell a lie/what the president told was not a lie. In contrast, sentence (a) would mean that what Nimal thought about the president was correct (that the president told a lie), which can be labeled as De-Re reading.

4.6 Island Violations

The following (a, b) examples are ruled out as Island violations:

21) a. *Oya [mona velave da naethivecca baduwagayak] soyanne?
 You [what time Q lost goods] look for-E
 You are looking for goods lost at what time?

b. *Oya [mokok da horakamkarapu minihek va] soyanne

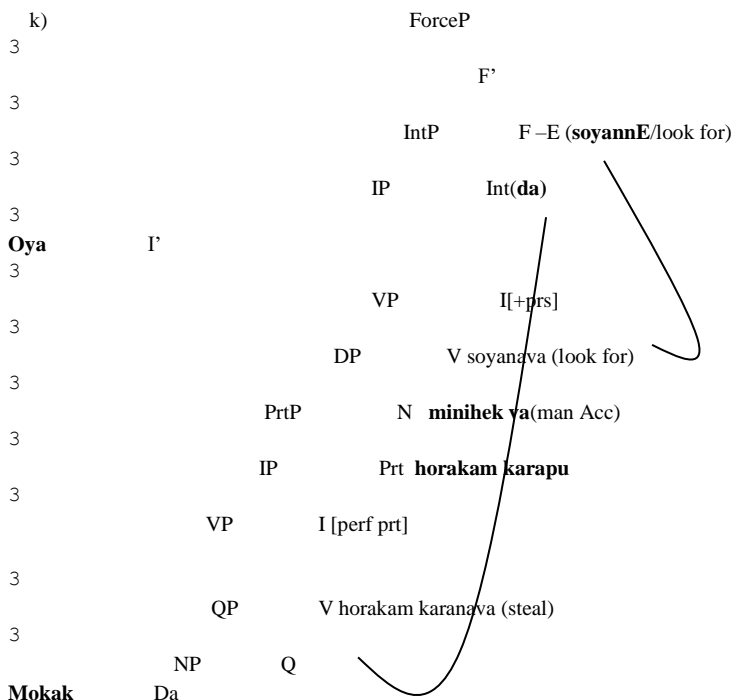
You [what Q stolen man Acc] look for-E
 You are looking for a man stolen what?

c. Oya [mona velave naethivecca baduwagayak da] soyanne?
 You [what time lost goods Q] look for-E
 You are looking for goods lost at what time?

d. Oya [mokak horakamkarapu minihek va da] soyanne
 You [what stolen man Acc Q] look for-E
 You are looking for a man stolen what?

The ungrammaticality of the above (a, b) sentences lies in the islands which are relative clauses in English. In the case of Sinhala, they are participials (PrtP). The island violation has resulted due to the non-movement of Q particle to INT for scope. When the displacement of Q to INT takes place, the sentence becomes grammatical. The relevant structural projection for the following sentence (after the “da” movement to INT) is given below.

e. Oya [mokak horakamkarapu minihek va da] soyanne
 You [what stolen man Acc Q] look for-E
 You are looking for a man stolen what?

5. Conclusion

This paper discussed the WH question phenomena of Sinhala from the perspective of Rizzi's (1997, 1999) Left Periphery analysis. It was shown in the discussion that the relevant heads for Sinhala WH facts are Rizzi's FORCE, INT, TOP, FOC, and FIN that constitute the C-domain of Sinhala. This highlights that the left periphery of Sinhala is more articulate than it had been assumed in previous literature on Sinhala morpho-syntax, a proposal that is extendable to any other South Asian language. Although Rizzi's CP does not split in the absence of topic/focus where features of both Force and Finiteness converge on C alone, Sinhala data reveal otherwise. For, there is displacement of Q (da) to INT irrespective of Topic/Focus. It was observed that Sinhala motivates both overt and covert movement, with the overt movement restricted to the embedded periphery and quantificational-type matrix WH questions. Another notable syntactic phenomenon observed in the embedded periphery was the focus movement. Therefore, this analysis could unify Sinhala WH facts along an articulate C-domain, on two dimensions, overt and covert movement, apart from integrating focus movement too into WH. Further, it was observed that Sinhala verb morphology interacts with discourse phenomena thereby showing evidence for morphology-pragmatics interface. This phenomenon needs further investigation with more number of predicate-argument relations as the accessibility of verbal morphology of the matrix predicate to the truth functions of the embedded proposition is truly a unique feature.

References

- Abhayasinghe, A. (1990). *Sinhala Vakya Vibhagaya: Sarala Vakya*. Radavana. Sri Lanka: Abhayaratne Press.
- Abhayasinghe, A. (1992). *Sinhala Vakya Vibhagaya: Sankeerna Vakya*. Kelaniya, Sri Lanka: Lanka Buddhist Press.
- Bayer, J. (2006). Wh in-situ. In M. Everaert & H. van Riemsdijk (ed) *The Blackwell Companion to Syntax* Vol. V. Oxford: Blackwell.
- Bhattacharya, T. & Simpson, A. (1999). *Obligatory overt WH-movement in a WH in-situ language*. Paper presented at 30th North Eastern Linguistics Society (NELS), Rutgers.
- Choe, J. W. (1987). LF movement and Pied Piping. *Linguistic Inquiry*, 18.2. pp. 348-353.

- Chomsky, N. (1981b). *Lectures on Government and Binding*. Dordrecht: Foris.
- Chomsky, N. (1995). *The Minimalist Program*. MIT Press, Cambridge: MA.
- Cinque, G. (1999). *Adverbs and Functional Heads, a Cross-Linguistic Perspective*. Oxford: Oxford University Press.
- Dayal, V. & Mahajan, A. (2004). General Introduction. In Vinita Dayal & Anoop Mahajan (eds) *A Clause Structure in South Asian Languages*. Dordrecht: Kluwer Academic Publishers.
- Delin, J. & Oberlander, J. (1995). Syntactic constraints on discourse structure: The case of It-clefts. *Linguistics*, 465-500.
- Embick, D. & Noyer, R. (2001). Movement operations after syntax. *Linguistic Inquiry* 32: 555-595.
- Erteschik-Shir, N. (1997). *The Dynamics of Focus Structure*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Erteschik-Shir, N. (2007). *Information Structure*. New York: Oxford University Press.
- Gair, J. W. (1970). *Colloquial Sinhalese Grammar and Clause Structure*. The Hague: Mouton.
- Gair, J. W. (1998). *Studies in South Asian Linguistics: Sinhala and Other South Asian Languages*. Selected and edited by Barbara C. Lust. New York & Oxford: Oxford University Press.
- Geiger, W. (1938). *A Grammar of the Sinhalese Language*. Colombo: The Royal Asiatic Society.
- Gunasekara, A. M. (1891). *A Comprehensive Grammar of the Sinhalese Language*. Colombo: Sri Lanka Sahitya Mandalaya.
- Hagstrom, P. (2000). Movement of Question Particles. In M Hirotani, A. Coetzee, N. Hall, & J. Y. Kim (eds) *NELS 30: Proceedings of the North Eastern Linguistics Society*. GLSA: Amherst MA.
- Hagstrom, P. A. (1993). *Decomposing Questions*. Doctoral dissertation, MIT.

- Hagstrom, P. A. (2001). Particle Movement in Sinhala and Japanese. In Veneeta Dayal & Anoop Mahajan (eds) *Clause Structure in South Asian Languages*. Dordrecht: Kluwer Academic Publishers, 227-252.
- Henadeerage, D. K. (2002). *Topics in Sinhala Syntax*. Doctoral dissertation, Australian National University.
- Jayaseelan, K. A. (2004). Question Movement in Some SOV Languages and the Theory of Feature Checking. *Language and Linguistics*, 5, 5-27.
- Joachim, S. (2000). Partial Wh-movement and the typology of Wh-questions. In Uli Lutz, Gereon Muller, & Arnim von Stechow (eds). *Wh-scope marking*. Amsterdam: John Benjamins. 409-446.
- Kariyakarawana, S. M. (1998). *The Syntax of Focus and WH Questions in Sinhala*. Colombo: Karunaratne and Sons LTD.
- Kidwai, A. (1999). Word Order and Focus Positions in Universal Grammar. In G. Rebuschi & L. Tuller (eds). *The Grammar of Focus*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.
- Kidwai, A. (2000). *XP- Adjunction in Universal Grammar. Scrambling and Binding in Hindi-Urdu*. Oxford & New York: Oxford University Press.
- Kiss, K. E. (1995). *Discourse Configurational Languages*. Oxford & New York: Oxford University Press.
- Kiss, K. E. (1998). Identificational focus versus Information focus. *Language* 74:245-273.
- Matushansky, O. (2006). Head Movement in Linguistic Theory. *Linguistic Inquiry* 37: 69-109.
- Ramchand, G. C. (2004). Two Types of Negation in Bengali. In Veneeta Dayal and A. Mahajan (eds) *Clause Structure in South Asian Languages*. Dordrecht: Kluwer Academic Publishers, 39-66.
- Rizzi, L. (1997). The Fine Structure of the Left Periphery. In L. Haegeman (ed) *Elements of Grammar*. Dordrecht: Kluwer Academic Publishers, 281-333.
- Rochement, M. (1986). *Focus in generative Grammar*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.
- Speas, M. (2003). Evidentiality, logophoricity and the syntactic representation of pragmatic features. *Lingua* 114: 255-276.

Stump, G. T. (2001). Inflection. In Andrew Spencer and Arnold M. Zwicky (eds) *The Handbook of Morphology*. Oxford: Blackwell Publishers.

Szendroi, K. (2005). Focus Movement (with special reference to Hungarian). In Martin Everaert & H. van Riemsdijk (eds) *The Syncom Project*. Oxford: Blackwell Publishers.

The New Tamil Woman: Analysis of the Literary Representations of the Female Suicide Bomber in *Island of a Thousand Mirrors* by Nayomi Munaweera

D.Y. Sandaru Diwakara

Department of English and Linguistics,
University of Sri Jayewardenepura, Nugegoda, Sri Lanka.
Email: ysashad@gmail.com

Abstract

*Representation of women in war is an interesting subject which has prompted many debates and discussions, especially in relation to the female suicide bombers. There are those who argue that it offers agency for Tamil women, as the female militant/suicide bomber enjoys a degree of freedom where she gets to access the public sphere, carry weapons, fight and even decide to sacrifice her body for a cause. However, this is just an illusion of freedom that seeks to deceive the Tamil woman. While Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) publically denounced male chauvinistic oppression, violence, the dowry system and casteism, it tightened its control over the body and sexuality of the militants. Thus, the female militant/suicide bomber became the 'new Tamil woman', who lived within an illusion of freedom without real agency, as exemplified through the literary analysis adopted from Rajeswari Sunder Rajan. Saraswathi's character in the novel *Island of a Thousand Mirrors* by Nayomi Munaweera was closely analysed to exemplify this contention. Accordingly, it was identified that dominant modes of ideologies constructed the 'new Tamil woman', to further their patriarchal and nationalistic goals, where the Tamil woman is manipulated and ultimately becomes a mere pawn. Thus, the female militant/suicide bomber represented only an illusion of freedom as the 'new Tamil woman', while in reality she belongs to a metaphorical prison of control.*

Keywords: *female suicide bomber, LTTE, new Tamil woman, patriarchy, Rajeswari Sunder Rajan*

1. Introduction and Literature Review

Representation of women in war is an interesting subject which has prompted many debates and discussions. The identities of women within a war undergo a constant flux, as a result of the changing socio-cultural and political circumstances. Giles (2003) highlights this complexity, where she says:

War is an ambivalent process for women. While on the one hand they suffer acutely from its violence, on the other, those living in traditional patriarchal societies may find that war is a time of release from constricting hierarchies of peacetime existence. But such a gain can rarely be sustained in the aftermath of war. Different kinds of wars permit different kinds of female participation, and women's lives are affected in a variety of ways by the resolution of war. Women are seldom simply victimized or empowered by war: their experiences are more complicated (Giles, 2003, p.1).

The experiences of Tamil women within the Sri Lankan separatist war also share this complexity, where they were represented in various ways. Most often they were represented as victims who were raped, killed and suffered the loss of loved ones. Or else they were identified as perpetrators, martyrs or women who defied traditional ways by taking up arms. Among these multiple and complicated images, where can we place the female suicide bomber of the Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE)? She also comes under the larger umbrella of female militants. However, her act of detonation places the female suicide bomber in a special place, where her image as a 'Black Tiger' carries significant political and socio-cultural resonance.

Female suicide bombers played a significant role in the separatist war between the LTTE and the Sri Lankan state military forces. Wong (2011) exemplifies this notion, where she states:

The number of female soldiers composed around one-third of the LTTE core combat strength and they were 'inducted in all units of the movement including its naval force (the Sea Tigers), and its suicide squad; an elite force known as Black Tigers' (Jordan & Denov, 2007, p.46). Moreover, the number of suicide activities carried out by female combatants comprised about 30% to 40% of the whole suicide mission (Schweitzer, 2002, p.100).

Accordingly, it is evident that with the military nationalism, Tamil women experienced a departure from their traditional gender roles. As exemplified by

Managuru (1995), de Alwis (2002) and Sivamohan (2016), within the traditional Tamil society women were not supposed to exceed the private sphere and the protection of their families. For instance, Managuru (1995) demonstrates how the roles of the Tamil women transitioned from the idea of the “brave mother” (p.163) to the image of the “woman warrior” (p. 164) and de Alwis (2002) highlights the way this image was recreated as a “masculinized virgin warrior” (p.682). Thus, the war allowed them to join military organizations, take up arms and even become female suicide bombers, enabling them to play a significant role in the separatist war. However, as implied by their arguments, the transformation of these roles was censored and adopted to suit the structures of dominant modes of control such as nationalism and patriarchy.

Schalk (1994) and Balasingham (1993) represent this appropriation of the Tamil woman’s transformed role as a female militant/suicide bomber, where nationalistic and patriarchal ideologies remained as a status quo. For instance, both Schalk (1994) and Balasingham (1993) overlook violent and nationalistic expressions of women as means of liberation against oppression. Moreover, they accept and justify the limitations placed on the body and sexuality of the female militant/suicide bomber through concepts such as “karpu” (Schalk, 1994, p.177) or chastity. As Schalk (1994) states:

The role of the fighting woman is thus implicitly rationalized with reference to an old classical social value. This rationalization creates a special type of woman, namely the armed virgin, a Tamil Saint Joan of Arc, who has no precedents in Tamil culture, but is a hybrid creation born of the conflict of introducing a new social role to an old culture.

Thus, it is evident that that the ‘old culture’ maintains its status quo within the transformative roles of the Tamil woman. In other words, the traditional, hegemonic ideologies of the Tamil society reshapes itself in new forms along with the transformations that take place with the war.

Therefore, to understand the metamorphoses of the Tamil woman’s identity within the Sri Lankan separatist war as a female militant/suicide bomber, all these complex notions should be closely analysed. As suggested by the literature, female militant/suicide bomber represents a complicated existence. For instance, as Ransirini (2015) states, the “gendered body” (p.4) of the female suicide bomber is “politicized as the site of oppression” (p.4), where dominant

images of ‘raped victim’ or the ‘armed virgin’ were created. However, there are more narratives within the fluctuating identity of the Tamil woman as a female militant/suicide bomber, making it necessary to move beyond the binary representations. As De Mel (2004) states, the female militant/suicide bomber should “be assessed according to her political choices” (p. 90), instead of the act of violence itself.

2. Objective

The objective of this study is to closely analyse the transformations that took place within Tamil woman, as she metamorphosed to a female militant/suicide bomber from her traditional role. The nature of the changes that took place in the Tamil society along with war and how those changes influenced the transformation of the Tamil women are explored through a literary analysis of the text, *Island of a Thousand Mirrors* by Nayomi Munaweera (2012), where the character of Saraswathi was closely scrutinized. Thus, the literary representation of the transformative role of Tamil female suicide bomber becomes the main premise explored in this study.

3. Methodology and Theoretical Framework

Analysis of the literary representations were mainly based on a theoretical perspective adopted from Rajeswari Sunder Rajan (1993), who brings out the idea of the ‘new Indian woman’. In this study, Rajan’s (1993) concept was appropriated as the ‘new Tamil woman’ to explore the literary representations of Saraswathi, the Tamil woman who became a female suicide bomber.

According to Rajan (1993), this concept of ‘new Indian woman’ represents the “urban educated middle-class career woman” (p.130), who seems to challenge the traditional ideology of who an Indian woman should be. Yet, she operates within numerous limitations, where she is not supposed to exceed the private sphere of the family. In her analysis, Rajan (1993) states that “femaleness is constructed [and] that the terms of such construction are to be sought in the dominant modes of ideology (patriarchy, colonialism, capitalism)” (p.129). Thus, she identifies the “new Indian woman” (p.130) as a construction of these dominant modes of patriarchal ideologies, where Rajan (1993) states:

She is 'new' in the sense both having evolved and arrived in response to the times, as well as of being intrinsically 'modern' and 'liberated'... She is 'Indian' in the sense of possessing a pan-Indian identity that escapes regional, communal, or linguistic specifications, but does not become 'westernized' (Rajan, 1993, p.130).

So, the image of the 'new Indian woman' possesses only an illusion of liberation, where she is manipulated by the hegemonic and patriarchal ideologies of the Indian society. Even though she is supposed to be "modern and liberated" (p.130), she is not to be "westernized" (p.130). Rajan (1993) further exemplifies this notion by stating that "[b]oth rebellion/sexuality in the one case, and financial autonomy on the other, are controlled and made acceptable by a certain 'femininity' that is encoded as physical charm" (p. 131). The 'new Indian woman' cannot "jeopardize the notion of a tradition which is preserved intact in the idealized conjugal and domestic sphere" (p. 132).

In this study, it is argued that the Tamil woman also faces the same predicament, when she becomes a female militant/suicide bomber. In comparison to the traditional Tamil society, female militant/suicide bomber enjoys a degree of freedom where she gets to access the public sphere, carry weapons, fight and even decide to sacrifice her body for a cause. Yet, she does not represent true freedom, which is exemplified by Schalk's (1994) statement:

Whoever created this role of the Tigress as a segregated armed virgin was a genius, because it made the martial actions of the Tigress acceptable to the popular understanding of decent female behavior. Martial activity was and is implicitly rationalized by reference to the ultimate value, *karpu*" (p.180).

Thus, female militant/suicide bomber should seek acceptance from the traditional patriarchal society and should maintain the decency. She is supposed to value the idea of "*karpu*" or chastity, which becomes a mechanism used by the patriarchal Tamil society to keep women within the clutches of the dominant patriarchal social structures. Accordingly, it can be argued that the female militant/suicide bomber becomes the 'new Tamil woman' who lives within an illusion of freedom. This framework was adapted in analyzing Saraswathi in *Island of a Thousand Mirrors*, where she represented the notion of the 'new Tamil woman.'

4. Results and Analysis

4.1 Transitioning Tamil Society and Women

Island of a Thousand Mirrors is a novel written by Munaweera (2012) which relates the stories of Yasodara and Saraswathi in the backdrop of Sri Lankan ethnic conflict. This study focuses on Saraswathi, a Tamil girl who ends up becoming a female suicide bomber of the LTTE. The character of Saraswathi experiences several transformations before she becomes a suicide bomber. She is initially portrayed as a school girl of sixteen who is innocent and enthusiastic about her studies. Her ultimate goal was to gain socio-economic status within the community through education and marriage. Her parents also shared this goal, as exemplified by Saraswathi's mother's remarks, where she states that Saraswathi's hair is "so beautiful. Like the new monsoon clouds that poets sang of. It will bring you a husband who will want to wrap himself in it." (Munaweera, 2012, p.140).

However, this was a period where Tamil society was transitioning, especially in war affected areas. Tamil youth deliberately joined armed struggle or they were coerced to join. Saraswathi's father did not want her to join this militant movement. When female Tiger militants come inquiring after Saraswathi, he says "[p]lease, let me keep this daughter of my old age. Maybe she will marry, give me grandchildren for the sons I have lost" (Munaweera, 2012, p.142). Thus, in the initial stages of Saraswathi's character development, the traditional expectations directed towards women in a Tamil society are evident. Her father's expectations of his daughter catered to the traditional and patriarchal ideologies which contribute to the establishment of biological essentialism, substantiating De Alwis's (2002) claim, where women become "reproducers, nurturers and disseminators...[of] nation" (p.675-676). Accordingly, Saraswathi and her family become symbolic in representing the transitioning Tamil society of the time and the role of women within it.

4.2 Fate of a Fallen Woman

The second transformation in Saraswathi's character begins when she becomes a 'fallen woman' at the hands of enemy soldiers:

I lie on the cement floor, slick with their juices, saliva, sweat on breasts and face, liquid seeping slowly from between my body. I hide behind a tangled wall of my hair. This is what it means to be spoilt. It means this thick horrible smell rising from me. It means to be broken. It means forever (Munaweera, 2012, p.146).

This violation of Saraswathi's body places her in a precarious position within the Tamil society where the lines, 'It means to be broken. It means forever', signify the socio-cultural stigma associated with rape. This notion is exemplified by Schalk (1994), Balasingham (1993) and Maunaguru (1995), who have emphasized the significance of 'chastity' or "'karpu'" (Schalk, 1994, p.177) to a Tamil woman. The way Saraswathi's family reacts to this incident further exemplifies this notion.

Even though her parents loved and cared for her, their belief systems constructed by the patriarchal structures remained rigid. While she was considered to be the "pride and joy" (Munaweera, 2012, p.131) of the family initially, after her rape, she was considered as a disgrace. That is why her father cannot look her in the eye anymore and her mother urges her to join women Tigers. According to Saraswathi's mother:

You have to go from here, my daughter. We can't keep you with us anymore. You must go to the training camp. Learn to fight. Become a hero...Think, my girl. What will you do here? What man will take what the soldiers have already spoilt? Who will give their son for your sister? If you don't go, you will ruin us all (Munaweera, 2012, p.146).

Being rejected by own family becomes a difficult reality for her. Thus, Saraswathi becomes dually oppressed, where she is a victim of rape and a victim of her own familial beliefs based on socially constructed patriarchal ideals. Within such rigid social constructions, her options are limited. Either she can live with the stigma as a 'fallen woman' or commit suicide like Parwathi, another girl who was "spoilt" (Munaweera, 2012, p.136) by soldiers. Or else she can join the LTTE and "becomes a hero" (Munaweera, 2012:146) as her mother suggests. Accordingly, Saraswathi's decision to join LTTE was coerced to a certain degree. Thus, the alternatives available for fallen women, whether it is traditional or transitional, appear to be limited and controlled.

4.3 Female Militant/Suicide Bomber as the 'New Tamil Woman'

Even though her initiation to LTTE seems coercive, after becoming a female militant in the organization, Saraswathi consciously embraces this role. She lets her mother cut her hair before she leaves to join the LTTE training camp. This is the first bodily transformation she experiences before becoming a female militant. This symbolically represents Saraswathi's departure from the traditional gender norms expected from her. When she lets go of her hair, she is

letting go of her initial dreams of marrying, becoming a wife and a mother and leading a traditional family life. However, in her mind she cannot depart from these traditional roles entirely. That is why Saraswathi substitutes the traditional Tamil marriage rituals with her initiation ceremony as a Tiger of LTTE:

The Commander steps onto the platform where we wait. He is the bridegroom, and we the various brides. I lower my head to receive his thali. Instead of the ancient golden symbols, it is a hard [cyanide] capsule he places in the hollow of my throat. Seven seconds it whispers against my beating pulse. Seven seconds of freedom (Munaweera, 2012, p.176).

These words represent the manifestations of the powerful gender norms and stereotypes created around the image of the Tamil women. Even though Saraswathi departs from traditional expectations of marriage, motherhood etc., when she becomes a female militant, she is expected to follow a new set of roles and obligations. The fact that Saraswathi is trying to match traditional marriage rituals with her military initiation represents how powerful these gender norms can be.

The next notable change in Saraswathi's role as a female militant is exemplified in the way she identifies herself as "predator" (Munaweera, 2012, p.176), who kills without hesitation and "want[s] to leave dead babies and bludgeoned women with streams of blood curling down the sides of their faces" (Munaweera, 2012, p.177). Saraswathi compares these acts of violence to traditional dancing she learnt from her mother before becoming a female militant, where she becomes "the Nataraja, the dancing face of death" (Munaweera, 2012, p.177). These words exemplify that Saraswathi has transformed to a ruthless killer from the sixteen year old innocent girl who wanted to be a teacher and who learnt dancing from her mother. She justifies these actions saying that she "will never again be prey, small, trembling and weak" (Munaweera, 2012, p.177). It signifies the depth of insecurity she faced after experiencing rape, since all these actions are caused as a reaction to her traumatic experience.

Interestingly, Saraswathi finds a way to deal with the trauma of her rape after joining LTTE. She mentally replaces soldiers who spoil her with the face of the leader of the LTTE, Pirabakaran. She states that "night after night, the faces of the soldiers change into the face of the one I love the most in this

world...nightly it is not the soldiers who rip me apart, but out Leader himself” (Munaweera, 2012, p.179). Thus, it seems that Saraswathi has found her own way of exploring her sexuality within the rigid and controlled militant structures of the LTTE. However, as Sivamohan (2016) states, LTTE is a militant organization that seeks to contain sexuality of women. Thus, “channeling of sexual energy toward the cause and more importantly toward the male leader” (Sivamohan, 2016, p.10) becomes one way of controlling the sexuality of militants.

4.4 Transformation of a Female Suicide Bomber

The final transformation in Saraswathi’s character takes place as she decides to become a suicide bomber. As exemplified by Saraswathi’s thoughts, this is a conscious and deliberate decision which arises from her commitment to the cause and her love for the ‘Leader’ of the LTTE, which again substantiates Sivamohan’s (2016) statement:

He wants me! He has chosen me! Joy like tiny tingling bubbles pulses under my skin threatening to break out from under my bones. I am buoyant, ecstatic, but cannot betray this by a single word or glance... The dreams come every night now. And it is always Him pushing and breaking into me (Munaweera, 2012, p.186).

It is possible to argue that it is an agentic moment, where the act of detonation becomes Saraswathi’s personal choice. For instance, on the day of detonation she dresses up as a pregnant mother, as if she is carrying the child of the ‘Leader.’ After her rape, Saraswathi cannot even identify herself in her mother’s mirror, where she says, “I catch a glimpse of a girl. I know she is me, only because there is no one else in the room” (Munaweera, 2012, p.149). However, when she dresses as a pregnant mother with suicide gear, she finds “[h]ope” (Munaweera, 2012, p.201) in the reflection of her eyes. When Saraswathi finally detonates, she again compares her experience to dancing, she finds herself “in motion, Unstoppable and Immaculate” (Munaweera, 2012, p.206). Thus, in a surface level analysis, Saraswathi seems to identify her role as a suicide bomber to be redeeming. However, there can be an alternative reading to this transformation as well. To determine the true nature of her agency, one has to read between the lines of these subsequent transformations.

5. Discussion and Conclusion

5.1 Traditional Tamil Woman Vs. New Tamil Woman

According to Rajeswari Sunder Rajan (1993) “femaleness is constructed [and] that the terms of such construction are to be sought in the dominant modes of ideology (patriarchy, colonialism, capitalism)” (p.129). This notion is substantiated through Saraswathi, where the different transformations of her character are, in fact, manipulated by these “dominant modes of ideologies.” For instance, the initial representation of her character as a school girl who wants to become a teacher, get married to a loving husband and have a family tallies with the traditional expectations demanded from a Tamil woman. That is what her parents desired for her. Arumuga Navalar (as cited in Maunaguru, 1995) confirms this notion where he says, “Women should be protected, during their childhood by their fathers, during their youth by their husbands and during old age by their sons. Hence women are never independent” (p. 159). Within this society, she initially tried to live by the identities constructed by the dominant ideologies of patriarchy and nationalism, as a committed student, devoted daughter, hoping to be a wife and mother someday. However, when she becomes a victim of rape and turns out to be a ‘fallen woman’, Saraswathi was disgraced and rejected even by her own family. It is important to note that both these ‘constructed ideologies’ related to woman’s role as a ‘perfect daughter/perfect wife’ and to her ‘chastity’ as ‘fallen women’ are created by the patriarchal notions within the Tamil society, to keep the Tamil woman in check.

However, with the ethnic violence between Sinhalese and Tamils, Tamil society was experiencing a significant change. Thus, the traditional notions related to women also started changing, as exemplified by the emergence of female militants. So, instead of being the ‘fallen woman’, Saraswathi was given the option of becoming the ‘new Tamil woman’ by joining LTTE as a female militant and subsequently a suicide bomber. In comparison to the traditional roles Tamil women are expected to play, the ‘new Tamil woman’ enjoys a certain degree of freedom as a female militant/suicide bomber. Most importantly, Saraswathi was able to regain a certain degree of respect from her family and villagers after joining LTTE, which would have been impossible due to her ‘fallen’ status. As she explains:

Villagers raise their arms in greeting, but no one comes up to me. There is a different look in their eyes now. Pride, but also fear. I am glad of this. No one will ever again speak of Appa’s daughter spoilt by the

soldiers. From now on, they will see me as I am, a Tiger with teeth and claws (Munaweera, 2012, p.183).

Moreover, female militants in LTTE seem to truly believe that they are equal to men and possess the similar type of agency in transforming the Tamil society. This is exemplified by one of the female militants who comes to meet Saraswathi's father, inquiring after his daughters. When Saraswathi's father asks to leave his daughters to learn, marry and have grandchildren, she replies saying that:

No, uncle. This is old fashioned talk. Women are good for so much more than getting married and having babies. Our Leader teaches that women are as brave as men. We too can fight as fearlessly, as ferociously. You must have greater goals for your daughter. What bigger aspiration could you have than for her to fight for her people? (Munaweera, 2012, p.142).

5.2 New Tamil Woman as a Metaphorical Prison of Control

According to these observations, Saraswathi's decision to join LTTE and be the 'new Tamil woman' seems to be redeeming. However, it is important to realize that even the image of the 'new Tamil woman' is an ideology constructed by dominant patriarchal and nationalistic notions. This is why Saraswathi tries to substitute the traditional patriarchal demands expected from a Tamil woman with the new realities she experiences in the militant culture. She tries to replace the traditional marriage with the initiation ceremony to LTTE, thali with the cyanide capsule, lover/husband with the 'Leader' of LTTE and finally, her pregnancy with the suicide bomb. Thus, it is clear that Saraswathi can never escape the patriarchal and nationalistic foundations within which the female identity is constructed and reshaped. Schalk's (1994) emphasis on the chastity of female militants and Sivamohan's (2016) statement on LTTE seeking to control the sexuality of the cadre further substantiate these claims. Thus, Saraswathi as the 'new Tamil woman' lives within an illusion of freedom. She was not given the 'equal' status within the traditionally constructed images of the Tamil women nor with the image of the 'new Tamil woman.'

Moreover, in the final moments of her life she re-visits the trauma of her rape, where the sight of soldiers reminds her how she was abused. "Tiger Bitch" (Munaweera, 2012, p.205) echoes in her mind. She fails to reach her designated target of the Tamil politician and detonates herself in the bus. Yashodara, who loses her sister in this horrifying act, remembers Saraswathi only as the

“unnamed, unloved assassin” (Munaweera, 2012, p.224) when the war finally comes to an end with the defeat of the LTTE. Thus, it is clear that Saraswathi, who becomes a female militant and then a suicide bomber to escape her traumatic and violent experience of rape and to regain her identity as an individual, is ultimately forgotten and misunderstood. Thus, all the ideals Saraswathi believed in become faulty, including her act of sacrifice.

Thus, Saraswathi, as the ‘new Tamil woman’ becomes a victim who is manipulated by the dominant ideologies of patriarchy and nationalism, where she was never accepted for who she was. Rajan (1993) substantiates this notion where she states that “femaleness is constructed...[by] dominant modes of ideology” (p.129). Accordingly, the image of the ‘new Tamil woman’ also becomes a construction which is manipulated by patriarchal and nationalistic sentiments within the Tamil society. When a Tamil woman assumes the role of a female militant/suicide bomber, she essentially becomes the ‘new Tamil woman’ who is manipulated by these ideologies. Thus the ‘new Tamil woman’ represents an illusion of freedom, while in reality it serves as a metaphorical prison of control.

References

- Alwis, M. D. (2002). The Changing Role of Women in Sri Lankan Society. *Social Research*, 69,675-691. Retrieved January 17, 2018 from <http://www.jstor.org/stable/40971569>
- Balasingham, A. A. (1993). *Women Fighters of Liberation Tigers*. Jaffna: Thasan Printers.
- Giles, W. M. (2003). *Feminists Under Fire: Exchanges Across War Zones*. Toronto: Between the Lines.
- Maunaguru, S. (1995). Gendering Tamil Nationalism: The Construction of ‘woman’ in Projects of Protest and Control. *Unmaking the Nation: The Politics of Identity and History in Modern Sri Lanka*.
- Mel, N. D. (2004). Body Politics: (Re) Cognising the Female Suicide Bomber in Sri Lanka. *Indian Journal of Gender Studies*, 11(1), 75-93. doi:10.1177/097152150401100106
- Munaweera, N. (2012). *Island of a Thousand Mirrors*. New York: St. Martins Griffin Press.

Rajan, R. S. (1993). *Real and imagined women: gender, culture and postcolonialism*. London: Routledge.

Schalk, P. (1994). Women Fighters of the Liberation Tigers in Tamil Eelam. The MartialFeminism of AdeleBalasingham. *South Asia Research*, 14.

Shamara, R. S. (2015). Becoming Militant: Narrative of (Dis?) embodiment in Visakesa Chandrasekaram's TigersDon't Confess *Outskirts*, 33, 1-17.

Sivamohan, S. (2016). "Man Waves: Militarization, Cultural Subjectivity and Subjecthood." *LST Review 2016*.

Wong, P. (2011). Women in the LTTE: Birds of Freedom or Cogs in the Wheel? *Journal of Politics and Law*, 4(1). doi:10.5539/jpl.v4n1p100

Export Potential as a Driving Force of the Balance of Payment in Sri Lanka: An Overview

K.K. Saman Udaya Kantha¹ and S.K. Derwin

Department of Economics,
Faculty of Humanities and Social Sciences,
University of Ruhuna, Matara, Sri Lanka
¹kantha@econ.ruh.ac.lk

Abstract

Export growth performance plays a vital role in influencing the level of economic growth, employment, foreign trade and in particular the balance of payments. This paper examines reasons for the inadequacy of export performances in Sri Lanka. For this purpose, data from various Annual Reports of the Central Bank of Sri Lanka were collected for a sample period from 1977 to 2016. Export performances trend analysis was used as the analytical technique of this study. This paper reveals that the inadequacy of the exports has hindered the improvement of the trade of balance and balance of payments. Indeed, liberalization and export-led development policies in Sri Lanka have failed to bring much diversification in the export structure and corporate, leading to low performances under the few export commodities. Significant changes of the exports and economic policies have continued to weaken its potential levels in suppressing the solutions to the key problems of the mainstream. Improved and influenced respective economic policy reforms reveal the tremendous performances in the New Industrialized Economies and Emerging Economies respectively. Boosting exports would require a wide range of macro-economic and micro-economic (fiscal, monetary and exchange rates) policies. They must be geared towards increasing export-led economic strategies to avoid the balance of crises.

Keywords: *economic growth, economy policy reforms, export growth performances*

1. Introduction

Balance of payment plays a vital role and it is essential for growing economies especially in developing countries. Struggling with huge macro-economic difficulties has severely interrupted the development of the balance of payments in the developing countries. Therefore, a major event of a balance of payment surpluses strongly helps reduce huge macro-economic imbalances. Therefore, development economists thoroughly focused their attention on the development of the balance of payment all over the world since the beginning of the classical economist theories in 1776. Huge trade deficits negatively impact the balance of

payment and development of the external finance substantially. Thus, the significance of the international trade particularly is beyond improvement with regard to external finance in the country.

At the moment, Sri Lankan leaders are attempting to find sources for continued higher economic growth without undermining the fundamental macro-economic instability. Sri Lanka's economy grew at an annual average of 4.5 percent since independence (Central Bank of Sri Lanka, 1950-2015). During the period of post liberalization, both upward and declining trends can be seen due to changes of economic policy formulas. Since 1977, trade liberalization policies reflected significant changes in the country's trade pattern, i.e. export and import were consistent, diversified and varied during the period of 1978 to 2017. Sri Lanka's exports as a percentage of GDP have been falling over the last 20 years. Shakya (2017) states that Sri Lanka's exports have a lower capacity than a few other countries, i.e. Sri Lanka exports the same basket of goods mainly apparel, low skilled labor, traditional plantations and agriculture. Sri Lanka's total exports standing at a paltry US\$ 10 billion (India's IT sector is at 125 billion) substantiates this fact. From 2000 to 2015 Sri Lanka has added only 07 products with an income of \$ 100 million or less whereas Vietnam has added 48 products with export income of more than US\$ billions.

2. Objective of the Study

The main objectives of this study is to examine the lack of reasons for export performances and its impact on trade deficits and future economic growth in Sri Lanka. The main objective is subdivided into the following sub objectives.

- a. To understand the magnitude of the macro-economic instability in Sri Lanka.
- b. To analyze the trend of balance of trade, export growth performances and reasons to decline the exports in Sri Lanka.

3. Methodology

The aim of this study is to examine the export performances and its impact on the balance of trade in Sri Lanka, adopting a descriptive approach. This paper is based on secondary data, which were collected from the annual reports of the Central Bank of Sri Lanka.

4. Literature Review

Basically the balance of payment represents trade, service and income in the current account in international trade. Under the trade, export and import are considered as the major events and export growth plays a prominent role in the economy influencing the level of economic growth, employment, foreign trade and in particular the balance of payments. Many developing countries succeeded to influence different trade policies (industrialization-inward and outward looking strategies) during the period of 1940-2017 achieving significant economic growth and development.

Decolonization of many developing countries from the post 1940s onwards primarily influenced inward oriented strategies¹. The outcomes of these policies revealed trade restrictions and weak performances. The evidences were revealed by Tennakoon et al., (2006) in his study using references from numerous studies on the foreign trade development. Unfortunately, high tariffs, coupled with inefficiencies in customs and tax administration not only increased the costs of exports in many developing countries but also reduced export competitiveness, particularly of manufacturing goods that require substantial intermediate inputs (Tennakoon et al., 2006).

For three decades since the launch of trade and economic liberalization in developing countries, the average income growth rates have been lower compared to the pre-reform period of the 1950s to 1970s². Moreover, despite more than two decades of trade liberalization under the guidance of the IMF and the World Bank, the average growth rate fell from 3 percent to 1.5 per cent in the developing countries between 1960 to 1980 and 1980 to 2000. In Latin America, during this period the decline was much sharper (from 3.1 percent in

¹ Industrialization strategies of developing countries basically adopted import substitution strategies from about 1945 to the 1970s and produced a few luxury consumer goods for domestic consumption behind a very high tariff and strictly restricted coverage in the foreign trade. Tight trade policies exhibited rigid restrictions for the ongoing economic growth process, mainly trade related distortions, including quantitative restrictions on imports and exports, very high tariffs, overvalued exchange rates and administrative controls on foreign exchange allocation that reported low contributions for the rapid economic development.

² In fact, during the post-reform period of “good days,” per capita income grew at only half the rate that is, 1.5 percent annually compared to the pre-reform period. Inequality in incomes widened sharply during this period in most of the developing countries due to the reforms. Of course, it is unfair to blame all the failures on neoliberal policies, but reforms did not improve the situation in many developing countries, especially in Sub-Saharan Africa (Shafaeddin, 2005).

1060-1980 to 0.6 percent in 1980-2000). In Sub-Saharan Africa the pre-reform growth rate was higher, and it was 2.5 per cent during the period from 1960 to 1980, compared to the post-reform period from 1980 to 2000, when annual growth rates declined to – 0.7 percent (Shafaeddin, 2005).

Sofajan (2017) further revealed the supportive perspective relationship between trade liberalization and export performances through his number of studies. Mainly, East Asian Countries (Newly Industrialized Countries -NICs) liberalized their trade policies with the introduced market-oriented approaches. Following NICs, many developing countries have witnessed major changes in trade policies since 1990s in making more trade friendly economies by reducing trade barriers (Paudel, 2014, Tennakoon et al., 2006).

World trade data show that there was indeed an increase in the value. The contribution of developing countries to world merchandise exports has increased significantly since the early 2000s. Developing countries' share of world merchandise exports were estimated to have reached 42%. In the case of LDCs, their share in world exports almost doubled, from 0.6 percent in 2000 to 1.1 percent in 2014. However, in general, trade flows of developing countries registered a sharper downtrend relative to the last trade collapse in 2009 and the South-South trade performance was weak, largely driven by the lower East Asian imports. Unfortunately, the figure for 2015 was about one percent in terms of export performance, countries in East Asia generally fared relatively better.

Although, many countries are seeking to diversify their exports, many do not succeed. Among developing countries, only a few emerging economies have reached levels of diversification similar to those of developed countries. African countries remain vulnerable to external shocks, as their exports generally focus on a few products exported to a few destinations, where agriculture still represents a large share of total exports. One of the key drives of export growth during this period was an increase in the fuels, ores and metals, reflecting the high demand in developing countries, notably in China.

5. Turning Point in the Economy of Sri Lanka

In the post 1977 period, in Sri Lanka, a new government was elected, the rigid economy was drastically changed to a liberalized economic regime and economic policies were implemented similar to the policies of the Newly Industrialized Countries (NICs) along with recommendations and support of the

IMF and the World Bank. The economy of Sri Lanka was liberalized, and the state intervention policies were turned towards market-oriented policies and they largely focused on high economic growth strategies in collaboration with the private sector. Private sector was considered as the engine of the rapid economic growth process. During the period from 1977 to 2004, the private sector led development process, with minimum government intervention approaches, resulted in huge changes in the economy. This included structural changes and differences in macro-economic components, favoring the ongoing economic growth process.

The general election was held in 2004, though the same party won the general election in 2004, there was a change in the leadership which resulted in a shift in the economic policies. The new government interpreted the shift as a rejection of 'neo-liberal economic policies' and the adoption of 'home-grown' nationalistic policies. There were several shifts in policies as well as changes in economic conditions which were drastically increasing with state interventions in the economy.

The new government reversed and picked up some protectionism with state interventions and "Mahinda Chintana Development Vision" largely focused on rural development. In January 2015, at the presidential election, a new president was elected, and also in August 2015, the right-oriented parties gained a majority and a national government was formed by the two main parties. They intended to implement a knowledge-based competitive social market economy. It is an advanced improvement of the leftist and capitalist's agendas and it is more related to a humanitarian economic system

6. Magnitude of the Macro-Economic Instability in Sri Lanka

Economic stability of any country is considered as one of the most important factors for rapid economic growth. Therefore, in Sri Lanka too, stable macro-economic variables can play a prominent role for a sustainable economic growth in the future. However, the overall macro-economic instability and related cyclical multiple crises can result in an economic slowdown, in this regard, particularly a large fiscal deficit, high debt burden, high debt servicing cost, widening trade deficit, a large balance of payment deficit, deterioration of the exchange rates and rising capital out flows have caused to aggravate the economic instability at present. The following fundamental macro-economic

weak recoveries' contribution and weak recoveries of the macro-economic variables have adversely affected growth of the economy significantly.

6.1 Massive Trade Deficits

There are important lessons from the last four decades' trade performance for the management of the country's external finances. The overall weakness in the trade balance is the result of expanding aggregate expenditure and slower export growth compared to the growth of imports. Sanderatne (2017), and Central Bank (2017), reported that the story of the country's trade dependency since 1950s has been one of the stories of imports exceeding exports (trade surplus) except in about 6 years. Five of these years were 1951, 1954, 1955, 1956 and 1965. There was a small trade surplus in 1977 under stringent import and exchange controls for the last time. Although there has not been a trade surplus in the last 40 years since then, there have been overall balance of payment surpluses in several years (Sanderatne, 2015). It may therefore be appropriate to call the Sri Lankan economy an import dependent one rather than an export-import economy. Certainly we have failed being an export-led economic growth.

The balances of trade and current account of the balance of payments which were positive in 1977 due to severe restrictions, turned negative in the following year (both balance of trade and current account began to deteriorate) and continued to increase rapidly reaching a record average annual levels of 22.6 percent and 13.6 percent of GDP in during the period from 1978 to 1982. The unprecedented merchandise trade deficit was responsible for the current account deficit despite the massive inflow of net migrant remittances due to liberalization of foreign travel and foreign employment, augmented by net official inflows (Indraratne, 2010).

The trade deficit increased from almost US\$ (-) 01 billion in 1991 to almost US\$ (-) 1.4 billion in 2002. However, the current account of the balance of payments, which posted a deficit of US\$ 600 million in 1991, expanded to US\$ 1 billion in 2000, but dropped nearly to US\$ 300 million in 2002 (due to the increase of the tourist's earnings and remittances). Likewise, the current account deficit as a proportion of GDP declined from (-) 6.9 percent in 1991 to (-) 6.4 percent in 2000, and to (-).6 per cent in 2002, (Sarvanathan, 2005).

Sharp deterioration in the current account of the balance of payments and widening trade deficits worsened in 2003-2008 period. In 2009, the trade deficit of US\$ 3,122 million increased to US\$ 4,825 million in 2010. In 2011, the trade deficit increased to US\$ 9,710 million again that resulted in a balance of payment deficit of US\$ 1,061 million. However, trade deficits were US\$ 9,710 in 2012. However, the period of 2000-2014 recoded surpluses of balance of payments in spite of large trade deficits due to the workers' remittances, earned from tourism and other service receipts offset the trade deficits (Ministry of Finance, 2017).

Although trade deficits were large during the last five years (2010-2014), trade deficit was the largest in the country's economic history in 2015. A large trade deficit of US\$ 9.1 billion deficit was due to a decline in exports by 2.2 percent and there was an increase in import expenditure by 2.5 percent. Trade deficit 2016 increased from US\$ 6.4 billion to US\$ 6.8 billion in the first nine months in 2016, and the current trends continue, it is likely to reach US\$ 9 billion or more in 2017 (Sanderatne, 2017, Central Bank of Sri Lanka, 2017).

7. Export Growth Performances

The link between export growth and economic growth is highly debated in economic literature (Tennakoon et al., 2006). Although the common notion is that there is a bi-directional relationship between the two, this relationship has not been seen in relation to Sri Lanka, (Tennakoon et al., 2006). Export earnings have failed to achieve substantial contribution to our trade accounts. Large trade gaps in which imports exceed the exports) implying negligible contribution for export performances. If the enhancement of our export earnings is considered we should give greater attention on diversification in the composition of the export portfolio and should find out new economic trade directions to fill the macro-economic imbalances.

Along with the major change in the composition of exports and import, the structure changed over time to meet the needs of export processing industries. The Post 1977 economy of Sri Lanka transformed largely from a few primary agricultural economies to a diversified structure of manufactured exports. In 1977, the share of plantation crops in exports was about 73 percent with the contribution of manufactured exports at 7 percent. A significant diversification of exports occurred in the 1980s, and agricultural exports in 1989 had declined to about 35 percent of total exports. In 2000, it had declined further to 18

percent. Exports hit a recorded low rate of 16.8 percent of GDP in 2012. The previous low was 17.8 percent in 2011, but total exports further declined by 2.7 percent in 2012.

Furthermore, exports have declined as a proportion of GDP in the last few decades from 18 percent of total exports of GDP in 2010 and again as low as 14 percent in 2014. This declining ratio proclaims severe economic difficulties for an export-import economy. There have not been any noticeable change in the product mix of the visible exports made by Sri Lanka during the 17-year period under consideration. Accordingly, 95 percent of the products which Sri Lanka produces and exports at present have been simple products for which there is a fierce competition from other similar countries which can easily copy them from Sri Lanka. This is evident in the case of apparels, tea and other plantation crops, fish products and raw materials which Sri Lanka exports to the rest of world. The declining trend in exports in recent years has been a serious concern as it is one of the reasons for the country's balance of payment difficulties.

Manufactured exports have increased rapidly since 1980s. During the 1978-1994 period, manufactured exports were measured in US\$ terms which grew at around 25 percent annually, while plantation crops virtually stagnated. In 1986, manufactured exports superseded plantation crop as the dominant category of merchandise exports. Continuously plantation crop exports have been recorded to decline to 17 percent. Verite Research (2013) revealed that the reasons for the success of the recent apparel exports in Sri Lanka between 2002 and 2012, were the increased values despite the decline in volume, increasing specialization of products, declining players and employment, labor supply and cost constraint, share of apparel exports and immediate prognosis.

Export concentration refers to the dependence of export earnings on specific markets and products. Market concentration is expressed as a percentage of exports that depend on a given number of markets or a given number of products. For example, 44% of Sri Lanka's exports are concentrated on three markets. Export composition refers to the makeup of markets and products that a country's exports are concentrated on. For example, the three key markets that account for 44% of Sri Lanka's exports are the USA, UK and India.

Sri Lankan export performances exposed the negative ongoing economic growth process. In 2010, Sri Lankan exports grew at 18.2% whereas it was 40.5% in India, 26.4% in Vietnam, 34% in Philippines, 28.1% in Thailand, and 18.7% in

Mauritius. In 2011, Sri Lankan exports grew at 5.4% whereas it was 29.3% in India, 33.3% in Vietnam, 17.4% in Thailand, 29.3% in Pakistan, 41.5% in Bangladesh, and 23% in Mauritius. This is very important because, the global economic downturn is not the only reason for the low export growth in Sri Lanka. Further, Sri Lanka exposed the bad signings in the exports, i.e. exports have declined as a percent of GDP and also world export over the years. In the global perspective in Sri Lanka, the share of the global exports has declined from 0.9 percent in 2000 to 0.5 percent in 2013. This revealed the significantly reversed and the distorted behavior in our exports performances.

8. Export Competitiveness of Sri Lanka: A Reflection through Enabling Trade Index

The export earnings of Sri Lanka as a percentage of GDP are on the decline over the past few years. However, during the year 2017, the export sector recorded remarkable growth. Nevertheless, there is no room for complacency as we have a long way to go in achieving the target of \$ 20 billion as export earnings by the year 2020 (Global Enabling Trade Report, 2016). Accordingly, it is possible to measure the reality of the present economy through the export competitiveness of the export sector in Sri Lanka under selected indicators of Enabling Trade Index.³

Nepal, Pakistan and Bangladesh occupy 108th, 122nd and 123rd places respectively. According to the ETI 2016, Sri Lanka is ranked 103rd place, out of 136 countries scoring 3.9 points. Sri Lanka was in the 96th place in 2014 but slipped back seven places in 2016 although the score has improved from 3.87 in 2014 to 3.9 in 2016. Bhutan occupies the top slot among the countries in the South Asian region. Sri Lanka is ahead of Nepal, Pakistan and Bangladesh that occupy 108th, 122nd and 123rd places respectively (GETR, 2016).

Table No. 01: Competitiveness of the Country

Country	2016		2014	
	Rank	Score	Rank	Score
Singapore	1	5.97	1	5.80

³The Enabling Trade Index (ETI) is featured in the Global Enabling Trade Report which is a joint publication between world Economic Forum and Global Alliance for Trade Facilitation. The ETI evaluates whether the countries have a conducive environment to facilitate international free flow of goods.

Netherlands	2	5.70	2	5.65
Bhutan	92	3.98	104	3.77
India	102	3.91	106	3.72
Sri Lanka	103	3.90	96	3.87

Source: Global Enabling Trade Report, 2016

Table 01 illustrates several indicators which are important to determine the efficiency and transparency of border administration that in turn impacts the competitiveness of exports. The above table present a comparison of performance of Sri Lanka with Malaysia and Singapore that occupies 36th and 1st places respectively in ETI (GETR, 2016).

According to the above table, Sri Lankan exporters have to spend 76 hours for documentary compliance whereas those in Malaysia and Singapore have to spend only 10 and two hours respectively. For documentary and border compliance Sri Lankan exporters have to spend \$ 57 and \$ 366 which is relatively high in compared to exporters in Malaysia and Singapore (GETR, 2016).

When exporters are compelled to spend more time and money to meet the documentary and border compliance it pushes the price of export commodities. In current business environment, buyers prefer short-led time and consequently the exporters will be deprived of market opportunities if they have to spend more time on documentary and border compliance.

9. Export Earnings

The gross earnings from the textile and garment sector are high, tea remained the country's largest net foreign exchange earner till 1991. Expansion of the large manufacturing sector entire depended on imported raw materials and they represented approximately 60% of the imported content. These findings show that the expansion of the manufacturing sector's exports did not increase foreign exchange as expected, due to the small ratio of local content in such exports. However, several industrial sectors showed a significant improvement in the last decade, further diversifying the export composition and hence strengthening the resilience in the economy. The textiles and garment sector has become Sri Lanka's largest net foreign exchange earner since 1992 which is partly attributable to a shift from low value added garments to high value added garments and the rapid expansion of this sector as a whole (Dheerasinghe, 2003). The export performances in 2014 was the best in recent years. After a

drop in exports to exports to US\$ 7 billion in 2009, exports recovered and increased to US\$ 10.5 billion in 2011. Exports dropped to US\$ 9.8 billion in 2012, but gained momentum since then to increase to US\$ 10.4 billion in 2013 and to US\$ 11.1 billion in the last years (Sandaratne, 2015).

Recent share of world exports and proportion of exports to GDP indicated a declining trend was mainly due to the slow growth of global economy. United States and European countries are the major export markets for Sri Lanka's exports particularly for manufactures. In 2015, export earnings fell by 5.6 percent to US\$ 10.5 billion and it declined a further 2.2 percent in 2016 to US\$ 10.3 billion. Fortunately, previously banned GSP+ concession lifted last year and permission was given to improve our manufactures for export markets significantly. As a result, restoration of GSP+ assisted to increase sea food and manufactured to US and EU markets since March 2017 (Central Bank of Sri Lanka, 2017).

10. Reasons for the Decline in the Exports

Global economic conditions continuously expose the bad conditions to the world commodity markets mainly commodity price slump caused to slow down world economic conditions substantially. It severely affected to small economies like Sri Lanka. However, envisaged Sri Lankan economic transformation did not take place and the export sector has continued to rely on low-tech, low-value added exports, which are incapable of competing with other countries' exports, the lack of diversification in export products, the inability to attract foreign investors to manufacture export commodities and policy uncertainty weaknesses. (East Asian Countries accelerated their export-led economic growth to reach the high-income category globally by means of knowledge economy driven by science, technology and innovation (Colombage, 2016).

Weak and poor changes in the reforms primarily (fiscal disciplines, independent central banking, market-determined exchange and interest rates, public sector restructuring, labor market flexibility, tax reforms and targeted poverty reduction (Colombage, 2016) primarily misled real exchange rates and prolong downturn path of the rupee without resuscitating the export market as in the past.

It is significant to understand that most leading companies in Sri Lanka engage in business activities aiming at the local market, avoiding intervention in the

export market during the last two decades. Some established leading companies in Sri Lanka have been transforming their business streams from export destinations towards the local markets as it secured them of the tight competition internationally. Continuously, Macro-economic imbalances particularly rising price levels positively contributed to earn big profits with its potential levels to the leading companies in the domestic markets. Comparatively export market representatives face severe difficulties than the leading domestic market representatives due to the rising trend, in the domestic cost of production, global price fluctuations in the export markets, decreasing or declining import of our productions, and inconsistency in the exchange rates. Lack of trust makes economic policies impact on negatively in our export markets.

At present, many large companies continuously try to invest in the government projects (highways, constructions and trading property) because of their profit earning process. Likewise, such leading companies further preferably invest in the government infrastructure projects and projects under the control of the government. Usually, we are calling them as tradable sectors in our economic structure.

The role of the bi-lateral or multi-lateral trade agreement plays a vital role for rapid economic development. Unfortunately, Sri Lanka was previously influenced by Rajapaksa regime that failed to raise sufficient negotiations with leading developed countries and quietly made good governance for economic development. Governance exposed that uncondusive environment for foreign investments and uncertainty of the political stability caused the outflows of the foreign funds substantially. The present government made a good effort to strengthen political stability and good governance but it may not be appropriately implemented, creating dilemma in our present economic position.

11. Conclusion

The post 1980s trade liberalization is considered as an important vessel for rapid economic growth but this approach has demonstrated mixed performances particularly in the developing countries. However, export growth performance plays a vital role in influencing the level of economic growth, employment, foreign trade and the balance of payments. This paper examines the reasons for inadequacy of the export performances in Sri Lanka and this study reveals that the inadequate amount of exports continuously hindered the improvement of

trade of balance and balance of payments. Indeed, liberalization and export-led development policies in Sri Lanka have failed to bring much diversification in the export structure and corporate, leading to low performances under the few export commodities. Significant changes of the exports and economic policies have continued to weaken its potential levels to solve the key problems of the mainstream. Improved and influenced respective economic policy reforms reveal the tremendous performances in the New Industrialized Economies and Emerging Economies respectively. Boosting exports would require a wide range of macro-economic and micro-economic (fiscal, monetary and exchange rates) policies. They must be geared towards increasing export-led economic strategies to avoid the balance of crises.

References

Central bank of Sri Lanka. (2017). Annual Reports. Retrieved from <https://www.cbsl.gov.lk/en/publications/economic-and-financial-reports/annual-reports-2017>

Colombage, S. S. (2016). Weak SL Rupee 68 Years after Independence Reflects Economic Setbacks. The Sunday Times Newspaper, February 14.

Dheerasinghe, R. (2003). International Trade, Present Status and Future Directions. Economic Review, July/August, 29 (04/05) 2-8.

GETR, (2016). Key Statistics and Trends in International Trade. Global Eursling Trade Report, United Nations Publications, Geneva, 2017.

Indraratna, A. D. V. De S. (2010). Development Issues and Trends in the Last Half Century, in Sunil Shantha edited Problems and Prospects in the 21st Century. A Festschrift in Honor of Professor Dayananda Somasundara.

Ministry of Finance. (2017). *Annual Reports* [PDF file]. Retrieved from <http://www.treasury.gov.lk/documents/10181/12870/2017.pdf/2bce4f3d-ebde-4409-b2b5-c8a0801b3edc>

Paudel, R. C. (2014). Export Performances in Developing Countries: A Comparative Perspective. Working Paper No. 4335.

Sanderatne, N. (2015). Do Recurring Trade Deficits Matter when There Are Balance of Payments Surpluses? The Sunday Times News Paper, 05th April.

Sanderatne, N. (2015). Trade Deficit Tops US\$ 8b in 2014 as Import Growth Wipes out Export Growth. The Sunday Times Newspaper, 15th March.

Sanderatne, N. (2017). Mind the Trade Gap to Avoid a Balance of Payments Crisis. The Sunday Times Newspaper, 05th June.

Sanderatne, N. (2017). BOP Concerns; Increasing Trade Deficits, Lower Remittances and Slow Growth in Tourist Earnings. The Sunday Times News Paper 10th December.

Sarvananthan, M. (2005). Economic Reforms in Sri Lanka, International Centre for Ethnic Studies, Colombo-Sri Lanka. 39.

Shafaddin, M. (2005). Trade Policy at the Crossroads. London: Palgrave Macmillan.

Shakys, L. P. (2017). Need for Long Term Tech Solution to Foster Development and Wealth. The Sunday Times News Paper, 07th February.

Sofajan, M. (2017). “The Effect of Liberalization on Export-Import in Indonesia. International Journal of Economic and Financial Issues, 7 (2), 672-676.

Tennakoon, A. P., Bandara, H. M. and Gunatileke, M. M. (2006). Essays in Economics: In Honor of Professor K. Dharmadasa, Department of Economics, University of Kelaniya, Sri Lanka. Colombo: S. Godage & Brothers.

Verite Research (2013). Sri Lanka: International Trade, Performances and Prognosis. November. (01) 1-11.

‘Polytheism’ in Ancient World Religions: Egyptian, Babylonian, Greek and Roman Religions

S. Bamunusinghe

Business Communication Unit,
Faculty of Management Studies and Commerce,
University of Sri Jayewardenepura, Nugegoda, Sri Lanka
sepalibamunusinghe@sjp.ac.lk

Abstract

When scrutinizing human history, from prehistoric period up to present time, the role played by religion in the lives of the human beings is alluring. It is clear that from the very beginning, people have practised religion in some form everywhere in the world. Polytheism or the belief in many gods is a notion we can identify in many ancient religions around the world. As this study examines the ancient religions of Egypt, Babylonia, Greece and Rome, the findings prove the fact that though the names differ from each culture, the way these nations have identified different gods and goddesses representing different aspects such as elements of nature, human emotions, desires etc. shows similarities.

Keywords: *ancient world religions, divinity, elements of nature, similarity*

1. Introduction

When defining what religion is, Braden (1954) presents two approaches “as the ‘what’ approach and the ‘why’”. One defines religion in terms of the attitudes and relationships involved in religious behavior, the other in terms of the motivation underlying such behavior”. According to Greer (2005) it is impossible for us to “experience the world, even for an instant, without

experiencing it through some myth, some narrative structure that sorts out our experiences and gives them meaning to us.”

While some religions have risen and flourished, there can be numerous religions which have faded away without leaving traces for us to refer. Most of the ancient religions of the world are disclosed through the archeological excavations such as the ancient religions of Greece, Egypt and Babylonia. When studying the origin of religion in human mind, most of the scholars agree to the fact that it has originated due to the “attempts man made to adjust himself to the world in which he found himself, a world so strange, so perplexing, so dangerous, so destructive, yet withal so good” (Braden, 1954,p.21). The ancient man lived in a world quite different from the modern world that we perceive today. Though the things they needed were in abundance, the access for them was not easy: they had to toil amidst all the dangers of the world to get them. The man felt feeble and helpless and felt that nature and its elements are out of man’s control to be tamed. That may be the reason behind for some to believe that the base of religion is fear.

Ancient religion at the stage of ‘animism’ was a period when people believed that spirits of good and evil dwelled in certain objects of nature. Gradually the man of the primitive age invented methods to control those spirits by cajoling them. Gifts were offered to win the blessings of the good spirits while offerings were to be made to appease the anger of the evil spirits. It is such activities which were later developed to sacrifices, rituals and ceremonies and as Braden (1954) further explains, “At first there were probably no specially designated individuals for performing the ritual... but as it became more and more complex, a special class, the priesthood emerged”.

It is to fulfill the earnest needs of man that religion arises and the requirements of the man of the primitive age were basically physical such as food to live, shelter for protection and fertility for the ongoing of the tribes. Therefore, his “religion has to do with the hunt, the chase, the weapons and tools that he uses, the food that he eats, the rude shelter that protects him from the elements, the wars by which he defends himself...” (Braden, 1954, p.23). The man of the primitive age worshipped the nature powers; the sky, the sun, the moon, wind, water, stars, mountains, trees, springs, ocean etc. When he cultured with time, these needs expanded to the level of moral and spiritual, but never lost the place given for physical needs. This advancement changed ‘animism’ to ‘polytheism’;

the belief in the spirits changed to the veneration of gods and goddesses. There are numerous instances in the history of ancient world religions, how people have attributed divinity to the elements of nature and given them names. When analyzing the ‘polytheism’ in the ancient civilizations, it is clear that it is only the names of divinity which are different, whereas their functions as well as the rites and rituals performed on behalf of them, show striking similarities.

2. Objectives

The study seeks to achieve the following objectives:

- a) To examine the concept of polytheism in the ancient world religions
- b) To identify the similarities in the divinity with regard to their functions as well as rites and rituals

3. Methodology

This study is a textual analysis and utilizes several renowned books and articles written on the subject matter. The study extracts necessary instances and examples in the analysis of the study.

4. Discussion

In most of the ancient civilizations of the world, religion is woven around polytheism; group of gods and goddesses representing different powers and elements of nature. In the ancient civilizations of Babylon, Egypt, Mesopotamia, Incas and Mayas of America, Greece, Rome and Peru, we are able to identify polytheism in their religions and such a study, paves the way to identify the similarities and differences of those ancient religions practiced in different civilizations. According to the explanation of Assman (2007) on polytheism, “although polytheistic religions include a concept of divine unity, these religions undoubtedly do worship a plethora of gods, which justifies applying a word built on the element *poly* (many) to them. Unity in this case does not mean the exclusive worship of one god, but the structure and coherence of the divine world, which is not just an accumulation of deities, but a structured whole, a pantheon”. According to Greer (2005) “to worship different gods is to align oneself with different ideals, and to embrace different moral standards”.

In ancient Egypt, there have been independent city states called ‘nomes’ with their own government and its local god or gods. “The country’s external and

internal success was accredited to their influence and support, and in each dynasty the rulers would select a particular god as their own royal patron and protector” (Hinnels, 2007, p.81). When one city state dominates another, its god also considered as superior to the god of the subjugated city. Sometimes both gods were worshipped and there were instances when the two were worshipped together by hyphenating their names. “All of the major deities are lords or ladies of a town, and all of the major towns or cities are the realms of specific deities. The institution of divine rulership served as a representation of social and political identity” (Assmann & Frankfurter, 2007, p.156). The chief god of Lower Egypt was Horus of Behdet while Set of Ombos was the main god of Upper Egypt. As these two kingdoms were bitter enemies of each other, even god Horus and god Set were considered as rivals, Horus being the sun of light and Set the god of darkness. Therefore after years, even when the political conflict between the two cities was over, the two gods were still regarded as enemies. In ancient Egypt during the early period, the gods were usually represented as animals; “Amon of Thebes was a ram, Sebek was a crocodile, Thoth was a baboon or an ibis, Hathor of Dendera was a cow, Bast was a cat, Sekhmet of Memphis was a lioness, Apis was a bull” (Braden, 1954. p.45). Though this group of gods was physically animals, they were regarded not as animals but as persons and later in time they were portrayed with human body and an animal head.

As Braden (1954) explains further, the priests have had a hard time attempting to bring order to this “confusing mass of gods”. First attempt has been to put them into family relationships such as father, mother and son. Consequently the grouping has been done by making Amon, the principal god; Mut, the mother; and Khons, the moon god as son. But the triad which has played a major role in Egypt for a longer period was Osiris, Isis and Horus. Hinnels (2007) also supports this notion stating that the “Egyptians believed that creation had been brought about through divine thoughts and words. During the Old Kingdom, when the priests attempted to rationalize the worship of a multiplicity of gods whose cults had come into existence in earlier times, they arranged them into groups or families”. Even in the ancient Egypt as in most of the ancient civilizations of the world, apart from the local animal gods, the great nature powers such as the sky, the sun, the moon, the Nile etc. were assigned divinity and worshipped. Out of the efforts on establishing one god instead of the many, it was only during the period of Amenhotep IV that god Aton made the only god

but only for a brief period and the people got back to their former beliefs on polytheism.

As explained by Assmann & Frankfurter (2007), the Egyptians believed that “all of the gods cooperate in the project of maintaining the world, of keeping the cosmic process going. The core of this process is constituted by what the ancient Egyptians conceived of as the solar circuit, the daily course of the sun across the heavens and through the netherworld”.

Even in Babylonia it could be observed that polytheism is visible as in ancient Egypt. As explained by Oppenheim (1964), the evidence for ancient Mesopotamian religion “is archeological as well as textual. The archeological evidence consists of the remnants of buildings and structures that served cult purposes such as shrines, temples, and temple towers, and of objects of worship, in the widest sense of this term, from images to charms”. In Babylonia as it was in Egypt, certain gods won supremacy due to the political stability of the cities but in contrast, animal worship was not regarded as important. Babylonia was segregated into city-states and each had their god or gods who were regarded as the guardian of the city while the ruler of each state was considered as the priest of the cult. “In Lagash, Ningirsu was the patron god; in Eridu it was Ea; in Nippur it was Enlil or Bel; in Ur it was Sin” (Braden, 1954, p.51). When wars occurred between cities, some gods became supreme in the defeated city-states. Some local gods were worshipped even beyond the city limits and were “identified with the heavenly bodies; thus Shamash of Agade was a sun god; Ishtar was identified with the planet Venus” (Braden, 1954, p.51).

The triad of Ea, Enlil and Anu can be identified at the early period in Babylonia and were believed to be ruling the universe together. They were regarded as supreme to the local deities and early mythology and religion centered about the triad. Ea was the ruler of water on and under the earth while Enlil ruled the earth and the surrounded atmosphere. Anu was regarded as the ruler of the sky or heaven. The second triad which came prominent later consisted of Shamash, Sin and Ishtar. Shamash was the god of sun who later became the supreme judge of the world, Sin was the moon god and Ishtar was the fertility god (there were instances when he was displaced by Adad, the storm god in the triad).

In ancient Greece also we find polytheism and gods representing elements of nature as well as emotions and desires. In the Greek world, the deities were

anthropomorphic and the Greeks believed that they dwelt on the Olympus Mountain. As Gibbon (1990) explains these Greek gods “did not impose a code of moral behavior which they demanded humans should follow. But they did demand recognition of their power, and they would respond to due sacrifice and prayer”. The Olympic pantheon reigned by the great god Zeus and the rest of the gods and goddesses were the ultimate representation of power for the ancient Greeks. As in most of the other ancient civilizations, Greeks also believed that their gods and goddesses represented the natural objects and also human emotions. They were of the strong belief that these gods protected them and guided them in all their endeavors. “Beside the major divinities revered all over Greece, there were the many gods who had special functions or exercised power over a local district or family” (Starr, 1980, p.28). Therefore throughout the Greek world also we witness the notion of polytheism, as they worshipped numerous deities.

Zeus, the god of sky and the father of gods and humans ruled from the Olympus with the aid of other gods and goddesses. The Goddess of women and motherhood Hera (sister and wife of Zeus), God of war Ares, Goddess of agriculture and fertility Demeter, God of Light, Reason, Inspiration, Intellect, Arts, Healing, and Prophecy Apollo, goddess of Crafts and Wisdom Athena (patron goddess of Athens), God of Trade and Communication Hermes (divine messenger), Goddess of Moon, Wildwood and Beasts Artemis, God of Sea and Earthquakes Poseidon, Goddess of Fire Hestia, God of Craft and Divine Smith Hephaestus, Goddess of love and beauty Aphrodite, God of Drama, Wild Nature, Fertility, Ecstasy and Wine Dionysus or Bacchus, God of Death and Underworld Hades or Pluto, God of Woodlands Pan, God of love Eros and God of Agriculture Kronos were the deities that the ancient Greeks venerated. “The total list of gods is endless. The great gods came to be thought of as twelve...” (Braden, 1954, p.58).

According to Braden (1954), “while the religions of Rome and Greece in the later periods were very similar, and they seemed to worship the same gods” in earlier periods, Romans have had their own unique set of deities. Early Romans unlike the Greeks identified their gods not as persons, but as animistic; numerous spirits on whom they believed that their entire lives depended on. “There were the Lares or guardians of the fields and later of the whole household; the Penates, keepers of the storeroom; Vesta, the hearth spirit; Janus, guardian of the doors... forty three gods presided over separate phases of

childhood development” (Braden, 1954, p.64). Thus it is clear that even in the religion of Rome, the numerous deities have been worshipped. As history unveils, they didn’t have temples constructed for the deities, not represented by images or no priests appointed for the rites and rituals. Head of the family had performed the rites at home and before meals, they have placed some food in the fire as a sacrifice to Vesta. Later, the Romans identified most of the Greek gods and goddesses in their Roman names. Greek god Zeus was identified as Jupiter in the Roman world Hera as Juno. God of war Ares was identified as Mars, Goddess of agriculture and fertility Demeter was named as Ceres in Rome. God of Intellect, Arts, Healing, and Prophecy Apollo was regarded in the same name Apollo while the goddess of Crafts and Wisdom Athena was named as Minerva. God of Trade and Communication Hermes was called Mercury, Goddess of Moon, Wildwood and Beasts Artemis was named Diana, God of Sea Poseidon was named as Neptune, Goddess of Fire Hestia was known as Vesta, God of Craft and Divine Smith Hephaestus was named as Vulcan, Goddess of love and beauty Aphrodite was known as Venus, God of Drama, Fertility, Ecstasy and Wine Dionysus or Bacchus was called Liber, God of Death and Underworld Hades or Pluto was known as Dis Pater, God of Woodlands Pan was named as Faunus, God of love Eros was known as Cupid and God of Agriculture was called Saturn in the Roman world.

5. Conclusion

Champdor (1958) states “the gods were imagined in human form and endowed with human emotions and desires. The temple was therefore quite literally the house of the god where he dwelt in the person of his statue, and had to be clothed and fed”. When examining ancient cultures around the world, it is clear that human beings have identified numerous gods and goddesses and have even gifted them human shape as well as human emotions while temples were built for them to dwell. In the Egyptian, Babylonian, Greek and Roman ancient religions we can identify the notion of polytheism as they all believe in not one god, but many gods representing different aspects of the world. Thus it is clear that though the names differ from each other due to the fact that they are separate kingdoms, in the Egyptian, Babylonian, Greek and Roman ancient religions, the gods and goddesses represent elements of nature as well as emotions and desires.

References

Assmann, J. & Frankfurter, D. (2007). In S. I. Johnston (Ed.). *Ancient Religions*. United States: The Belknap Press of Harvard University Press.

Braden, C. S. (1954). *The World's Religions*. Nashville, New York: Abingdon Press.

Champhor, A. (1958). *Babylon*. New York: G.P. Putnam's sons, London: Elek Books.

Gibbon, J. (1990). *Athenian Society*. London: Macmillan Education Ltd.

Greer, J. M. (2005). *A World Full of Gods: An Inquiry into Polytheism*. ADF Publishing.

Hinnells, J. R. (Ed.). (2007). *A Handbook of Ancient Religions*. United Kingdom: Cambridge University Press.

Oppenheim, A. L. (1964). *Ancient Mesopotamia*. Chicago & London: The University of Chicago Press.

Starr, C. G. (1980). *The Ancient Greeks*. United Kingdom: Oxford University Press.

Human Dignity-Related Grievances: One of the Prominent Reasons for the Emergence of Sri Lankan Tamil Militant Movements in the Early 1970s – A Historical Analysis

C. L. Gamage¹, S. Amarasinghe², S. Wawwage³

^{1,3}Department of History and Archaeology,
²Department of Sociology,
Faculty of Humanities and Social Sciences,
University of Ruhuna, Matara, Sri Lanka
¹lakmini24@gmail.com

Abstract

This research focuses on studying the underlying causes and issues relating to the Tamil militant movements of the 1970s, from the perspective of the violation of human dignity. It is qualitative in nature and based on both primary and secondary data. This research revealed that the upper caste Tamils maintained an exalted position in national and regional society during the colonial period. However, during the post-independence period, there was a re-establishment of democratic principles and an expansion of social welfare. This resulted in the Tamils being forced to engage in an open competition with the majority Sinhalese. Gradually, the Sinhalese established

themselves in a dominant position in the socio-economic and political spheres of the country. Meanwhile, successive governments kept introducing various policies which were perceived by the upper caste Tamils as being designed to undermine their position and challenge their dignity. Ironically, the dignity of the low caste Tamils had been constantly challenged by the upper class hegemony for over a thousand years in the Jaffna peninsula. Despite all that, the upper caste Tamils using their traditional hegemony, continued to manipulate the lower caste Tamils along ethnic lines by claiming to win the equal rights of the Tamils from the Sri Lankan governments. In this context, anti-caste struggles within the Jaffna Tamil society became silent and the ethnic factor became the overriding concern. Therefore, in the 1970s, most of the Tamil youth in Jaffna began to agitate violently against the Sinhalese majority-based Sri Lankan government, which they perceived as being responsible for many of their dignity-related grievances. The depressed caste groups were at the forefront of this uprising and were highly aggressive as their frustrations were more severe than that of the higher caste Tamils.

Keywords: *dignity, Sinhalese, Tamils, violence, youth*

1. Introduction

The Sri Lankan Tamil militant movement emerged in the early 1970s in the Jaffna peninsula as a violent anti-government movement. Gradually, it became a serious and well-armed fighting force in the Northern and Eastern Provinces. From 1983, the Tamil militants engaged in an all-out war with the Sri Lankan government that lasted until May, 2009. Many researchers have attempted to find out why the Sri Lankan Tamil youth began to follow the violent path in achieving political goals from the early 1970s. The recent studies (Abeyaratne, 2002; Ebuldeniya, 2013; Perera, 2001; Shanmugaratnam & Stokke, 2004; Stokke & Ryntveit, 2000) that inquired into the underlying causes behind Sri Lankan Tamil militancy have established that it was due to the prevailing inequalities in access to political power and economic resources. Some researchers have also identified “ethnic nationalism” as a powerful cause that prompted the Tamil youth to rebel (Wilson, 2000; Gunasingham, 1999; Kapferer, 1988). According to some researchers, the Tamil youth began to feel increasingly insecure as a result of the decreasing Tamil participation in the socio-economic and political fields after the country regained independence. They began to feel that they had become a second class minority community as

the majority Sinhala Buddhists maintained a dominant presence in every sphere of life in Sri Lanka (Wilson, 2000). Due to this sense of insecurity, the Tamil youth began to join various rebel movements to agitate against the Sinhala majority governments in the hope of securing their rights. In the 1970s, Tamil youth came forward and vented their anger on society as they could no longer suppress the feelings of insecurity they had borne for nearly three decades. According to another perspective on this matter, elite politicians were also partly responsible for creating a communal problem in this country (Kerney, 1985; Wilson, 1982; Tambiah, 1986; De Silva, 1981). According to this supposition neither the majority Sinhalese nor minority Tamils were behind this problem. But it has been mainly created by the antagonistic views and practices of both Sinhala and Tamil political leaders. Furthermore, some investigations have made it clear that the Tamil youth had actually come forward to conduct a double revolution (Balasuriya, 2013; Bandarage, 2009; Ivan, 1993; Pfaffenberger, 1982; Hoole, 2003; Rasanen, 2015). According to these findings, the youth first wanted to win their freedom from the majority Sinhalese government. After that, they wanted to change the regressive nature of Tamil society. These studies strongly suggest that the injustices inflicted by the caste system also played a part in prompting the Tamil youth to adopt the violent approach to solve their problems.

Seen from these perspectives, it is evident that many researchers who have studied this matter have focused their attention on different aspects in order to identify the underground factors that caused the Tamil youth to join militant groups and engage in violent behaviors. Therefore, it is quite clear that Sri Lankan Tamil militancy did not emerge as the result of a single cause. It is much clear that there were multiple interconnected factors behind early Tamil insurgency of the 1970s.

Though the problem has been studied from various perspectives by researchers, hardly any of them have mentioned or examined the influence that the issue of human dignity might have had on the formation of the Tamil militant movements. Human dignity has been accepted as a very valuable and fundamental right by all national and international human rights bodies and forums. For example, Article 1 of the Universal Declaration of Human Rights asserts that, "All human beings are born free and equal in dignity and rights. They are endowed with reason and conscience and should act towards one another in a spirit of brotherhood" (United Nations, 2015). Article 1 of the

German Constitution states that “The dignity of man is inviolable. To respect and protect, it is the duty of all state authorities” (Bundestag, 2018). Some documents linked with the Catholic Church assert that, “Human persons are willed by God; they are imprinted with God's image. Their dignity does not come from the work they do but from the persons they are” (Katherine, n.d, p. 08). In this context, it is very clear that human dignity is regarded as the inherent and inalienable entitlement of every human being, which cannot be destroyed, taken away or measured.

2. Objectives of the Research

To examine whether there were human dignity-related grievances among the Tamil youth of Jaffna peninsula in the early 1970s.

To analyse the influence of human dignity-related grievances among Tamil youth on the emergence of the Tamil youth militancy in the early 1970s in Jaffna Peninsula and its impact, in case there were human dignity-related grievances at that juncture.

3. Data Collection Methods

A purposive sampling procedure was used for this study. The main sample comprised 11 Tamil citizens in the Jaffna Divisional Secretariat area. Early Tamil militant activities emerged around this area. Most of the elderly people of that area have direct experiences of the early Tamil militant activities and some of them were actively engaged in the violent incidents of the 1970s. In view of that, mostly the elderly Tamil civilians were selected as the key informants of this research and in-depth interviews were conducted. It was expected that the most reliable information could most likely to be obtained from that community. Besides key informant interviews, and nationally and internationally published materials were used as secondary sources. As such, this research is mainly of a qualitative nature.

4. A Brief Observation about the Tamil Politics in the Post-independence Period

Though Tamils have always been a minority community in Sri Lanka, during the colonial period their presence in the prestigious professions happened to be disproportionately large compared to their numbers in the general population. The reason for this was that the high caste Tamils in and around Jaffna had

benefited greatly by receiving an excellent English language education from the Missionary schools that had been established in Jaffna peninsula. Due to this advantage that the Jaffna Tamils enjoyed, they could easily enter the universities¹ to pursue higher education and later access the prestigious professions (Perera, 2001, p.15; Wriggins, 1960, p. 360). Tamil political leaders also played leading and influential roles in the political field during the colonial period on an equal footing with the Sinhalese politicians (Vythilingam, 1977, p.230). Other than this, within the Jaffna society, upper caste Tamils held prominent positions and they were able to guide and control the Tamil society due to the traditional caste system based privileges they had inherited. Therefore, it is clear that they continued to maintain an influential position in the regional and national arena. (Drawn from personal interviews on 02.03.2017)

However, beginning from the 1930s, as a result of more democratic practices implemented by the British rulers, this situation gradually changed. Steadily the majority Sinhalese began to displace the Tamils in the Sri Lankan political arena and during the post-independence period, the majority Sinhalese rapidly began to dominate the successive governments; once they securely established their position in the political field, they extended that to cover the socio-economic fields of Sri Lanka. In multi ethnic societies, the dominance of the majority community is a natural phenomenon, which is difficult to prevent under the democratic set up of a country. However, the upper class Tamils were not happy about the gradual removal of their previous positions in the national arena.

As time went by, some Tamils began to feel that they were being treated as second class citizens by the Sinhalese dominated Sri Lankan government². Such minority status negatively affected their sense of dignity. Particularly, they pointed out some policies such as the Official Language Act No. 33 of 1956, the post-independent colonization schemes and the Sinhala *Sri* symbol policy for

¹British rulers implemented their infamous “divide and rule” policy as a strategy to divide the different ethnicities of Sri Lanka. Through this method, they practiced favoritism by offering various benefits to the minority Tamils to set them apart from the majority Sinhalese. In that manner, they aroused feelings of jealousy among the majority Sinhalese over Tamils.

²However, some analysts have observed this situation from another angle. According to them, the Sinhalese Buddhist majority had been marginalized during 400 years of colonial rule with a diminution of their power by the minorities, especially the Tamils, who had benefited disproportionately from colonial rule; they had now simply regained their rightful place in the country (De Silva, 1997; Perera, 1984; De Silva, 1988; Roberts, 2007). Therefore, as a result of the democratic practices introduced by the British in the 1930s, the majority Sinhalese who had been discriminated during the colonial period had now received the benefits according to their population ratio (Bandarage, 2009, p. 36).

vehicle license plates as huge slurs on their dignity³. (Young & Jebanesan, 1995: Pfaff-Czarnecka & Rajasingham –Senayake, 2000) Therefore, upper caste Tamils acted to manipulate the Tamil community along ethnic lines against the Sinhalese and the Sri Lankan government during the post-independence period. Their primary objective was to maintain their political dominancy in the national arena and to protect their professional and economic privileges in the mainstream society. In this attempt, they were able to arouse the emotions of the Tamil society in general by raising the “human dignity” motif and mixing it with the Tamil nationalist ideologies. Therefore, it is clear that beginning from the 1970s, Jaffna Tamil societies had been mobilized along ethnic lines.

5. Government Policies and the Challenges They Posed to the Dignity of Tamil Youth

During the post-independence period, successive Sri Lankan governments introduced various social welfare development projects even in rural areas. However the extensive welfare system combined with the slow growth of the economy created an unsustainable contradiction in development. (Abeyratne, 2002). All these welfare measures mostly had the effect of increasing the population of the country which nearly doubled during the period from 1950 to 1980. There was a steep rise in the number of young people compared to older persons. In fact in the 1950-1970 period as much as one half of the population was below twenty years of age and one quarter was below ten years of age. (ibid). By the beginning of 1970s, there was also a large number of youth seeking employments. At this time an economic crisis was prevailing, affecting society and the government was hard pressed to provide adequate employment and professional facilities for such a large number of youth. Consequently, from the beginning of 1970s, most of the Sinhala and Tamil youth suffered economic grievances like unemployment, underemployment, poverty, low-income and lack of chances for upward social mobility. In this situation, the Tamil youth became highly frustrated due to the economic burdens they had to bear. Meanwhile, some of them were further disappointed because of certain policies and constitutional amendments that were introduced by the Sri Lankan government. They perceived that their dignity was directly challenged by such

³It should be mentioned here that Sri Lankan governments moved to implement those policies due to existing socio-economic and political reasons and the requirements of the mainstream society. However, the researcher does not intend to analyse this as this paper mainly focused on the situation prevailing in the 1970s. But it is worth noting here that post-independent governments did pay some attention to protect the rights of the Tamil community by implementing various Acts, pacts, and amendments based on the requests of Tamil leaders. Unfortunately some of those efforts were not successful due to the prevailing socio-economic conditions in the mainstream society.

policy implementations. Nevertheless, it should be mentioned here that my field data confirmed that only some of the high caste educated Tamil youth perceived that their dignity was challenged by the government implementations. The reason was that most of the Tamil youths were not infact aware of such national level implementations as they were fully pre occupied with their day-to-day life grievances stemming from their poor education, and the caste sytem based injustice⁴.Therefore, most of youngsters focused on resolving their livelihood issues rather than being concerned about dignity-related matters. Infact, the dignity of depressed caste Tamil youth was challenged more by the uppercaste hegemony and the caste based injustices of Jaffna were challenged by the actions of the Sinhalese government. Therefore dignity-related issues were mainly inherited factors of the Jaffna society. As such, the poorer did not perceive challenges to their dignity as being caused by government policies. Nevertheless, the Vellallah regional leaders strived to mobilize the depressed caste groups in the 1970s along ethnic lines by pointing out that those policies were a challenge to the dignity of Tamils and that they caused them socio-economic problems as well. They tried to create an impression that the Sri Lankan government and the Sinhalese people tried to destroy the identity of the Tamils and their dignity through several acts and policies. (Drawn from personal interviews with a Vellallah caste Tamil civilian in Jaffna on 12.09.2017).

In the 1970s, especially most of the upper caste Tamils were convinced that their dignity was directly challenged by the Republican Constitution of 1972 adopted by the Sri Lankan government. Through this constitution, the government proclaimed Sinhala as the official language, and declared that Buddhism shall have the 'foremost place'. (The constitution of Sri Lanka, 1972, pp. 4, 5). However, it should be mentioned here that the constitution has clearly pointed out that protection will be afforded to all religions and to the cultures of all communities in Sri Lanka (The Constitution of Sri Lanka, 1972, p. 12). In addition, the constitution contains a number of clauses aimed at protecting the language rights of the Tamil community (The Constitution of Sri Lanka, 1972, pp. 5-7). Even though the upper caste Tamil leaders did not agree to treat their own lower caste minority equally, they expected to enjoy an equal position with the majority community in the national, political arena. They felt that they were effectively cut off from the central decision making processes of Sri Lanka and in fact, the Sinhalese majority became the dominant policy maker of Sri Lanka.

⁴Internal caste system based injustices suffered by the Tamil youth would be addressed in this paper.

In this contest, they reacted emotionally against the constitution complaining that it challenged their dignity. (Drawn from personal interviews on 23.04.2017)

In the same manner the Tamil people perceived the implementation of the Standardization policy in the 1970s, as a huge attack and humiliating measure directed on the dignity of Tamils. As pointed out earlier, from the colonial period onwards high caste Tamils accounted for a higher percentage of those in the professional fields as well as those pursuing university education due to their good English language ability. However, during the post-independence period, the majority Sinhalese were able to increase their numbers in the professional and educational fields because of the new welfare policies. Until the 1970s, a significant number of Tamil students were able to enter the prestigious Science and Medical faculties of the universities due to their English competency and the high-class education they were able to obtain in Jaffna even in the 1970s. When compared to their population ratio it was significantly high even in the 1970s.

Towards the beginning of the 1970s, the Sinhalese representation in the Arts faculties of the universities had significantly increased⁵. Unfortunately, the government could not provide adequate job opportunities for such large numbers of Arts graduates due to the weak economic situation. This caused great mental distress and acted as a social stigma on the unemployed Sinhala youth, eventually driving them to take up arms against the government in 1971. After the uprising was brought under control, the government moved to address this problem. The government's solution was to introduce the process of Standardization, the purpose of which was to draw up admission quotas to the Science and Medical faculties of universities in a manner that would reflect the racial representations of the total population.

Following the implementation of the Standardization policy, the intake of Tamil students to the Science and Medical faculties was curtailed. The number of Tamil students admitted to the university dropped from 39.8 to 19.0 percent over the period from 1970 to 1975. The total university admissions kept

⁵*During the post-independence period the educational participation of Sinhalese students increased significantly. The most important reasons for that were the introduction of the free education policy that opened up education to all strata of society, and a change in teaching language from English to the vernacular languages, and distribution of socio-economic welfare to the educational sector during the post-independence period. A large number of Sinhala students from the rural areas qualified to enter the Arts faculties of the limited number of universities as adequate educational facilities were not properly distributed in the remote areas. There was also a shortage of Science and medical faculties in the post-independence period.*

increasing every year with the number of Sinhalese students keeping pace, but the admissions of Tamil students kept lagging behind (Cheran, 2009). However, “The Sri Lankan Tamils, though they constituted just 11.1 percent of population, accounted for about 30 percent of the Science students and the scheme of Standardization ensured that this proportion of places in the University accrued to them” (De Silva, 1978, p. 90). The Tamil political leaders vehemently opposed this scheme as it had the effect of reducing the number Tamil students in the University sector. Their main argument was that they were badly affected by this scheme at two levels. First, it decreased their educational benefits. Second, it challenged their dignity. This was because they perceived this system as one directly designed to handicap the Tamil students in the higher education sector.

In this contest, elite class Tamil politicians organized various civil disobedience campaigns against the above policies and implementations in and around Jaffna. As pointed out above, they explained to the people how these measures offended their dignity and decreased their existing benefits during these protest meetings. Their activities and encouragement were intended to arouse their emotions and motivate all layers of Tamil youth against the government. (Drawn from personal interviews on 07-02-2017) Particularly, the unfairness of the Standardization policy was strongly emphasized to mobilize Tamil youth to agitate for a separate state.

Former Tamil militant leader Ragavan (2009) mentioned how they reacted to the Standardization policy in the 1970s. According to him, Tamil middle class youth, especially those from Jaffna, were subjected to a huge disadvantage by this policy. In any event, all strata of Tamil youth participated in the protests and expressed their objection to this policy in different ways, as they considered it a big assault on their dignity. In particular, the Standardization scheme affected the educational opportunities of mostly the Vellalah caste, as they were the main group who traditionally entered the Science and Medical faculties of universities. Due to the internal caste system based injustices and socio-economic burdens university education was closed to the youth from the common Tamil community. However, even the Tamils from the lower strata of society were radically and emotionally manipulated by the Vellalahs into agitating against the Standardization policy. It is clear that through organizing such public protests they were trying to protect their benefits and survival in the national and regional level.

When Vellalah leaders organized various protests by the Tamils, the common Tamil community also participated in them to protest the fact that they had become second-class citizens in Sri Lanka. Those protests directly led to the creation of anti-Sinhalese and anti-government attitudes among the common Tamil community. Eventually, those minority feelings had developed into a strong sense of Tamil national identity among all strata of the Tamil population. Ragavan made the following observation regarding those issues, based on his personal experiences: “The Sri Lankan government made a blunder when they introduced the Republican Constitution of 1972, in which Buddhism was given a special place. So, in addition to Standardization, this issue also contributed to the formation of a Tamil national consciousness” (Ragavan, 2009).

6. Inter-Group Discriminations and the Challenge to Tamil Dignity

Vellalah caste national elites mainly emphasized non-violent methods in parliament and in public. However, Vellalah local elites of Jaffna had always subjugated the depressed castes in their society over thousands of years under threat of violence. Vellalah politicians wanted to show outsiders that there were no injustices within Tamil society and that the entire Tamil community was united against the majority Sinhalese dominated government under Vellalah leadership. In addition, they maintained that they were the main representatives who fought for the rights of the whole Tamil community. But over thousands of years the depressed caste Tamil people had been subjected to Vellalah hegemony, based on the traditional caste system and its injustices. Therefore, it is clear that even while Vellalah elites were protesting that their dignity was under assault by the contemporary government policies, they were at the same time subjecting a segment of the Tamil community in Jaffna to severe discrimination based on the caste system. Ragavan (2009) has given a clear idea regarding contemporary Tamil society. “I think that the Jaffna Tamil society is structurally violent because of the caste system. When an upper caste man’s honor is questioned he uses violence to assert his authority.” This observation was enough to convey an idea of how the lower caste Tamil people had to face discrimination by the dominant upper caste. As pointed out Silva et al. (2009), the caste system among Sri Lankan Tamils in Jaffna can be seen as the most rigid and one with clearly defined patterns of inequality, discrimination and social rejection (p. 06).

Vellalah caste was considered as the predominant caste in Tamil society. As Wilson (2000, pp. 17-19) commented, “The Vellalah were not only the leading land owners but they also monopolized educational resources, enabling them to achieve economic success, access the professions and enjoy political representation from the 19th century onwards. The Jaffna caste system had an inverted pyramidal structure with the Vellalah in the dominant top position. The bottom layer of the Jaffna caste system is collectively referred to as ‘Panchamar’, which consists of Vannâr (Dhoby, i.e. Washerwoman), Ambattar (Barber), Pallar (Landless labourers), Nalavar (Toddy tappers) and Parayar (Funeral drummers), with the last named group traditionally accorded ‘untouchable’ status in Jaffna society. They made up about 18 percent of the Jaffna population as compared to nearly 50 percent for the Vellalah population in the peninsula in the pre-war period (Silva et al., 2009, p. 6). The Panchamar castes were highly discriminated against by the dominant Vellalah caste in matters such as temple administration, education, employment, land ownership, marriages and ceremonial functions, etc. According to Silva et al. (2009), a series of 24 customary prohibitions were applied to the low caste community by Tamil society. For example, they should not wear any kind of respectable clothing and they were not allowed to worship in upper-caste temples. They were prohibited from riding bicycles and driving cars, not allowed to sit while travelling in buses, and not allowed to sit on chairs; they were also expected to bury their dead instead of cremating them like other Hindus, and were not permitted to draw water from certain wells, etc. The so-called lower caste Tamil people were deprived as a result of such prohibitions over a long period. Inter-group caste struggles also took place between upper caste and minor caste Tamils even in the 1920s (Silva et al., 2009, p. 6). Caste based Tamil struggles reflect how deprived the lower caste groups were due to facing those barriers within the Northern Province even before the emergence of the ethnic disputes. Ragavan (2009) has recalled his own experiences in respect of the caste barriers in Tamil society. “I remember going to a barber saloon (barbers belonged to the oppressed castes) when I was small, and asking the barber if he will allow Dalits (untouchables) into his saloon. There was a big muscular farmer standing next to me and he slapped me, because he was angry that I should even ask such a question. Eventually, the barber saloon was closed, as the barber was scared of the upper castes. After the saloon was closed, the barber started visiting people’s houses and performed his work. Thus, particularly in the villages, the caste system was very strong. With the service castes at that time, there was no question of workers’ rights; whether you were paid or not, you were expected to

work.” Therefore, caste injustice was one of the visible realities of life in the Tamil society. An elderly Tamil citizen described an injustice inflicted on him due to the caste system that prevailed in Tamil society.

“We are toddy tappers, of the Nalavar caste. We did not have an opportunity to live on an equal footing with the Vellalah people even in the 1960s and 1970s. When I was eight years old I suddenly got fever and went to get medicine with my mother. As I was not feeling well I sat down near a Vellalah caste person in the medical center. He became very angry and scolded me and my mother. My mother and I came outside immediately.” Key Informant 1 – 12.11.2017.

The experience related above is sufficient to illustrate how the dignity of lower caste Tamil people was violated by the high caste groups even as late as in the 1970s.

Due to the traditional caste practices of Jaffna society the depressed caste people did not have any opportunities to access good educational facilities. But after the introduction of the free education policy and post-independence social welfare policies, the lower caste Tamil youth also started benefiting by getting access to education. In respect of that, in the 1970s, a number of primary level and secondary level educated lower caste Tamil youth were to be seen in Jaffna society. Now they too wished to enjoy the socio-economic benefits and the same rights in society as the others did. But the lower-caste Tamils had to be content with only limited benefits in the 1970s as they were obstructed by the upper caste Tamils from enjoying equal rights as a consequence of various caste practices (Balasuriya, 2013, p. 19). When even the upper caste Tamils were brushed aside in the competition for accessing to the educational and professional opportunities, the situation of lower caste groups naturally became worse.

Another elderly Tamil citizen who has been living in Jaffna through a 61-year period gave me the following information he had gathered during his early experiences.

“In the traditional Tamil society, lower caste Tamil youth were not entitled to receive educational opportunities. Therefore, upward social mobility was only a dream for them. However, with the free education policy implemented by the government, lower caste youth also gradually

began to receive educational benefits. Their education was mainly based on the vernacular languages. But under the Open Economic Policy, which was introduced in late 1977, a large number of professional opportunities opened up for the English educated youth. But it was mostly for some of the high caste Tamil youth and Sinhala youth from the urban areas who were qualified to enter those positions” Key Informant 2 – 23.12.2017.

Therefore, it is clear that the depressed caste Tamils suffered from intergroup discrimination over thousands of years. No positive developments had occurred in their lives even by the 1970s. They continued to live under the worst social restrictions of the traditional caste system. Throughout that period, they did not rise up strongly against the caste system based injustices. Now, they allowed themselves to be manipulated against the Sri Lankan government by Vellalah leaders. In those circumstances, the caste factor remained dormant.

As pointed out earlier, after the latter part of 1977, when the liberal economy took off, Sinhala youth living in the urban areas and upper caste Tamils fluent in English received significant benefits and achieved upward social mobility. Other than this, Westernized lifestyles spread rapidly among urban youth due to the open trade policy, which had resulted in the availability of a flood of novel consumer products. Such developments worked directly to increase the aspirations and expectations of the lower caste rural Tamil youth as well. They were also eager to acquire such consumer products and adopt Western lifestyles like the urban community. Hence, they did not wish to engage in the same traditional occupations as their parents and grandparents had done. But the prevailing socio-economic conditions forced them to drop or at least lower their expectations to a marked extent.

An Ex-LTTE member provided the following information regarding his early experiences:

“My father was a traditional drummer from the Paraiyar caste. Over thousands of years our people had been discriminated against by upper caste Tamils. I was able to go to school in the 1960s. However, we faced discrimination even in the schools by the upper caste students. Despite many challenges I studied up to the Ordinary Level. I hoped to enter one of the white-collar professions as I did not wish to become a tom-tom

beater like my father. But I was handicapped by my vernacular based education as it could not empower me to access my dream job.” Key Informant 3 – 16.08.2016.

All these experiences made them feel that they were rather deprived and that their dignity was challenged in comparison with other youth who had benefited more. A basic concept of the relative deprivation theory is that, “When persons feel deprived of some desirable thing that is available to another person or group, they may perceive it as discrimination and react to it belligerently.” Ted Gurr has studied the relationship between deprivation and violence. He expounds in “Why Men Rebel” (2010), that if people feel they have been deprived of something (especially regarding sundry rights like welfare, linguistic, religious and other benefits) when they compare their positions to those around them, and realize that they have less of it than what they believe themselves to be entitled to, a gap is opened up between their prospects and capabilities. The gap opens up and will gradually engender collective discontent among other deprived groups. It was under such circumstances that most of the lower caste rural Tamil youth made a break from their own houses and joined the militant organizations in droves, expecting some sort of upward social mobility. Ragavan (2009) has given the following explanation about his personal experience regarding this phenomenon. “I also had a rebellious character and I wanted to leave the family as soon as possible. Even before I joined the LTTE (Liberation of Tigers Tamil Eelam), I had felt the urge to leave the house. I was even thinking of getting a job right after I passed my ‘O’ levels.”

7. Discussion and Conclusions

The dignity of depressed caste groups was challenged by the upper caste people due to the practices based on their caste system in Jaffna society that had prevailed over thousands of years. Therefore, human dignity-related grievances were an inherited aspect of life in Jaffna society in respect of the lower caste community. Even by the 1970s, most of these discriminations continued to persist in the Jaffna peninsula and the dignity of the depressed caste group was challenged by the Vellalah hegemony. Other than the existing internal discriminations, the upper caste elite leaders were highly displeased that their dignity was challenged by the contemporary government policies. However, it is important to mention that the Standardization policy was introduced by the

government due to many fair and valid reasons that existed at the time. Other than this, the government was concerned about protecting the rights of all minorities in the country even when drafting the 1972 Constitution. However, the Tamil leaders were not ready to accept the major position of the majority community in the socio-economic and political fields of Sri Lanka. In this contest particularly, the educated high caste Tamil youth immediately realized that the new government policies were intended to directly undermine their dignity and cut off their benefits. So they reacted emotionally and aggressively against the new implementations. They also mobilized the lower caste Tamil youth at the bottom layers of society against the Sri Lankan government. As these youth had already suffered severe deprivations within the Tamil society over a long period, they were easily mobilized to follow the violent path. Later, the lower caste youth became the most active and predominant group in the Tamil militant movements of Sri Lanka.

8. Acknowledgement

This research was funded by the NORHED-CPDS PhD Fellowship Grant, Department of Sociology, Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Ruhuna, Matara. Sri Lanka.

References

- Abeyaratne, S. (2002). Economic Roots of Political Conflict: The Case of Sri Lanka. *World Economy*, 27(8). pp. 1295-1314. Retrieved from https:// Crawford .anu .edu.au/acde/asarc/pdf/papers/2002/WP2002_03.pd
- Balasuriya, A. (2013). *Search for common grounds; Tamil caste system as 'A Spoiler 'in Post-conflict peace building in Northern Sri Lanka*. Retrieved from archive, cmb.ac.lk/research/bitstream/70130/2707
- Bandarage, A. (2009). *The Separatist Conflict in Sri Lanka, Terrorism, ethnicity, political economy*. New York: iUniverse.
- Cheran, R. (2009). *Pathways of Dissent; Tamil Nationalism in Sri Lanka*. New Delhi: SAGE.
- Collier, P. (1999). *Doing Well out of War*. Washington, DC: The World Bank.

Human Dignity-Related Grievances: One of the Prominent Reasons for the Emergence of Sri Lankan Tamil Militant Movements in the Early 1970s – A Historical Analysis

De Silva, C.R. (1978). "The politics of university admission : A review of some aspects of the admission policy in Sri Lanka, 1971 -1978", *Sri Lanka Journal of Social Sciences*. 1(2), Colombo: NSF.

De Silva, K. M. (1981). *History of Sri Lanka*. Berkeley: University of California Press.

De Silva, K. M. (1988). Nationalism and the State in Sri Lanka. In K.M.de Silva et.al (Eds), *Ethnic Conflict in Buddhist Societies: Sri Lanka, Thailand and Burma*. London: Pinter Publisher.

De Silva, C. R. (1984). University Admission and Ethnic Tension in Sri Lanka; 1977-1982. In Robert. B. Goldman & A.J Wilson (Eds), *From Independent to Statehood Managing Ethnic Conflict in Five African and Asian States*. London: Frances Printers.

De Silva, N. (1997). *The Introduction to Tamil Racism in Sri Lanka*. Maharagama: Chintana Parshadaya.

Deutscher Bundestag (German Federation Parliament). (2018). *Basic law for the Federal Republic of Germany* (C.Tomuschat et.al, Trans.). Berlin: Deutscher Bundestag. Retrieved from <https://www.btgbestellservice.de/...80201000.p>

Embuldeniya, D. (2013). *Ethnic conflict, horizontal inequalities and development policy: The case of Sri Lanka*. (Doctoral dissertation). Retrieved from uir.unisa.ac.za/bitstream/handle/10500/13540/thesis_embuldeniya_d.pdf?

Goldman, R. B. (1984). *From Independence to Statehood*. New York: F Printer.

Gunasingham, M. (1999). *Sri Lankan Tamil Nationalism: A study of its origins*. Sydney: MIVP publications.

Gurr, T. R. (2010). *Why Men Rebel*. UK: Taylor & Francis.

Hoole, R. (2003). *Sri Lankawa: Balaye Mahanthathwaya, Mithya, Parihaniya saha Manushya Gathana* (Sri Lanka: Arrogance of Power, Myth, Deterioration and Human Killing). University Teachers for Human Rights-Jaffna (UTHR-J), Nugegoda: Wasala Publications.

Ivan, V. (1993). *Sri Lankave Nutana Karalikuwange Samaja Pasubima* (The Social Background of the Young Rebels of Sri Lanka). Colombo: Godage Publications.

Katherine F, SND. (n.d.). *Human Dignity the Principle of Human Dignity*. Retrieved from https://www.caritas.org.au/docs/cst/education-for-justice-dignity.pdf?sfvrsn=dd1f90aa_0

Kapferer, B. (1988). *Legends of People, Myths of State: Violence, Intolerance and Political Culture in Sri Lanka and Australia*. Washington: Smithsonian Institution Press.

Kearney, R. N. (1985). Ethnic Conflict and the Tamil Separatist Movement in Sri Lanka, *Asian Survey*, 25(9) 898–917. Oakland: University of California Press. Retrieved from <http://as.ucpress.edu/content/25/9/2644416>

Perera, S. (2001). *The ethnic conflict in Sri Lanka: A historical and socio political outline*. Washington, World Bank. Retrieved from siteresources.worldbank.org/INTSRILANKA/Resources/App1.pdf

Perera, J. (1984). Exploring the Solution to the Communal Problem. In Committee for Rational Development (Ed), *Sri Lanka the Ethnic Conflict Myths, Realities & Perspectives*. New Delhi: NAVRANG.

Pfaffenberger, B. (1982). *Caste in Tamil Culture*. New Delhi: Vikas Publishing House.

Pfaff-Czarnecka, J. & Rajasingham, S. D. (2000). "Introduction". In: Pfaff Czarnecka, J. et al (Eds). *Ethnic Futures. The State and Identity Politics in Asia*. New Delhi: Sabe Publications.

Ragavan, S. (2009). *Interview with Ragavan on Tamil Militancy (Early Years)*. Retrieved from www.europe-solidaire.org/spip.php?article13770

Rasanen, J. B. (2015). *Caste and nation building, Constructing Vellalah identity in Jaffna*. Sweden: School of Global Studies.

Ravindran, S. (1988). *Secessionist Guerrillas; A Study of Violent Tamil Instruction of Sri Lanka*. (Master thesis. Retrieved from <https://open.library.ubc.ca/handle/2429/28269>

Roberts, M. (2007). *Sri Lanka: Sinhala Nationalism and the Elusive Southern Consensus Executive Summary Asia Report*. N0-141 Retrieved from https://www.files.ethz.ch/.../sri_lanka_sinhala_n

Shanmugaratnam, N. & Stokke, K. (2004). *Development as a Precursor to Conflict Resolution: A Critical Review of the Fifth Peace Process in Sri Lanka*. Retrieved from http://www.eldis.org/vfile/upload/1/document/0708/DOC_17442.pdf

Silva, K. D., Sivaprasam, P. P. & Thanges, P. (2009). Caste Discrimination and Social Justice in Sri Lanka: An Overview, *Working Paper Series*, 111(6,) New Delhi: Indian Institute of Dalit Studies.

Human Dignity-Related Grievances: One of the Prominent Reasons for the Emergence of Sri Lankan Tamil Militant Movements in the Early 1970s – A Historical Analysis

Stokke, K. & Ryntveit, A. K. (2000). The Struggle for Tamil Eelam in Sri Lanka. *Growth and Change*, 31. Retrieved from tamilnation.co/tamileelam/stokke.pd

Tambiah, S. J. (1986). *Sri Lanka: Ethnic Fratricide and the Dismantling of Democracy*, London: Tauris.

The Constitution of Sri Lanka (Ceylon), (1972). Colombo: Ceylon Government Printers.

United Nations. (2015). *The Universal Declaration of Human Rights*. USA: United Nations. Retrieved from <http://www.un.org/en/universal-declaration-human-rights/index.html>

Vythilingam, M. (1977). *Ramanathan of Ceylon the life of Sir Ponnambalam Ramanathan*, 11. Colombo: Ramanadan Commemoration Society.

Wilson, A. J. (2000). *Sri Lankan Tamil Nationalism: Its Origins and Development in the 19th and 20th Century*, Vancouver: University of British Columbia Press.

Wilson, A. J. (1982). Sri Lanka and Its Future: Sinhalese versus Tamils. In: A. J. Wilson & D.C .Dennis (Eds), *Problems of State Building*, London: Hurst and Company.

Wriggins, H. (1960). *Ceylon: Dilemmas of a New Nation*. Princeton: Princeton University Press.

Young, R.E. & Jebanesan, S. (1995). *The Bible Trembled*. Vienna: Sammlung De Nobili.

**Political and Religious Policies of Aurangzeb and the
Destruction of Buddhist, Hindu and Jain Cultures in India**

Beligalle Dhammajoti

Department of Pali & Buddhist Studies,
Faculty of Humanities and Social Sciences,

Abstract

Aurangzeb was the sixth Mughal ruler who ruled an enormous territory of the Indian sub-continent. He won the political victory by atrocious ways. His major objective was to rule India in accordance with the teachings of Koran and to change the whole Indian sub-continent into an Islamic State. His political policies were totally based on the religion of Islam. Historians are of opinion that he was a fanatic Muslim and he established the 'Shariya law' in India. The irrecoverable devastation for ancient Indian culture in common was that he demolished the unparalleled Buddhist, Hindu and Jain shrines, statues and other monuments in India and especially in Orissa. This paper tries to investigate the political and religious policies of Aurangzeb and how they paved the way for the destruction of ancient Buddhist, Hindu and Jain cultures in India in the 17th century. The method used here is the qualitative research method based on the literary survey, and information gathered during the author's stay in India. This research reveals that extreme religious dogmatism of a ruler is greatly disastrous for man and society. In the political and social arena of the modern world, humans are experiencing the disastrous consequences of religious dogmatism.

Keywords: *Aurangzeb, Buddhism, Hinduism, Islam religion, Mughal empire*

1. Introduction

As the sixth Mughal ruler, Aurangzeb ruled an enormous territory of Indian sub-continent in atrocious ways. He followed the teachings of Koran to rule the country and his major objective was to change India in to a state of Islam. His political policies were totally based on the religion of Islam, therefore, they can be considered to be religious laws. He established the '*Shariyalaw*' in India and therefore, he is considered to be a fanatic Muslim. The irrecoverable damage for ancient Indian civilization was that he demolished the ancient monuments related to Buddhist, Hindu and Jain culture.

The religious and political policies of Aurangzeb directly caused considerable destruction of Buddhist, Hindu and Jain cultural community and monuments in India. He methodically started anti-Buddhist, anti-Hindu, and anti-Jain measures under his political administration. Common people during the period of Aurangzeb were critically suffered for his unjust taxation and unreasonable religious policies. Therefore, a number of uprisings were stirred up against the rule of Aurangzeb. At the completion of 48 years of his unjust ruling, he died as

a mentally defeated one. The political and religious policies of Aurangzeb show us the unsafe and very harmful consequences against the peaceful existence of a civil society.

2. Research Problem and Objective

The purpose of this research paper is to examine the fanatic religious and political policies of the emperor Aurangzeb and to show how they paved the way for the destruction of Buddhist, Hindu and Jain cultures in India, and how they affected common people during his reign. This paper proposes to global academia to understand the hazardous nature of such political policies of modern day society and turn their attention to take precautionary measures to safeguard the civilized human society from any sort of religious fanaticism.

3. Methodology

This research is a qualitative research based on the literary survey. At first, the information pertaining to the political administration of Aurangzeb has been gathered. Then attention was focused on the major political policies which paved the way for the destruction of ancient Buddhist, Hindu and Jain cultures in India. A source of field information collected by author during his stay in India for 3 years from 1994 to 1997 is also used for the purpose.

4. Discussion

India is the birth place of three major religions i.e. Buddhism, Hinduism and Jainism and these three religions paved the way for creation of great cultural oases throughout India. Different religious sects and great philosophies saw the light in India and they presented the deep philosophical teachings to mankind. The ancient Indian culture was exceptional, and countless art and architectural monuments were appeared in every nook and corner of India. Buddhism, Hinduism, and Jainism made a tremendous contribution regarding this cultural development. Later, political changes and Islamic invasions deformed and totally devastated the dignity of ancient religious culture of India. One of such political regime was the ruling of Aurangzeb.

4.1 The Emperor Aurangzeb

Aurangzeb was the sixth Mughal emperor who ruled over nearly the entire Indian subcontinent for a period of 48 years (Nehru, 1949, p. 314). Shah Jahan

(1627-1658) was his father and MumtasMahal was his mother. He came to the political power in 1658 in India as a ruler of Mughal dynasty and became the political leader of more than 158 million Indian people (Nehru, 1949). It is said that he studied Arabic, Persian, Turki, Hindi, Islam religion and war fighting.

Aurangzeb executed his own brothers Murad, Shuja and Dara and finally, placed his father under house arrest in Agra Fort ruthlessly (Biswas & Aggarwal, 1999, p. 343). Once, one of his brothers, Murad, entered his own brother's camp for dinner and there, he was disarmed, made captive and quietly sent off to prison along with his son. Aurangzeb enrolled Murad's leaderless soldiery into his service the next day (Richards, 2000, p. 160). 'When Dara Shukoh arrived at Delhi as a prisoner, Aurangzeb first had him paraded in public humiliation through the streets of the city. ... That evening in council, Aurangzeb, his sister Raushan Ara, and his advisors, decided on a death sentence. ... On the night of August 30, 1659, two slaves killed Dara and his youngest son Sipihr Shukoh (Richards, 2000, p.161). It was the horrible fate of Aurangzeb's brother Dara and Dara's son. It is clear that he had never shown mercy even to his own brothers. Killing his brothers and placing his father in house arrest show how cruel he was in obtaining the throne in India (Lane-Poole, 1971, p. 34-59).

"He treated his sons as he treated his nobles, imprisoned his eldest for life, and kept his second son in captivity for six years upon a mere suspicion of disloyalty..... His fourth son, Prince Akbar, joined the insurgent Rajputs against his father;"(Lane-Poole, 1971, p. 85-86). His fourth son's behavior and reactions suggest that they were not in any favor of their father.

He never tried to avoid war-like projects for territorial expansion. It seems it was a sort of pastime for the emperor Aurangzeb. Aurangzeb's wars were unending and continuously he organized one after another war. 'At the age of eighty-one, Aurangzeb declared a holy war against the Marathas' (Richards, 2000, p. 233).

4.2 Taxation

Many people were not in favor of him for his cruelty and barbaric actions. However, once, he tried to win the minds of his populace by abolishing 80 types of taxes which the citizens had to pay. Especially, he had withdrawn the taxes on grain trade to win the hearts of farmers and traders. "He at once established

houses for the distribution of free dinners, and ordered the remission of about eighty taxes, including the vexatious highway and ferry tolls, the ground cess on houses and shops..."(Lane-Poole, 1971, p. 81).

At times, he changed the system of taxation in order to please his own Islamic people. "Later in the reign, all import duties on the goods of Muhammadan traders were abolished ..." (Lane-Poole, 1971, p.125). Further, Lane-Poole explains: 'A list of thirty-eight taxes remitted or reduced by Akbar is given in the *Ain-i Akbar*, some of which were certainly restored or increased by the time of Aurangzeb's accession.' These historical reports of his taxation suggest that Aurangzeb ruled his vast empire with his own ideas. From time to time, he changed the tax policies of the empire. In 1665, the emperor decreed that Muslims should be taxed at 2.5 percent of value on internal customs and duties and Hindus at 5 percent (Richards, 2000, p.175).

4.3 Attitude to Music

It is a well-accepted fact that music and dancing is a means of ethnic and social harmony. But Aurangzeb gravely hated music and dancing. "He did his best to suppress music and dancing altogether, in accordance with the example of the Blessed Prophet, who was born without an ear for music and therefore, hastily ascribed the invention of harmony to the devil. The musicians of India were certainly noted for a manner of life which ill accorded with Aurangzeb's strict ideas, and their concerts were not celebrated for sobriety. The Emperor determined to destroy them, and a severe edict was issued. Raids of the police dissipated their harmonious meetings, and their instruments were burnt"(Lane-Poole, 1971, p.101). '...Aurangzeb dismissed the court musicians and ended that imperial patronage responsible for the brilliant development of Hindustani music. ...Aurangzeb's aesthetic impulses and patronage were confined to the Islamic arts and sciences' (Richards, 2000, p.173).

The Emperor was so cruel and ruthlessly killed musicians and destroyed their valuable instruments. This might be because of his enthusiastic faith of his religion and fanatical zeal for his dogmatic view, and to pacify the Islamic world.

4.4 Attitude to Un-Islamic Ceremonies

John F. Richards states: 'During his reign, Aurangzeb issued a stream of discriminatory edicts and regulations' (Richards, 2000, p.175). There were unending and prejudiced royal regulations to strengthen his empire and wealth of the treasury. The unavoidable result of his edicts was to suppress common people of Mughal Empire.

Due to his unconditional devotion to his own religion, he decided to prohibit the festivities of other religions in a legal way. "Un-Islamic ceremonies were banned as a new moralistic and legalistic tone pervaded court life. Right after his second coronation the emperor abolished celebration of the Iranian New Year or Nauroz festivities at the start of the solar year" (Richards, 2000, p.173). The prohibition of un-Islamic ceremonies severely affected the common people, their religious culture and sentiments.

4.5 General Administration

Aurangzeb's administration is based on his own ideas, and choosing uneducated and unsuitable officers was an aspect of his governing. It was his evil practice and wrong-doing of politics. Lane-Poole explains his under-current religious motivation of selecting foolish officials as follows:

"...the difference lay only in the choice of an inferior, ill-educated class of Muslim officials, to the general exclusion of the more capable Hindus..."(Lane-Poole, 1971, p. 114). He was so enthusiastic about extreme religious ideas as a faithful follower of Islam religion and its *Sharia* law. "In matters of religion the Emperor was obstinate to the point of fanaticism. In other matters he displayed the wisdom and judgment of a clear and thoughtful mind"(Lane-Poole, 1971, p. 75).

His objective and ambition solely depend upon the religion. 'Aurangzeb's goals for the empire were completely consistent with his own ardent piety as a follower of the Hanafi School (Richards, 2000, p. 172). Although the central government was functioning in a better way, the people of provincial rural areas suffered acutely. "...In the Muhammadan acceptance of Law, the provincial administration was generally venal and oppressive" (Lane-Poole, 1971, p. 114). In this way, the whole Indian sub-continent was in a state of confusion. There was no righteous administration or judicial system.

'Under Aurangzeb, political loyalty was increasingly seen as sectarian loyalty. Only Muslims could participate fully in the Timurid Empire. Religious

sentiment did translate in complex meaningful ways into political responses in Mughal India (Richards, 2000, p. 290). Explaining the nature of the administration of Aurangzeb, Dr. S. R. Sharma adds: "These were not the acts of a righteous ruler or constructive statesman, but the outbursts of blind fanaticism..."(Sharma, 1962).

4.6 Destruction of Temples of Other Faiths

In accordance with the religious loyalty of Aurangzeb, he decided to destroy the temples belonging to other faiths. Mostly, Buddhist, Hindu and Jain temples were targeted to this unreasonable decision-making. Aurangzeb considered the other religious followers as infidels. Therefore, destruction of infidels and their sacred places was considered an accepted law of his unfair governing. "The Director of the Faith, issued orders to all the governors of provinces to destroy with a willing hand the schools and temples of the infidels; and they were strictly enjoined to put an entire stop to the teaching and practicing of idolatrous forms of worship" (Lane-Poole, 1971, p.135).

After the destruction of temples belonging to other religions, he built mosques in those places. He destroyed the temple of Vishnu at Benares and a splendid shrine at Mathura and built a magnificent mosque. (Lane-Poole, 1971, p.136). 'His edict of 1669 ordered that all temples recently built or repaired contrary to the Sharia be torn down.The emperor's special targets were the renowned stone temples in the holy cities of Mathura and Varanasi' (Sharma, 1962, p.130-131).

At the same time, his method was to attack the religious sentiments of other people by degrading and debasing the Hindu and Buddhist statues. Lane-Poole explains: "The idols found in the temples were brought to Agra and buried under the steps of the mosque, so that good Muslims might have the satisfaction of treading them under foot"(Lane-Poole, 1971, p.136).

It is said that he demolished an unlimited number of temples and idols. This can undoubtedly be considered to be a very ruthless attack to Indian culture. In no way, a researcher can estimate the disadvantageous results of this attack. The cultural value of ancient monuments cannot be assessed. For the emperor Aurangzeb, it was a sort of desirable amusement to insult other religions in his kingdom. It is the nature of a narrow-minded and unrighteous ruler. The emperor's edicts and his whole character explicitly show the religious intolerance.

4.7 End of the Life of Aurangzeb

Towards the end of his life, the Emperor had so many reasons to repent over the past of his sinful life. Untrustworthily, he kept all his sons away, contemplating they may do the same as he had done to his own father. He wrote to his sons with a troubled heart: “Many were around me when I was born, but now I am going alone. I know not why I am or wherefore I came into this world. There is no hope for me in the future. The fever is gone: but only skin and dried flesh are mine. Nothing brought I into this world, but I carry away with me the burthen of my sins. I know not what punishment be in store for me to suffer.Farewell! Farewell! Farewell!” (Lane-Poole, 1971, p.203-204).

Writing to his favorite Kam-Bakhsh, the Emperor says: “Strange That I came with nothing into the world, and now go away with this stupendous caravan of sin!” (Lane-Poole, 1971, p.204). This obviously suggests that even a mighty Emperor has to undergo a series of mental sufferings for his sinful actions. The irony here is that his fervent religious view did not support him to console his collapsed mentality.

5. Religious Fanaticism and the Modern World

The history of mankind speaks volumes of stories to prove the disastrous consequences of religious fanaticism. Hundreds of ancient Buddhist countries throughout the ancient Silk Route lost their glorious cultures for ruthless religious dogmatism (Puri, 1993). Unparalleled Hindu, Buddhist, and Christian artistic creations and their great religious centers were destroyed for this extremism. Modern society experiences the dangerous results of ruthless terrorist attacks guided by religious extremism at present. The political systems and constitutional laws of certain countries surprisingly support religious fanaticism without any concern about freedom of man and democracy. Therefore, if the modern academia turns a deaf ear to modern terrorist attacks guided by religious extremism, the whole world would be totally a hell-like place for humans to live. Therefore, precautionary measures are to be taken by politicians and scholars to safeguard the civilized human society from any sort of religious fanaticism. Regarding the fanatic attacks and religious extremism, Aurangzeb gives a model lesson for historical understanding.

6. Conclusion

Aurangzeb's unfair governance paved the way for the deterioration of Buddhist, Hindu, and Jaina culture in India. He killed millions of people in vain in his ferocious wars. Although he was a mighty Emperor of Indian sub-continent, his character shows a biased, partial and unrighteous ruler. He ordered to demolish hundreds of temples belonging to Hindu, Buddhist, and Jain religions and built many mosques. In this way, Aurangzeb gave a severe attack on ancient culture of India.

India lost hundreds and hundreds of priceless ancient cultural oases for his bigoted and intolerant governance. Therefore, it is assured that Aurangzeb demolished not only the temples but the fascinating ancient heritage of mankind. Politically, he had gone astray because of his religious fanaticism. His legal edicts actually seem to be immoral injunctions. His taxation guided by religious bigotry was an extremely heavy burden to millions of people. He created a hell-like societal condition in the entire Indian sub-continent. Therefore, the character of Aurangzeb provides a good lesson for us that religious fanaticism is unquestionably destructive to the peaceful co-existence and progress of mankind.

References:

Biswas, A. & Aggarwal, J. C. (1999). *Ancient and Medieval History of India*. New Delhi: Vikash Publishing House.

Lane-Poole, S. (1971). *Aurangzib and the Decay of Mughal Empire*. Delhi: S. Chand & Co.

Nehru, J. (1949). *Glimpses of World History*. New Delhi: Jawaharlal Nehru Memorial Fund.

Puri, B. N. (1993). *Buddhism in Central Asia*. Delhi: Motilal Banarsidas Publishers.

Richards, John F. (2000). *The Mughal Empire. The New Cambridge History of India*. United Kingdom: Cambridge University Press.

Sharma, S. R. (1962). *The Religious Policy of the Mughal Emperors*. London: Asia Publishing House, Inc., 2nd edition.

Truschke, A. (2017). *Aurangzeb: The Life and Legacy of India's Most Controversial King*. California: Stamford University Press.

සම්භාව්‍ය සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයේ වස්තු විෂයීක සාමාන්‍යතාව, 'පෙදෙන් බුදුසිරිතැ' නියමය හා ව්‍යුහාත්මක බහුවිධතාව පිළිබඳ විමර්ශනාත්මක අධ්‍යයනයක්

අපරක්කේ සිරිසුධම්ම

සිංහල අධ්‍යයන අංශය,
මානව ශාස්ත්‍ර හා සමාජීය විද්‍යා පීඨය,
රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය, මාතර, ශ්‍රී ලංකාව
sudhaaparekke@gmail.com

සංක්ෂේපය

සියබස්ලකර යනු දැනට සිංහල පද්‍ය සම්ප්‍රදය සම්බන්ධයෙන් විද්‍යමාන පැරණිතම කෘතිය යි. සංස්කෘත භාෂාව නොදන්නවුන්ට සියබස්න් කාව්‍ය අලංකාර ශාස්ත්‍රය පිළිබඳ අධ්‍යයනයට මග පෑදීම මේ කෘතියේ අරමුණ යි. මෙහි සඳහන් 'පෙදෙන් බුදු සිරිතැ' නම් නියමය සිංහල පද්‍ය සම්ප්‍රදයේ කේන්ද්‍රීය සංලක්ෂණයක් සනිටුහන් කරන ප්‍රකාශයකි. ඉන් අදහස් වන්නේ යමෙක් පද්‍ය බන්ධනයෙහි නිරතවනවා නම් එය බුදුසිරිත පිළිබඳ නිර්මාණයක් විය යුතු බව යි. මෙකී නියමය හේතුවෙන් සම්භාව්‍ය සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යය, වස්තු විෂයීක වශයෙන් ඒකීයතාවකට සීමා වීමට සිදු විය. සියබස්ලකර වැනි කෘතියක සඳහන් එවැනි එක් ප්‍රකාශයක් සමස්ත සිංහල පද්‍ය සම්ප්‍රදයේ දිශානතියට බලපෑමක් එල්ල කළේ කෙසේ ද? ඒ සඳහා බලපෑ හේතු සාධක මොනවා ද? නිර්මාණකරුවන් වස්තු විෂය සියබස්ලකරට අනුව තබා, කෘතියේ ව්‍යුහය නිදහස්ව ගොඩනැගුවේ ඇයි? යන පර්යේෂණ ගැටලු සඳහා විසඳුම් සෙවීම මෙම අධ්‍යයනයෙන් සිදු වේ. එහි දී මේ පර්යේෂණ ලිපියෙහි මූලික ප්‍රවාද ප්‍රකාශය (thesis statement) වන්නේ සම්භාව්‍ය පද්‍ය රචකයන් වස්තු විෂයීක වශයෙන් එකීයතාවකට ලඝු වුව ද අන්තර්ගතය කිසියම් නිදහස් බවකින් රචනා කළ බවත් ඒ සඳහා විවිධ සමාජීය, සංස්කෘතික, දේශපාලනික හා ආගමික සාධක හේතු වූ බවත් යන්න යි. ඒ සඳහා සියබස්ලකර හා සම්භාව්‍ය පද්‍ය කෘති මූලික මූලාශ්‍රය වශයෙන් භාවිත කරන අතර මේ පිළිබඳ විවිධ විද්වත් මත විචාරාත්මකව කියවීම ද අපේක්ෂා කෙරේ. පර්යේෂණ සීමාව වශයෙන් සියබස්ලකර කෘතියේ 'පෙදෙන් බුදු සිරිතැ' යන සාහිත්‍යීක නියමය මූලිකව ගැනෙන අතර එය උදහරණ අනුසාරයෙන් පැහැදිලි කිරීමට මුඛ්‍යවිඳවන කෘතිය ආශ්‍රය කෙරේ.

ප්‍රමුඛ පද: 'පෙදෙන් බුදු සිරිතැ', වස්තු විෂය, ව්‍යුහය, සම්භාව්‍ය පද්‍ය, සියබස්ලකර

1. ප්‍රවේශය

සිංහල සාහිත්‍යය සම්බන්ධයෙන් විද්‍යමාන සාධක අධ්‍යයනයේදී මූලිකවම දැකිය හැකි සුවිශේෂතාව නම් ආරම්භයේදීම වස්තු විෂයීක වශයෙන් ඒකීයත්වයකට ලඝු වීමට සිදු වීමයි. සියබස්ලකර කතුවරයාගේ 'පෙදෙන් බුදු සිරිතැ' නියමය ඒ සඳහා ප්‍රමුඛාධාර වූ ප්‍රකාශය යි. එක් කෘතියක සඳහන් එක් ප්‍රකාශයක් සාහිත්‍යයක තරංගයක ගමන්ගේ දිශානතියට කෙතරම් බලපෑම් සිදු කළේද යන්න සම්භාව්‍ය සිංහල ගද්‍ය පද්‍ය නිර්මාණ අධ්‍යයනයෙන් වටහාගත හැකිය. එහෙත් කතුවරුන් වස්තු විෂයීක වශයෙන් මිස කෘතියේ ව්‍යුහය ගොඩනැගීමේදී එකී කාරණය පිළිබඳ වඩාත් සැලකිලිමත් වූවා ද යන්න විමසිය යුත්තකි. කෙසේ වෙතත් සම්භාව්‍ය සිංහල සාහිත්‍යකරුවන් විසින් සියබස්ලකර නියමය අනුගමනයට තේමාවන් නොහොත් වස්තු විෂයන් සොයා ගන්නා

ලද්දේ ජාතක පාලිය, ජාතකටඨකතාව පරිශීලනය කිරීමෙන්ය. සාහිත්‍යකරුවන් ජාතක කතා, නිර්මාණකරණයට භාවිත කළේ කෘතියේ ආකෘතිකමය පරිභාවිතයක් ලෙස ය. ඔවුන් සාන්දර්භීය වශයෙන් හෝ ව්‍යුහාත්මක වශයෙන් වස්තුවිෂය හා පූර්ණ ඒකීයතාවකින් හෝ එකඟතාවකින් යුක්ත වූවාද යන්න ගැටලු සහගත කාරණයකි. මෙමගින් සාහිත්‍යකරුවන්ට නිර්මාණකරණයේ දී රීති පිළිපැදීමේ අපහසුතාව පැහැදිලි වේ. තව ද ඔවුන් සියබස්ලකර රීති වස්තුවිෂයීය වශයෙන් පිළිගත්තද එහි ව්‍යුහය විවිධ සාධක හේතුවෙන් වෙනස් වීම හෝ කිරීම, එකී විචල්‍යතා සාහිත්‍යීක සමාජය මැදහත්ව ඉවසීම වැනි කරුණු සම්භාව්‍ය සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යය ඉතා සුක්ෂ්මව විමසා බහුවිධ දෘෂ්ටිකෝණ ඔස්සේ සිතා බලා විචාරාත්මකව කියවිය යුතු තැන්ය. එහි දී පැහැදිලි වන කාරණය නම් සාහිත්‍යකරුවන් සියබස්ලකර නියමය අනුගමනය කළ ද කෘතියේ සන්දර්භ සෞන්දර්යට වස්තු විෂය බාධාවක් වශයෙන් නොසැලකූ බව යි. ඒ අනුව මෙම ලිපියේ දී සම්භාව්‍ය සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයේ පෝෂණයට ජාතක කතාවලින් වූ බලපෑමත්, නිර්මාණකරුවන් ජාතක කතා වස්තු විෂයීක වශයෙන් යොදා ව්‍යුහාත්මක වශයෙන් විවිධ වෙනස්කම් සිදු කළ ආකාරයත් ඒ සඳහා බලපෑ විවිධ හේතු සාධකත් විස්තරාර්ථව සාකච්ඡා කෙරේ. පර්යේෂණයේ සීමාව වශයෙන් සම්භාව්‍ය සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයේ හමුවන මුවදෙව්දවන කෘතිය පමණක් උදහරණ සඳහා භාවිත කෙරේ.

1.1 වස්තුවිෂය වශයෙන් ජාතක කතා තෝරාගැනීමට හේතු

ක්‍රි.ව. 807-823 කාලයේ අබාසලමෙවන් රජු විසින් රචනා කරන ලද සියබස්ලකර, සිංහල සාහිත්‍යයේ පැනෙන පැරණිතම කෘතියකි (සන්නස්ගල, 2013: 78). දණ්ඩින්ගේ කාව්‍යාදර්ශයේ අනුවාදයක් වන මෙය සේන රජුගේ සොහොයුරු අමරගිරි කාශ්‍යපගේ ආරාධනාවක් මත රචනා වී තිබේ. සංස්කෘත භාෂාව නොදත්තවුන්ට සියබසින් අලංකාර පිළිබඳ අධ්‍යයනයට මග පෑදීම මේ කෘතියේ ප්‍රධාන අරමුණ යි (ඥනසිහ,1964: 3). සිංහල සාහිත්‍යය ආරම්භයේදීම වස්තු විෂය සම්බන්ධයෙන් ඒකීයත්වයකට අනුගත වීමට මෙම කෘතියේ සඳහන් යම් යම් උපදෙස් ද හේතුවක් විය. එහි දී මූලිකව මසියබස්ලකර රචනා කරමින් අබාසලමෙවන් රජු විසින් සිංහල සාහිත්‍යයේ වස්තු විෂය බුදුසිරිත හා අනුගත විය යුතු බව සඳහන් කරන ලදී. උගත් නූගත් බහුතරයකට සියබස්ලකරේ සඳහන් මෙම ප්‍රකාශය වර්තමානයේ ද මතකයෙන් දුරස් වී නැත.

“පෙදෙන් බුදු සිරිතැ බසින්වත් සිරිත් ඇ
පද යුතු බසින් නළු ඇ-අනතුරු ලකුණු දක්වමි”

(සැබිහෙළ, 1963: 20 ගීය).

සිංහල සාහිත්‍යය බුදුදහම හා බැඳුණු වස්තු විෂයන් පාදක කරගනිමින් විකාසය වීමට සියබස්ලකර ඉදිරිපත් කළ මේ නියමය ප්‍රධාන වශයෙන් හේතු වූ අතර එකී සංකල්පය ප්‍රායෝගිකව යථාර්ථයක් බවට පත් කිරීමට දේශපාලනික, සංස්කෘතික හා ආගමික අංශ ද පිටුබලයක් වන්නට ඇත. සියබස්ලකර කතුවරයා කෘතිය රචනයේ දී කාව්‍යාදර්ශය ප්‍රමුඛස්ථානයේ තබා ගත්තේ ය. කාව්‍යාදර්ශයේ දී හින්දු දේව වර්ණනා සහිත හක්ති කාව්‍ය සම්ප්‍රදය සංස්කෘත සාහිත්‍යයේ දී උත්කර්ෂයට නැගූ බැවින් එකී සාධකය සිංහල ජන සමාජයට අනුයුක්ත කිරීමට සියබස්ලකර කතුවරයා බුදුරජාණන් වහන්සේගේ

වර්තය භාවිත කළේ ය. ලක්දිව ප්‍රධාන ආගම බුදුදහම බැවින් සියබස්ලකර කතුවරයා පසෙකින් කාව්‍යාදර්ශය තබා තවත් පසෙකින් එය ලාංකේය ජන සමාජයට ගැලපෙන සේ සම්බන්ධ කළේ ය. ඒ හේතුවෙන් සිංහල පද්‍ය රචකයන්ට සිදු වූයේ බුදුසිරිත පාදක කර ගනිමින් පද්‍ය බන්ධනයෙහි නිරත වීමට යි. රචකයන් ඒ සඳහා යොදන්නා ලද්දේ ක්‍රිපිටක සාහිත්‍යයේ හමුවන ජාතක කතා ය. සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයට ආබ්‍යානයේ ආගමනය සිදු වන්නේ මෙකී සංසිද්ධි පදනම් කරගෙන ය. සියබස්ලකර නියමය අනියමින් හෝ නියමින් සාහිත්‍ය ලෝකයේ නිත්‍ය සාධකයක් බවට පත් වූ අයුරු මුවදෙව්දවත (මධ්‍යදේව ජාතකය), සසඳවත (සස ජාතකය), කවිසිඵම්ණ(කුස ජාතකය), ගුත්තිල කාව්‍යය (ගුත්තිල ජාතකය), කාව්‍යයේබරය (සත්තුහත්ත ජාතකය) යනාදීන්ට විද්‍යමාන සම්භාව්‍ය සාහිත්‍ය කෘති විමසීමේ දී පැහැදිලි වෙයි.

කෝට්ටේ යුගයේදී සංදේශකරණය හේතුවෙන් යටපත් වූ පද්‍යයෙන් බුදුසිරිත වැනීමේ ප්‍රවණතාව නැවත සීතාවක යුගයේ දී ආරම්භව(කුසදකව, දහම්පොඩ්දකව) මහනුවර යුගයේදී ශීඝ්‍ර දියුණුවකට පත්විය. ඒ අනුව මහනුවර යුගයේදී එතෙක් සිංහල සාහිත්‍යයේ නො වූ ආකාරයෙන් ජාතක කතා පද්‍යයට නැගීම සිදු විය. එසේ පද්‍යයට නැගුණු ජාතක කතාවලට නිදසුන් වශයෙන් සඳකිඳුරුදකව (වන්දකින්තර ජාතකය), විධුර ජාතක කාව්‍යය (විධුර ජාතකය), මහාජනක ජාතක කාව්‍යය (මහාජනක ජාතකය), සම්බුලාදකව (සම්බුලා ජාතකය), පදමානවක ජාතක කාව්‍යය (පදමානවක ජාතකය), හස්තිපාලජාතකය කාව්‍යය (හස්තිපාල ජාතකය), මධ්‍යදේව ජාතක කාව්‍යය (මධ්‍යදේව ජාතකය), වෙස්සන්තර කාව්‍යය (වෙස්සන්තර ජාතකය), මුවජාතක කාව්‍යය (නිග්‍රෝධම්භ ජාතකය), මණ්ඩවෝර ජාතක කාව්‍යය (මණ්ඩවෝර ජාතකය), දේවධර්ම ජාතක කාව්‍යය (දේවධර්ම ජාතකය), කාව්‍යදීපනිය (සුතසෝම ජාතකය) ආදී ජාතක කතා කාව්‍ය පෙන්වාදිය හැකි ය.

භී කාව්‍ය යුගයේ දී ජාතක කතා පද්‍ය සාහිත්‍යයට නැඟීම ආරම්භ වුවද එය පොදු ජනයා අතර ජනප්‍රිය හා සමීප සාහිත්‍යාංගයක් බවට පත් වූයේ මහනුවර යුගයේදීය. මහනුවර යුගයේ ජාතක කාව්‍ය රචකයන් මූලාශ්‍රය වශයෙන් යොදන්නා ලද ජාතක කතාවල වර්ත, කවියා ඵදිනෙද දකින ජීවිතයේ ගැමි වර්තයන්ට අනුරූපීව නිර්මාණය කළේ ය. එහෙයින් ජාතක කාව්‍ය පොදු ජනයා බෙහෙවින් ප්‍රිය කරන සාහිත්‍යාංගයක් බවට පත්විය. ජාතක කාව්‍යවල ඇති ප්‍රධාන ලක්ෂණයක් වන්නේ කිසියම් කතා වස්තුවක් ඉදිරිපත් කරමින් පොදු ජනයාට උපදේශයක් ලබා දීමට උත්සහ දැරීම යි. එබැවින් මහනුවර අවධියේ ජාතක කතා කාව්‍ය නිර්මාණකරුවෝ විදග්ධ භාෂා ශෛලියකට නැඹුරු නොවී සරලව සුගමව ගැමි විඤ්ඤණයට විෂය වන ආකාරයෙන් භාෂාව භාවිත කළහ. කෝට්ටේ යුගයෙන් පසු බිහිවන සැම ජාතක කතා කාව්‍ය නිර්මාණයක්ම පාහේ ගැමි ජන වහරක් අනුගමනය කර තිබීමෙන් මෙය මනාව ප්‍රතීයමාන වේ.

කෙසේ වෙතත් මහනුවර යුගයේදී ද ජාතක කතා කාව්‍යකරණයට යොදා ගැනීමෙන් පැහැදිලි වන්නේ අවිඤ්ඤණිකව වුව ද සියබස්ලකර කතුවරයාගේ නියමය ශතවර්ෂ ගණනාවක් ම සාහිත්‍ය ක්ෂේත්‍රයෙහි නිදන්ගතව තිබූ ආකාරය යි. මෙම කාරණය යුග ගණනාවක් සිංහල සාහිත්‍යවංශයෙහි දක්නට ලැබුණ ද මෙම ලිපියෙන් වඩාත් අවධානයට යොමු කරන්නේ සියබස්ලකර නියමය ප්‍රාරම්භක සමයෙහි කතුවරුන්

අනුගමන කළ ආකාරය, එයට බලපෑ විවිධ හේතු සාධක හා වස්තු විෂයේ ඒකීයත්වය හා ව්‍යුහයේ ඇති බහුත්වය සම්බන්ධයෙන් ඇති කරුණු කාරණා මොනවා ද යන්න යි.

සම්භාව්‍ය සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයේ වස්තු විෂයේ එකීයත්වය හා දැනට විද්‍යමාන අතිබහුතරයක් නිර්මාණ සියබස්ලකර නියමය අනුගමනය කළ නිර්මාණ වීම කිසියම් වූ ඓතිහාසික අහඹුවක් (historical accident) වශයෙන් ද සිතිය හැකි ය. මේ අහඹුව පිළිබඳව ද අප යම් පැහැදිලි කිරීමක් කළ යුතු ය. සම්භාව්‍ය පද්‍ය සාහිත්‍යයේ දැනට විද්‍යමාන සියලු කාව්‍ය කෘති සියබස්ලකර නියමය අනුගමනය කළ ඒවා පමණක් වීම පිළිබඳ උපකල්පන කිහිපයකට මෙහි දී එළඹිය හැකි ය (මෙය සම්භාව්‍ය සිංහල ගද්‍ය සාහිත්‍යයට ද අදාළ කරගත හැකි ය). ඒවා කරුණු වශයෙන් වෙන් වෙන්ව පහත සඳහන් කිරීම වඩාත් යෝග්‍යතර ය. එනම්, සියබස්ලකර ප්‍රකාශය අධිපති මතවාදයක්ව ක්‍රියාත්මක වීම, සියබස්ලකර නියමයට පරිබාහිර නිර්මාණ සිදු කළ ද ඒවා සමාජ ගත නොවීම සහ ඉතිරි නොවීම හෝ විනාශ කිරීම, කුමන හෝ අහඹුවක් හේතුවෙන් බුදුසිරිත පිළිබඳ පමණක් රචනා වූ නිර්මාණ ඉතිරි වීම, සාහිත්‍යකරුවන් බුදුසිරිත පිළිබඳ පමණක් කෘති රචනා කිරීම, සාහිත්‍යකරණයට දේශපාලනික හා ආගමික මැදිහත් වීමක් තිබීම යන කරුණු පෙන්වා දිය හැකි ය.

දැනට විද්‍යමාන සම්භාව්‍ය පද්‍ය කෘති සම්බන්ධයෙන් මෙවැනි උපකල්පනවලට එළඹිය හැකි අතර ඒවා ප්‍රවාද වශයෙන් පිළිගැනීමට ප්‍රමාණවත් සාක්ෂ්‍ය නැත. තව ද ඉහත සඳහන් කරුණු සම්බන්ධයෙන් ඓතිහාසික සාධක නොමැති අතර ඒවා කිසියම් මතුපිට හා බාහිර සාධක මත ගොඩනැගිය හැකි උපකල්පන පමණි.

සැබවින් ම සියබස්ලකරනියමය අනුගමනය කළකෘති පමණක් කාලයාගේ ඇවෑමෙන් වුව ඉතිරි වීමත්, එසේ නො වූ කෘති පැවතියේ නම් ඒවා ඉතිරි නොවීමත් විස්මය දනවන අරුමයකි. (මෙම විවරණයේ අරමුණ සියබස්ලකර නියමයෙන් සාහිත්‍ය ක්ෂේත්‍රයට කිසිවක් නොවූවායැයි විවේචනය කිරීම නොව සියබස්ලකර නියමය හා එකී මතවාද විචාරාත්මකව කියවා බැලීමයි.) මෙම මතිමාත්‍ර උපකල්පනය මාර්ටින් වික්‍රමසිංහද සිංහල සාහිත්‍යයේ නැඟීම නම් කෘතියේ දී සාකච්ඡාවට යොදා ගනියි. ඔහුගේ මතය වන්නේ අනුරාධපුරයෙහි දක්නට ලැබෙන කලා නිර්මාණයන්හි සුන්දරත්වය අනුව සංස්කෘත අලංකාර ශාස්ත්‍රයෙන් බැහැරව පද්‍ය කාව්‍යයක් රචනා නොවූවායැයි සිතිය නොහැකි බවයි. එසේම මුවදෙව්දවත, සසඳවත හා කවිසිළුමණ යන කාව්‍ය ග්‍රන්ථයන්ට අමතර පද්‍ය කාව්‍යයක් ඉතිරි නොවීමත් ප්‍රශ්නාර්ථ දනවන්නක් බව වික්‍රමසිංහගේ ද මතය යි (වික්‍රමසිංහ, 2011: 24). වික්‍රමසිංහ සංස්කෘත අලංකාරාභාසය ලත් කෘති ඉතිරි වීම විස්මය දනවන්නක් බව පවසන අතර අප මේ ලිපියෙන් සඳහන් කරන්නේ සියබස්ලකර 'පෙදෙන් බුදුසිරිතැ' නියමය අනුගමනය කළ කෘති පමණක් ඉතිරි වීම විස්මය දනවන්නක් බව යි. කෙසේ වෙතත් වර්තමානයේ විද්‍යමාන සම්භාව්‍ය පද්‍ය සාහිත්‍ය කෘතිවල වස්තු විෂයේ ඒකීයතාවක් ඇති බව අමුත්තක් හෝ අලුත් ප්‍රවාදයක් නො වේ. එහෙත් එකී සියලු සම්භාව්‍ය පද්‍ය කෘති සියල්ලේම අන්තර්ගතය හෙවත් ව්‍යුහයේ ඒකීයතාවක් හෝ සියබස්ලකර නියමය හක්කිමත්ව අනුගමනය කළ බවක් දක්නට නො ලැබේ. එය මෙම ලිපියෙන් අප නගන තවත් එක් නව්‍ය ප්‍රවාදයකි. කෘතියේ වස්තු විෂයෙන් ඇතැම්විට නිර්මාණකරුවාගේ ස්වාධීනතාව පිළිබිඹු නොවූණත් අන්තර්ගතයෙන් සියබස්ලකර නියමය ඉක්මවා ගිය

ආකාරයත්, කතුවර ස්වාධීනතාවත්, සාහිත්‍යකරුවන් කිසියම් ඊතිමය ආස්ථානයක කොටු නොකළ හැකි බවත්, සාහිත්‍යකරණයට විවිධ සමාජ, ආර්ථික, ආගමික හා දේශපාලනික බලපෑමක් මෙමගින් වටහාගත හැකි ය. මේ කරුණුවලින් පැහැදිලි වන්නේ සියබස්ලකර නියමය කිසිසේත් අගය කළ නොහැක්කක් හෝ ඉන් සිංහල සාහිත්‍යයට වූ යහපතක් නොවුවා යන්න නො වේ. මෙකී නියමය විචාරාත්මකව දැකීමේ දී ඉන් වුණ අගතිය මෙන් ම සුගතියත් වටහා ගත හැකි ය. පහත සඳහන් වන්නේ සියබස්ලකර නියමය යහපත්ව ද කියවිය හැකි පැති කිහිපයකි. ඒවා මෙසේ දැක්විය හැකි ය. බණකතා සාහිත්‍යයක් බිහිවීම, සාහිත්‍යයෙන් සදුපදේශ සැපයීම, කවියට ආධ්‍යානය පැමිණීම, පද්‍යයට පමණක් සීමා නො වී ගද්‍ය සාහිත්‍යයක් ද බිහිවීම (පද්‍යයට වඩා ගද්‍යයෙහි නිදහස පැවති බැවින් ගද්‍යයට නැඹුරු වීම), මහාකාව්‍ය සම්ප්‍රදය ඇසුරෙන් සිංහල පද්‍ය සම්ප්‍රදයට අනන්‍ය ලක්ෂණ සොයා යෑම, බෞද්ධ සාහිත්‍යයක් ගොඩනැගීම, නිර්මාණකරුවන්ට වස්තු විෂයක් ලබා දී නිර්මාණකරණයට පෙලඹවීම.

මෙකී සියලු කරුණු ඉතා මැදහත්ව විචාරයට ලක් කිරීමේ දී පැහැදිලි වන්නේ සියබස්ලකර නියමයෙන් සාහිත්‍යකරණයට වාසි මෙන් ම අවාසි ද සිදු වී ඇති බව යි.

1.2 ව්‍යුහාත්මක විවිධතා, ඒ සඳහා බල පෑ සාධක හා එහි වැදගත්කම

සම්භාව්‍ය පද්‍ය සාහිත්‍යයේ ව්‍යුහය හෙවත් අන්තර්ගතය විමසීමේ දී ඇතැම් විචාරකයන් ඉතා විචේචනාත්මකව ඒ දෙස බලා ඇත. පොලොන්නරු සාහිත්‍යය කෙරෙහි සංස්කෘත ආභාසය ලැබීම බොහෝ විචාරකයන් එය විචේචනාත්මකව දැකීමට හේතු විය. ඔවුන්ගේ මතය වන්නේ ලාංකේය සමාජයට අනන්‍ය පද්‍ය සම්ප්‍රදයක් බිහි නොවීමට එකල සාහිත්‍යකරුවන් අන්ධානුකරණයෙන් සංස්කෘත අලංකාර ශාස්ත්‍රය පිළිපැදීම හේතුවක් වූ බව යි. එහෙත් එකල සාහිත්‍යකරුවන්ට සංස්කෘත සාහිත්‍ය පිළිපැදීමට හේතුවක් වශයෙන් සියබස්ලකර නියමය ද හේතු වූවා විය හැකි බව අප මෙම ලිපියෙන් නගන තවත් ප්‍රවාදයකි. සියබස්ලකරෙන් කිසියම් කාව්‍යමය ආකෘතියක් හඳුන්වා දුන් කල්හි නිර්මාණකරුවන්ට සිදු වූයේ එකී ආකෘතිය අනුගමනය කළ මුල් කෘති හෝ සංස්කෘත සාහිත්‍ය ආශ්‍රය කරගැනීම යි. එනිසා නිර්මාණකරුවන්ට ඉන් දෙස් නැගීම එලක් නො වේ. ස්වකීය අභිමතය පරිදි නිර්මාණකරණයට ඉඩ නොදී නියමයන් අනුව කාව්‍යාත්මක සිතුවිලි ප්‍රතිනිර්මාණය කිරීමේ දී මෙවැනි දෑ අප බලාපොරොත්තු විය යුතු ය. එබැවින් එහි චෝදනාව නිර්මාණකරුවාට පමණක් එල්ල කිරීම යුක්ති යුක්ත නොවන අතර ඒ සඳහා සමාජීය, දේශපාලනික හා සංස්කෘතික මතවාද ද ප්‍රමුඛ සාධක වූ බව මෙහි දී සඳහන් කළ යුතු ය. තව ද ඉතිරි වී ඇති කෘති ඇසුරෙන් සියබස්ලකර නියමය අනුගමනය නොකළ වෙනත් කෘති හෝ සංස්කෘත ආභාසය නොලත් කෘති ලියවී නැතැයි ද පැවසිය නොහැකි ය.

විද්වතුන් විසින් පොලොන්නරු යුගයේ සාහිත්‍යය කෙරෙහි සංස්කෘත බලපෑම පිළිබඳ පළ කරන ලද අදහස් කිහිපයක් මෙම කාරණය තවදුරටත් පැහැදිලි කරගැනීමට යොදා ගැනීම වඩාත් වැදගත් ය. ගුණදස අමරසේකර සිංහල කාව්‍යසම්ප්‍රදය කෘතියෙහි ශී කාව්‍ය තුනට වස්තු වූ කතා සිරුරු තීරස පුවත් බවත්, අලංකාර බරු එල්ලීමෙන් හා මහාකාව්‍ය අංග එල්ලීමෙන් ව්‍යාජ සුන්දරත්වයක් ආරූඪ කර නිමවා ඇති බවත්, ඒවා

උපන්ගෙහි රූප ශෝභාවෙන් තොර ගැහැනුන් වැනි බවක් දැඩි දෝෂ දර්ශනයෙන් යුතුව හෙළා දැක ඇත (අමරසේකර, 2009: 30). මුවදෙව්දවන, සසඳවන හා කවිසිඵමිණවිමර්ශනයට ලක් කළ මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ එම නිර්මාණ කෙරෙහි දැඩිව භාරතීය සෞන්දර්යවේදීන්ගේ බලපෑම ලැබී ඇති බවත්, එමගින් දේශීය සම්ප්‍රදය විකෘත වූ බවත් පෙන්වා දෙයි. එහිදී වික්‍රමසිංහ මුවදෙව්දව සහ සසඳවන ව්‍යාජ සංස්කෘත කාව්‍ය රීතී සරණ ගිය බවටත් එහි කතුවරුන් දෙදෙන අනුවන ශාංගාර වර්ණනා යොදා බෞද්ධ කථාවස්තු දෙක දූෂණය කළ බවත් චෝදනා කරයි (වික්‍රමසිංහ, 2015: 19). තවද වික්‍රමසිංහ, ජනකවියා යනු නූගතෙකු වුවත්, උත්පාදකයෙකු බවත්, මුවදෙව්දවනේ දී පොලොන්නරු සාහිත්‍ය රචකයන් අනුකාරකයන් බවත් සඳහන් කරයි (වික්‍රමසිංහ, 2016: 116). එමෙන්ම නගුට නටවනු ලබන්නේ බල්ලා විසින් බවත්, බල්ලා ජාතිය වැනි බවත්, නගුට බස වැනි බවත් එනමුත් පොලොන්නරු අවධියෙහි නගුට විසින් බල්ලා නටවන ලද බවත් වික්‍රමසිංහගේ මතය යි (වික්‍රමසිංහ, 2016: 124). මෙම විචාරකයන්ගේ සෘජු විවේචනය රචකයන් වෙත එල්ල වුවත් එකී සමාජ, සංස්කෘතික පරිසරය හා සියබස්ලකර නියමය අනුව නිර්මාණකරුවන්ට වෙනත් යමක් කිරීමට හෝ සිංහල සම්ප්‍රදය නිර්මාණයක් කිරීමට නොහැකි විය. ඔවුන්ට ඉතිරි වී තිබුණේ කිසියම් සම්මත ආකෘතියකට අනුව නිර්මාණකරණයෙහි යෙදීම පමණි. තව ද විද්‍යාමාන මුවදෙව්දවන හා සසඳවන කෘති ඇසුරෙන් පමණක් එකල පොලොන්නරු සාහිත්‍ය රචකයන් අනුකාරකයන් යැයි පැවසීම හෝ සිංහල ජන සම්ප්‍රදය අනුව එකල නිර්මාණකරුවන් නිර්මාණ නොකළා යැයි පැවසිය නොහැකි ය. මන්ද එවැනි නිර්මාණ එකල කිසිසේත් නොලියන ලද යැ යි පැවසීමට සාක්ෂ්‍ය නොමැති බැවිනි. එබැවින් සංස්කෘත සම්ප්‍රදය හෝ සියබස්ලකර නියමය අනුගමනය නොකළ නිර්මාණ පැවතියේ යැ යි උපකල්පනය කළහොත් ඉහත විචාරයන්ට වඩා මැදහත් විචාරයක අවශ්‍යතාව වඩා වැදගත් වන්නේ එවිට ය.

මේ සාකච්ඡාව සම්බන්ධයෙන් කිසියම් මැදහත් බවකින් මහාචාර්ය කේ.එන්.ඕ. ධර්මදස පොලොන්නරු යුගයේ සංස්කෘත ආභාසය දෙස බලයි. සංස්කෘත භාෂාව හා සාහිත්‍යය සම්භාව්‍ය සිංහල සාහිත්‍යයට ඉමහත් රුකුලක් වූ බව පවසන මහාචාර්යවරයා අප කවියන් සංස්කෘත අලංකාරවාදීන්ගේ ග්‍රන්ථ පැහැදිලිවම පරිශීලනය කර තිබුණද, ඒවා අන්ධානුකරණයෙන් අනුගමනය නොකළ බව සඳහන් කරයි (ධර්මදස, 2011: 17-24). තවද මහාචාර්ය ධර්මදස සිංහල ගී කාව්‍යය කෙරෙහි සංස්කෘත අලංකාර ශාස්ත්‍රයේ බලපෑම නම් කෘතියට සපයන ප්‍රස්තාවනාවෙහි ක්‍රි.ව. 8-10 සියවස්වලට අයත් සීගිරි පද්‍යයන්හි නිරූපිත නිවහල් කවීත්වය රාජ සභා කවියන් වූ සියබස්ලකර, කවිසිඵමිණ, මුවදෙව්ද, සසඳ ආදී කාව්‍යවල හා සිද්ධාන්ත කෘති නිර්මාණය කළ කවියන් තුළද යම් පමණකින් හෝ දැකිය හැකි බව පවසයි (විජේවර්ධන, 2009: 20). මධ්‍යකාලීන යුගයේ පද්‍ය සාහිත්‍යය කෙරෙහි භාරතීය සෞන්දර්යවේදයේ බලපෑම එකල ගී කාව්‍යවල ඇතත් එහි යම් පමණකට හෝ ස්වාධීනතා ලක්ෂණ ඇති බව මැදහත්ව දකින මහාචාර්ය ජී. හේමපාල විජේවර්ධනගේ අදහස් ද මෙහිදී සඳහන් කළ යුතුය. එහිදී මහාචාර්ය විජේවර්ධන පවසන්නේ අලංකාරවාදය මත පිහිටමින් මහාකාව්‍ය විශිෂ්ටම කාව්‍ය ලෙස සලකන සියබස්ලකර මතු පහළ වන කවීන් විසින් අනුගමනය කළ යුතුය යන සම්මතයක් ගොඩනැගීම හා භාරතීය සෞන්දර්යවේදයේ ආභාසයත්, සංස්කෘත මහාකාව්‍යවලට අනුකූලවම සිංහල ග්‍රන්ථ රචනා විමටත් හේතුවක් වූ බව යි (විජේවර්ධන, 2009: 73). ඔහු පවසන්නේ නූතන විඤ්ඤුණයෙහි

පිහිටා පැරණි කවියෙහි සාලංකාන අතිශයෝක්ති, ශාංගාරාදී අලංකාරාදිය අනවශ්‍ය වෙහෙසකර කාව්‍ය ප්‍රයත්න ලෙස බැහැර කළ ද එකල කවියන්ට ඒවා පැරණි සම්මතයෙන් භාවිත කිරීමට අනුබල ලැබුණු බව යි. තවද නූතන විචාර සිද්ධාන්ත අනුව පුරාතන සාහිත්‍යය විනිශ්චය කිරීම හෝ පුරාතන කවීන් සම්ප්‍රදයේ එල්බ සිටීම හෙළා නොදැකිය යුත්තක් බවත් එසමයෙහි කවියන්ට පැරණි කවි සමයෙන් ඇත් වීමට නොහැකිව විවිධ විධි නියමයන්ට අනුකූලව ඒකාකාරී පද්‍ය බන්ධන ආකෘතියකට නතු වීමට සිදු වූ බවත් මහාචාර්ය විජේවර්ධනගේ මතය යි(විජේවර්ධන, 2009: 82-84). තවද භාරතීය පරිසරය සිය කෘතියල වර්ණනා කිරීම හා අන්ධානුකරණයෙන් සංස්කෘත කවිසමය අනුගමන කිරීම පිළිබඳ නිතරම සිංහල කවීන් දෝෂ දර්ශනයට ලක්වීම පිළිබඳ අදහස් දක්වන මහාචාර්ය විජේවර්ධන, ජාතක කතා ලංකාවේ සිදු වූ ඒවා නොවන බවත් භාරතීය පරිසරය, නගර හා සෘතු වර්ණනා කිරීම හැර වෙනත් යමක් එකල කවීන්ට කළ හැකිව නොපැවතුණ බවත්, භාරතීය පරිසරය පිළිබඳ පෞද්ගලික අද්දැකීම් ඔවුන් විඳ නොතිබූ බවත් ඒ කාලයේ හැටියට ඔවුන්ට පිළිගැනීමට තිබූ ඊළඟ විකල්ප මාර්ගයට ප්‍රවිෂ්ට වීමට ඔවුන්ට සිදු වූ බවත් පවසයි (විජේවර්ධන, 2009: 85). එසේම පැරණි සිංහල කවීන් ලාංකේය පරිසරයෙන් ලත් ස්වකීය අද්දැකීමෙන්ම කාව්‍යයන්හි වර්ණනා නිමවූවේ නම් නිරවද්‍ය කල්පනාවෙන් තොරව අනුවිත වර්ණනා එකතු කර ජාතක කතා කෙලෙසන ලද්දේයැයි ඔවුන් ගර්භාවට ලක්වීමට ඉඩ තිබුණු බවත් එසේ වර්ණනා සිදු කරන ලද්දේ නම් මෙයටත් වඩා වර්ණනා කෘත්‍රීම ස්වභාවයක් ගනු ඇති බවත් මහාචාර්ය විජේවර්ධන සඳහන් කරයි. තවද, පොලොන්නරු යුගයේදී පොදුජන රූපිය ඉක්මවා සම්භාව්‍ය සාහිත්‍යය ඉස්මතු වීමට බලපෑ ප්‍රධාන සාධකයක් ලෙස පැරණි සිංහලයන් විරාගන සම්ප්‍රදයට තිබූ අසීමිත ගෞරවය බලපෑ බවත්, ඒ හේතුවෙන් බුදුසිරිත හා සංස්කෘත කාව්‍ය සම්ප්‍රදය යන සම්මත දෙකම එක විට පිළිපැදීමට සිංහල සාහිත්‍යකරුවන්ට සිදු වූ බවත් මිණිවන් පී. තිලකරත්න පවසයි(තිලකරත්න, 1984: 14-15). මීට අමතරව පොලොන්නරු අවධියේදී උද්දීපනය වන සංස්කෘත සාහිත්‍යාභාසය සිංහල සාහිත්‍යයේ වර්ධනයට විධි කිහිපයකින් දායක වූ ආකාරය වින්තක රණසිංහද පෙන්වා දෙයි. ඒවා නම්, අලුත් විෂය ප්‍රදේශ නිර්මාණය වීම, නව වචන රාශියක් ලැබීම, නව වාක්‍ය රටා නිර්මාණය වීම, නව සාහිත්‍ය ආකෘති නිර්මාණය වීමයි (රණසිංහ, 2014: 97).

බොහෝ විචාරකයන් පොලොන්නරු සංස්කෘත ආභාසය විවේචනාත්මකව දුටුවද, එමගින් සිංහල සාහිත්‍යයට සිදු වූ යහපතද ඉහත අයුරින් අගය කළ හැකිය. එම සියලු කරුණුවලින් ප්‍රකට වන්නේ ක්‍රමයෙන් සංස්කෘත අලංකාරාභාසය සිංහල සාහිත්‍යය කෙරෙහි බලපෑ අන්දමයි. එසේත් නොමැති නම් සම්භාව්‍ය පද්‍ය වස්තු විෂයික වශයෙන් සාමාන්‍ය වුවත් අන්තර්ගතයේ විවිධතා ඇතිවීමට සංස්කෘත අලංකාරාභාසය හේතු වූ බව යි. ඒ අනුව අනුරපුර හා පොලොන්නරු සමාජීය, දේශපාලනික, ආගමික, සාහිත්‍යික හා සංස්කෘතික කරුණු අධ්‍යයනය කිරීමේ දී සියබස්ලකරට ‘පෙදෙන් බුදුසිරිත’ යන ප්‍රකාශය ඇතුළත් වීමට පහත කරුණු වක්‍රව හා සෘජුව හේතු වූවා යැ යි උපකල්පනය කළ හැකි ය. ක්‍රි.පූ. 3වන සියවසයේ බුදුදහම ප්‍රධාන ආගම ලෙස ස්ථාපනය වීම, ථේරවාද බෞද්ධ සම්ප්‍රදය අලංකාර ඊතියට මුල්තැනක් නොදීම, ථේරවාද බෞද්ධ සම්ප්‍රදයෙහි යථාර්ථවාදී ඊතියට ප්‍රමුඛස්ථානයක් හිමිවීම, මහාවිහාරයෙහි බලවත් වීම, සිංහල සාහිත්‍යධරයන් සංස්කෘත අලංකාර සිංහල කාව්‍ය සම්ප්‍රදයට ගැලපෙන ආකෘතියකින් භාවිත කිරීමට දැක්වූ කැමැත්ත, ත්‍රිපිටක මූලාශ්‍රවලට

ප්‍රමුඛස්ථානයක් හිමිවීම, හෙළටුවා රචනා වීම , සංස්කෘත මහාකාව්‍යවලදී හින්දුන් ධර පුද්ගලයන් වන රාම ආදීන් වර්ණනා කරද්දී ඒ සඳහා ලක්දිව සාහිත්‍යකරුවන් බුදුරජාණන් වහන්සේ යොදාගැනීම යනුවෙනි.

ඉහත කරුණු සමාලෝචනයේ දී 'පෙදෙන් බුදුසිරිතැ' යන ප්‍රකාශය සියබස්ලකරට ඇතුළත් වීමට හේතු වන්නට ඇති බව උපකල්පනය කළ හැකි ය. එසේ ම කාව්‍ය කෘතියේ අන්තර්ගතය සෘජුව බෞද්ධ තේමාව හා සීමා නො වී රචකයා කිසියම් නිදහසකින් තම පරිකල්පනය යොදාගැනීමට හේතු වූ කාරණා හෙවත් කාව්‍ය කෘතියේ ව්‍යුහය ගොඩනැගීමේ දී එය විවිධත්වයකින් යුක්ත වීමට බලපෑ කරුණු රාශියකි. ඒවා පහත පරිදි වේ.

- ගුප්ත යුගයේ හින්දු ආගමික විකාසය හා සංස්කෘත දියුණුව මෙරටටද බලපෑම
- හින්දු සංස්කෘතියෙහි ජනප්‍රියත්වය
- දකුණු ඉන්දියානු රාජ්‍යවලින් එල්ල වූ බලපෑම
- චෝළ, පාණ්ඩ්‍ය, කේරළ හා කාලිංග වැනි දක්ෂිණ භාරතීය ආක්‍රමණ හා සමීප සම්බන්ධය
- සොළී, පාණ්ඩ්‍යාදී ආධිපත්‍යයට නතු වීම
- විවිධ ජාතීන්ගේ සංක්‍රමණ ඔස්සේ දෙමළ, කණ්ණඩ, තෙලිගු හා මලයාලම් භාෂා ව්‍යාප්ත වීම
- බමුණු මත හා දේව ඇදහීම් ප්‍රධාන වීම හා ශිව, විෂ්ණු පිදු හක්තිමත් හින්දුගේ මාධ්‍ය සංස්කෘත භාෂාව වීම (පොලොන්නරු යුගයේ ශිව විෂ්ණු පිදු පල්ලවයන් හක්තිමත් හින්දුන් වූ අතර ඔවුන්ගේ මාධ්‍යය සංස්කෘත භාෂාව විය. එසේම සංස්කෘත භාෂාව මාධ්‍ය කරගත් හින්දු හක්තිකයන්ගෙන් සමන්විත බමුණු කුලයක් එකල වාසය කර ඇත)(පෙරේරා සහ හෝරස්, 1963: 199-204).
- මහාවිහාරයෙහි බලය විනාශ කිරීම
- අභයගිරිය මූලස්ථානය වීම
- මහායානයෙහි භාෂා මාධ්‍යය සංස්කෘතය වීම
- අභයගිරියෙහි කාව්‍ය ශාස්ත්‍රය හා විවිධ විෂයන් ඉගැනීමට තිබූ නිදහස
- අභයගිරි නිකාය සකු බුදුසමයට මුල්තැනක් ලබාදීම හේතුවෙන් නාගරිකයන්, කුලීනයන් අතර සංස්කෘත භාෂාව පැතිරීම
- සංස්කෘත භාෂා ඥානය සම්භාවනාවට පාත්‍රවීම
- සිංහල සාහිත්‍යකරුවන් අලංකාර රීතියට දැක්වූ රුචිකත්වය
- සාහිත්‍ය රචනයට මිශ්‍ර සිංහල රචනා රීතියක් ගොඩනැගීම
- මහාකාව්‍ය රීතිය හඳුන්වාදීම
- බෞද්ධ සම්ප්‍රදාය හා මහාකාව්‍ය සම්ප්‍රදාය එක්කිරීමට ගත් තීරණවලදී සියලු සම්ප්‍රදායන් ඉක්මවා සංස්කෘත අලංකාර රීතීන් ඉස්මතු වීම
- මහාකාව්‍යයේ දැක්වෙන විස්තරාත්මක වර්ණනා අර්ථයට වඩා අලංකාරයට බර වීම

- සිංහල කවීන්ට මහාකාව්‍ය සම්ප්‍රදයක් සමග ලැබූ කාව්‍ය ප්‍රස්තුත බහුතරයක් භාරතීය සමාජයේ සිදු වූ දේවල් බැවින් භාරතය පිළිබඳ අද්දැකීම් නොතිබූ කවීන් සංස්කෘත සාහිත්‍ය ඇසුරෙන් පද්‍ය බන්ධනයට යොමු වීම
- හක්ති කාව්‍යයේ නැඟීම
- වස්තු විෂය ලාංකේය පරිසරයේ සිදු වූ දේවල් නොවීම

මෙකී කරුණු සම්භාව්‍ය පද්‍ය කෘතිවල අන්තර්ගතය ගොඩනැගීමට හේතු වූ කරුණු ලෙස දැක්විය හැකි ය. දැනට විද්‍යාමාන පැරණිතම සම්භාව්‍ය පද්‍ය කෘතිය වන මුවදෙව්දවනේ පටන් බොහෝ සම්භාව්‍ය පද්‍ය කෘතිවල සියබස්ලකර නියමයන් හා කෘතියේ අන්තර්ගතයේ දී ඉහත සඳහන් විවිධතාත් දැකගත හැකි ය. එබැවින් මුවදෙව්ද කාව්‍ය කෘතියේ ව්‍යුහය සමීපව කියවීමේ දී වුවත් කිසියම් නිදහස් බවක් දක්නට ලැබේ. මීට අමතරව පසුව රචනා වන සසඳවත,කවිසිඵමිණ, කාව්‍යශේඛරය, ගුත්තිල කාව්‍ය වැනි කෘතිවල ද ව්‍යුහයේ විචල්‍යතා විවිධාකාරයෙන් දැකගත හැකි ය. එහි දී පැහැදිලි වන කාරණය නම් නිර්මාණකරුවා සියබස්ලකරට අනුව වස්තුවිෂය රැගෙන තමාට අභිමත පරිදි ව්‍යුහය නිදහස්ව තැබූ බව යි. මෙය තවදුරටත් සුපැහැදිලි කරගැනීමට එක් සම්භාව්‍ය කෘතියක් උදාහරණ වශයෙන් මෙහි දී යොදාගත හැකි ය. (මෙම ප්‍රවාදය සම්බන්ධයෙන් අභිරුචියක් දක්වන විද්‍යාර්ථියෙකු වේ නම් ඔහුට හෝ ඇයට සම්භාව්‍ය පද්‍ය සාහිත්‍යය හෝ ඉන් එක් කෘතියක් හෝ රැගෙන මේ පිළිබඳ පූර්ණ විමර්ශනයක් කළ හැකි ය).

සිංහල කාව්‍ය ග්‍රන්ථ සඳහා අස්වාභාවික වර්ණනා, විචිත්‍ර උපමා, චක්‍ර රචනා, දුෂ්කර බන්ධන ආදී කාව්‍යෝපක්‍රම සංස්කෘත භාෂාව ඇසුරෙන් වර්ධනය විය. පොලොන්නරු යුගයේ දක්නට ලැබෙන ප්‍රාරම්භකම පද්‍ය කෘති වන සසඳවත,මුවදෙව්දවන වැනි නිර්මාණ ඒ සඳහා සාක්ෂ්‍ය සපයන මූල සාධකයන් ය (පඤ්ඤකිත්ති, 1950: 26).මුවදෙව්දවන ඉන් හමුවන සුවිශේෂ කෘතියක් වන අතර ඒ සඳහා වස්තු විෂය වී ඇත්තේ මධ්‍යදේව ජාතකය යි. මේ පිළිබඳ අදහස් දක්වන මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ ලක්දිව සාමයික පරිසරයෙහි හෙවණැල්ල පවා සංස්කෘත ආභාසය හේතුවෙන් මුවදෙව්දවන කෘතියට නොලැබුණු බව පවසයි (වික්‍රමසිංහ, 2011: 19). එමෙන්ම මධ්‍යදේව ජාතකය යන නමින් ජාතක පොතේ කතාවක් ඇතත් කතාව කියා ඇති පිළිවෙල අනුව එය බුදු සමයට වඩා බමුණු සමයට ගැලපෙන බවත් සංස්කෘත කාව්‍යයේ දුර්වල ලක්ෂණ සිංහල පද්‍ය කෙරෙහි බලපා තිබෙන අයුරුත්මුවදෙව්දවනින් හෙළිවන බවත් මහාවාර්ය ආනන්ද කුලසූරිය සඳහන් කරයි (කුලසූරිය, 1999: 276-285). එහෙත් මේ කාරණයෙන් ප්‍රකට වන්නේ සියබස්ලකර නියමය කතු වරුන් අන්තර්ගතයේ දී සචේතනිකව හෝ අචේතනිකව අමතක කළ බව යි.

කොටහේනේ පඤ්ඤකිත්ති හිමියෝ අනුරාධපුර යුගයෙහි කුමාරදස රජු විසින් සංස්කෘත භාෂාවෙන් රචනා කරන ලද ජාතකීභරණය වැනි කෘතිවල ආභාසය මුවදෙව්ද කවියට ලැබී ඇති බව පවසති. පඤ්ඤකිත්ති හිමි පවසන්නේ මුවදෙව්දවනෙහි 30, 33 ගී(ආනන්ද, 1997: 22-23).ජාතකීභරණයෙහි පළමු සර්ගයෙහි 3වන ශ්ලෝකය සහ තුන්වන සර්ගයෙහි 66වෙනි ශ්ලෝකයෙහි(ගොඩකුඹුරේ, 1969: 1-173) සිංහල පරිවර්තන හා සමාන බවයි. මීට අමතරව මුවදෙව්දවන සහ ජාතකීභරණයෙහි ශ්ලෝක හා ගී අතර සමානතා බොහෝමයක් පඤ්ඤකිත්ති හිමියෝ

සාහිත්‍ය කථා 1 කෘතියෙහි දක්වන (පැක්කැකිත්ති, 1950: 34-40), මුවදෙව්දවන, සසඳවන වැනි පද්‍ය කෘතිවලට අමතරව පොලොන්නරු යුගයේ ගද්‍ය කාව්‍යවලද සංස්කෘත කාව්‍ය ශාස්ත්‍ර ආභාසය සුලභය. මෙමගින් ද පැහැදිලි වන්නේ කතුරුන් වස්තුවිෂය පමණක් පෙදෙන් බුදුසිරිතට අනුව තබා අන්තර්ගතයේ දී ස්වකීය නිර්මාණය බාහිර බොහෝ කාරණාවලින් ප්‍රතිනිර්මාණය කළ බව යි. එය නිර්මාණ කාර්යයේ දී නිරුත්සාහයෙන් ම සිදුවන්නකි. කෙතරම් නීතිමය හෝ ඊතීමය කාරණා ප්‍රමුඛ වුවත් නිර්මාණකරණය ඉන් ඔබ්බෙහි පවතින්නකි. නිර්මාණකරුවා එබඳු කිසි දු නීතියකට යටත් නොවන අතර ඔහු එකී නිදහස සඳවාරාත්මකව මෙන් ම සමාජයට අයහපතක් නොවන සේ භාවිත කිරීමට හික්මීමක් ඇති පුද්ගලයෙක් විය යුතු ය.

පහත සඳහන් වන්නේ මුවදෙව්දවන කෘතියේ වස්තු විෂයෙන් අන්තර්ගතය වෙනස් වන අවස්ථා කිහිපයක් ය. මෙම අවස්ථා බොහොමයක් විචාරකයන් අනුවිත කාව්‍ය ලක්ෂණ ලෙස විවේචනය කර ඇත. එහෙත් ඔවුන් ඒවා අනුවිත යෙදුම් ලෙස දක්වන්නේ කථා පුවත ඇසුරෙන් කාව්‍ය නිර්මාණය කියවීමට යැමේදී ය. ඇතැම්විට ජාතක කතාව කිසිවෙක් නොදන සිටියේ නම් කාව්‍ය කෘතියේ වස්තු විෂය විද්‍යමාන නොවුණානම් විචාරකයන්ගේ අදහස මීට වඩා වෙනස් වීමට ඉඩ තිබුණි. කෙසේ වෙතත් බෝසතාණන් වහන්සේගේ කථා පුවතක් ලෙස සිතා එය පසෙක තබාගෙන යමෙක් කාව්‍ය කෘතිය කියවීමේ දී එහි අසාධාරණය සිදුවන්නේ නිර්මාණකරුවාට ය. මන්ද පාඨකයා නිර්මාණයෙහි වර්ත ඇසුරෙන් බෝසත් ගුණ බලාපොරොත්තු වන බැවිනි. පහත දැක්වෙන්නේ මුවදෙව්දවනේ වස්තු විෂය හා සමීප නොවී කතුරුයා එහි ව්‍යුහය ගොඩනැගූ බවට ඇති උදහරණ කිහිපයක් ය.

මුවදෙව්දවනෙහි අටවන ගීයෙන් පසුව ගී 25ක් පුරා දක්නට ලැබෙන මියුලු නුවර වර්ණනාව ඒ සඳහා උදහරණයකි. එම නගරයේ තිබෙන ප්‍රාසාද, තොරණ, ප්‍රාකාර මෙන්ම සොදුරු ලලනාවන් සහ එපුර සරන ඇත්, අස් ආදී සෙනඟ විස්තරය සංස්කෘත කාව්‍ය සම්ප්‍රදය අනුව රචනා කරන ලද්දකි. මේ වර්ණනාව හා මධ්‍යදේව රජු පිළිබඳ විස්තරය අතර ඇත්තේ අනුවිත බවක් බව බොහෝ අයගේ මතය යි. සැබවින් ම එය ප්‍රධාන ප්‍රස්තුතය හා නොගැළපෙන්නේ අප වස්තු විෂය වූ ආධ්‍යානයම කාව්‍ය නිර්මාණයෙන් ද පාඨකයා බලාපොරොත්තු වන බැවිනි. කෙසේ වෙතත් එමගින් පැහැදිලි වන කාරණාවක් වන්නේ කතුරුයා කෘතියේ සන්දර්භය නිමැවීමේ දී වස්තු විෂය තෝරාගැනීමට වඩා නිදහසකින් යුක්ත වූ බව යි. පහත දැක්වෙන්නේ එවැනි නිදසුනකි.

“පහා උස් බවට තොස් වී රිවි එපුර වරේ
දූක සී මැදුරෝරේ උවන් පියුම් වරගනන්”

(ආනන්ද, 1997. මුවදෙව්දවන සන්නය, 9 ගීය).

(ඒ නගරයේ ගෙවල් ඉතා උසට පිහිටීම ගැන ඉර සතුවට පත් වූයේ, එම ගෙවල්වල සී මැදුරු කවුළුවලින් බලා සිටින, නෙළුමුල් වැනි මුහුණු ඇති කාන්තාවන් සිටින නිසයි).

එමෙන් ම රාජ වර්ණනයද කාව්‍යයේ වස්තු විෂය හා වෙනස් වන තැනකි. බෝසතාණන් වහන්සේගේ ගුණ මහිම පිළිබඳ කවියෙන් විස්තර කිරීමට යැමේදී

සාමාන්‍ය රජයකුගේ ගති ස්වභාව නිරායාසයෙන් කවියා කෘතියට එකතු කර ඇත. එය කවියා කෘතියේ ව්‍යුහය ගොඩනැගීමට භාවිත කළ උපක්‍රමයන් ය. බෝසත් ගුණ ඇති වර්තයක් ලෙස නිරූපණය කරන මධ්‍යදේව රජතුමාගේ බැල්මෙන් විරුද්ධ අයට මරණය ලැබෙන බව පැවසීම ඒ සඳහා කදිම උදහරණයකි. එය බෝසත් රජයකුට නොගැළපෙන දෙයක් බව සැබෑ ය. එහෙත් අප එය තදින් ම විවේචනය කරන්නේ පූර්වාදර්ශී බෝසත් වර්තය පසෙකින් තබා කාව්‍ය කෘතිය කියවීම සාධාරණ විචාරයකට සුදුසු නොවන බැවින් ය. එමෙන් ම බෝසත් වර්තයකට ගැළපෙන ගුණාංග පූර්ව නිශ්චයෙන් මනසේ පසෙකින් තබා ගැනීම ද කෘතියක ගුණාගුණ විනිශ්චය පාක්ෂික වීමට හේතුවකි. එහෙත් රචකයා කෘතිය නිර්මාණය කරන්නේ සංස්කෘත ආභාසය, හින්දු රජයකුගේ ස්වභාවය, සියබස්ලකර නියමය, පද්‍ය බන්ධනය, සංස්කෘතික සම්මත වැනි බොහෝ දෑ සිහියේ තබාගෙන ය. එවිට මෙකී සියලු කරුණකට ම කෘතියේ සෑම ස්ථානයකදී ම සාධාරණයක් කීරීම අපහසු කාර්යයකි. එහි දී විචාරකයා මෙම සියලු කරුණක් සම්බන්ධයෙන් ම සාවධාන වීම වඩාත් සාධාරණව කෘතිය විචාරයට මඟ පෑදීමට හේතුවකි. එසේ ම මෙම කරුණුවලින් කතුවරයා නිර්මාණයේ ව්‍යුහය ගොඩනැගීමේ දී දැක්වූ ස්වාධීනතාව හා නිදහස ද වටහාගත හැකි ය. එනම්, කතුවරයා නිර්මාණයේ ආකෘතිය ගොඩනැගීමේ දී කිසියම් ඊතිමය බලපෑමකට නතු වුව ද එහි ම ව්‍යුහය කිසියම් නිදහසකින් ගොඩනැගූ බව යි. පහත සඳහන් වන්නේ ඉහත සාකච්ඡාවට අදාළ ගීය යි.

“නරතුරු නිකොර ව එනරවරා බැම ලියෙන්
මිමි විපක් සුපක්නට කුරිරු මරණ පිය කරණ”

(ආනන්ද, 1997. මුළුදෙව්දවන සන්නය, 39 ගීය).

(ඒ රජතුමා බැම හකුළා බැලීමෙන් විරුද්ධ අයට මරණයත්, බැම විදහා බැලීමෙන් මිත්‍රයන්ට ත්‍යාගත් ලැබේ).

කෘතියෙහි එකම සෘතු වර්ණනය වන සරත් සෘතු වර්ණනය ද නිර්මාණකරුවා සියබස්ලකර නියමයට සීමා නො වූ බව පැහැදිලි වන තවත් ස්ථානයකි.

“කෙරෙමින් මෙන් නිහිය වන වමියන් මත් පෙරටු
හමළ කොමළ මද මද මුවරද ගඳවල පවත්”

(ආනන්ද, 1997. මුළුදෙව්දවන සන්නය, 51 ගීය).

(සරත් කාලයෙහි මල් රොන් සහිත සුවද මඳ සුළත් හමන විට පුරුෂයන්ගෙන් වෙන් වූ කාන්තාවන්ගේ සිත් සෙමෙන් කාමාශාවන්ගෙන් පෙළෙන්නට විය).

එමෙන් ම සන්ධ්‍යා වර්ණනය හා රාත්‍රී වර්ණනය මගින් කතුවරයා වඩාත් ඉස්මතු කරන්න උත්සහ දරා ඇත්තේ ශාංගාර රසයයි. එය ද කෘතියේ ව්‍යුහයේ පවතින විවිධතාවට නිදසුනක් ය.

“හිරු පියහට සොවින් ලූ වනවිල් වමියන්
සවස නල මෙන් සසිනිඳු සවස නල හමළ මොළොක්”

සම්භාව්‍ය සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයේ වස්තු විෂයීක සාමාන්‍යව, 'පෙදෙන් බුදුසිරිතැ' නියමය හා ව්‍යුහාත්මක බහුවිධතාව පිළිබඳ විමර්ශනාත්මක අධ්‍යයනයක්

(ආනන්ද, 1997. මුවදෙව්දවන සන්නය, 67 ගීය).

(සුරියා නමැති ස්වාමියා විල නමැති බිරිඳ හැර දමා යන විට විල නමැති කාන්තාවගේ සෝ සුසුම් මෙන් සවස් කල මද සුළඟ හැමිය).

"කලුන් සේ සිඵ වුවන් ඉගිලි ගිය වරල් හා බලා එද මල්හි තමහට ම ලී මල්හි"

(ආනන්ද, 1997. මුවදෙව්දවන සන්නය, 79 ගීය).

(කාන්තාවන්ගේ දහඩියෙන් පිරුණු මුහුණ ද අවුල් වූ කෙස් වැටී ද දුටු අනංගයා තමාගේ හි නොවිඳ ඒවා කොපුවෙහි ම දමා ගත්තේය).

සංස්කෘත, හින්දු ආදී විවිධ භාෂාත්මක, සාමයික හා සංස්කෘතික කාරණා සම්භාව්‍ය පද්‍ය සාහිත්‍යයේ අන්තර්ගත වීමෙන් පැහැදිලි වන්නේ සම්භාව්‍ය පද්‍ය රචකයන් කිසියම් නිදහසකින් හා ස්වකීය අභිමතය පරිදි නිර්මාණයේ ව්‍යුහය ගොඩනැගූ බවයි. මෙම ලිපියෙන් අප ගොඩනගන ප්‍රවාදය නම් සියබස්ලකර නියමය කතුවරුන්ගේ වස්තුවිෂය ඒකීයත්වයට පත් කිරීමට සමත් වුවත් නිර්මාණයේ අන්තර්ගතය හෝ ව්‍යුහයට අභියෝග කිරීමට අසමත් වූ බව ය. ඇතැම් විට එකී ව්‍යුහාත්මක නිදහස සියබස්ලකරෙන් ද, සමාජීය, සංස්කෘතික, ආගමික හා සාහිත්‍යික වශයෙන්ද නිර්මාණකරුවාට හිමි වන්නට ඇත. එසේම කාව්‍යකරණයේදී කෘතියක අන්තර්ගතයට නීතිරීති පැනවිය නොහැකි බව සියබස්ලකර කතුවරයාද මනාව දත් බැවින් වස්තුවිෂයට පමණක් සීමාවක් පනවන්නට ඇති බවද සිතිය හැකිය. එය ඉහත සඳහන් මුවදෙව්දවනේ උදහරණ මගින් ද පැහැදිලි වන්නකි. එසේ ම සම්භාව්‍ය පද්‍ය සාහිත්‍ය ඉතා සියුම්ව අධ්‍යයනය කළහොත් එකී කාරණය සියබස්ලකර නියමය අනුගමනය කළ අනෙකුත් කෘති මගින් ද පැහැදිලි වන්නකි. ඒ අනුව සම්භාව්‍ය සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයේ වස්තු විෂයීක වශයෙන් සියබස්ලකර නියමය හා සාමාන්‍යවක් පැවතිය ද එකී කෘතිවල අන්තර්ගතය කතුවරයාගේ අභිමතය, නිදහස, ස්වාධීනතාව හා විවිධත්වය ප්‍රකට කරන කැඩපතක් බව පැවසිය යුතු ය.

පරිශීලන නාමාවලිය

අමරසේකර, ගුණදාස. (2009). සිංහල කාව්‍ය සම්ප්‍රදාය. බොරැස්ගමුව: විසිදුනු ප්‍රකාශකයෝ.
ආනන්ද, කෝන්ගස්තැන්නේ.(1997). (සංස්.)මුවදෙව්දවන සන්නය. රත්නපුර: ශ්‍රී සුමන පිරිවෙන.
කුලසූරිය, ආනන්ද. (1999). සිංහල සාහිත්‍යය 1. බොරැස්ගමුව: විසිදුනු ප්‍රකාශකයෝ.
ගොඩකුඹුරේ, වාල්ස්. (1969). (සංස්.)ජානකීහරණය. කොළඹ: රජයේ මුද්‍රණ දෙපාර්තමේන්තුව.
ඥාසීහ, හේන්පිටගෙදර. (1964). (සංස්.) සියබස්ලකර විස්තර වර්ණනාව. කොළඹ: එච්. කේ. ඩී. වන්දසේන සහ පුත්‍රයෝ.
තිලකරත්න, මිණිවන් පී. (1984). සම්භාව්‍ය සිංහල සාහිත්‍ය සම්ප්‍රදාය හා පොදුජන රුචිය. කොළඹ: ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.
ධර්මදස, කේ. එන්. ඕ. (2011). "සිංහලය පෝෂණය කළ බහු භාෂා සංස්පර්ශය", රාජ්‍ය සාහිත්‍ය උත්සව දේශන පිටපත්. සංස්කාරකයෙකු සඳහන් නො වේ. බත්තරමුල්ල: සංස්කෘතික කටයුතු දෙපාර්තමේන්තුව.

- පඤ්ඤාකිත්ති, කොටහේනේ. (1950). *සාහිත්‍ය කථා 1*. මරදන: කේ. ඒ. ආර්යදස පොත් වෙළඳසැල.
- පෙරේරා, ඇල්. එච්. සහ හෝරස්, ඇම්. රත්නසබාපති. (1963). *ලංකා හා ඉන්දියානු ඉතිහාසය*. (පරි.) පී. ඒ. පියසේන. කොළඹ: ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.
- රණසිංහ, චින්තක, (2014). *අනුරපුර පොලොන්නරු සාහිත්‍යය*. කොළඹ: ෆාස්ට් පබ්ලිෂින් (ප්‍රයිවට්) ලිමිටඩ්.
- වික්‍රමසිංහ, මාර්ටින්. (2011). *සිංහල සාහිත්‍යයේ නැගීම්*. රාජගිරිය: සරස සමාගම.
- වික්‍රමසිංහ, මාර්ටින්. (2015). *සාහිත්‍යෝදය කථා*. රාජගිරිය: සරස සමාගම.
- වික්‍රමසිංහ, මාර්ටින්. (2016). *ව්‍යවහාර භාෂාව හා පරිණාම ධර්මය*. රාජගිරිය: සරස සමාගම.
- විජේවර්ධන, ජී. හේමපාල. (2009). *සිංහල ගී කාව්‍යය කෙරෙහි සංස්කෘත අලංකාර ශාස්ත්‍රයේ බලපෑම*. (පරි.) රෝහිණී පරණවිතාන. බොරැස්ගමුව: විසිදුනු ප්‍රකාශකයෝ.
- සන්නස්ගල, පුංචිබණ්ඩාර. (2013). *සිංහල සාහිත්‍ය වංශය*. කොළඹ: ඇස්. ගොඩගේ සහ සමාගම.
- සැබ්හෙළ, අලවුඉසි. (1963). (සංස්.) *සියබස්ලස්ලකර විවරුව*. කොළඹ: ඇම්.ඩී. ගුණසේන සම සමාගම.

සම්භාව්‍ය සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයේ වස්තු විෂයීක සාමාන්‍යතාව, 'පෙදෙන් බුදුසිරිතැ' නියමය හා
ව්‍යුහාත්මක බහුවිධතාව පිළිබඳ විමර්ශනාත්මක අධ්‍යයනයක්

ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියට අදාළ න්‍යායන් සහ ආකෘතිවල දෘෂ්ටිවාදය පිළිබඳ විග්‍රහයක්

එන්. ඩී. ජී. ඒ. හේමන්ත කුමාර¹, එස්. අමරසිංහ²

සමාජවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශය,
මානව ශාස්ත්‍ර හා සමාජීය විද්‍යා පීඨය,
රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය, මාතර, ශ්‍රී ලංකාව
nvg.hemantha@gmail.com

සංක්ෂේපය

ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියට අදාළව නෝරාගන් න්‍යාය හා ආකෘති කිහිපයක දෘෂ්ටිවාදීමය න්‍යාය පත්‍රය පෙන්වාදීම මෙම අධ්‍යයනය මඟින් සිදු කර තිබේ. මෙහි දී ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලිය ලෙස සලකා බලනුයේ බහුමානීය ක්‍රියාකාරකම් මාලාවකින් සමන්විත වර්තමානයේ දී ලෝක ව්‍යාප්තව සිදු වෙමින් පවතින අඛණ්ඩ ක්‍රියාවලියයි. මෙම ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලිය අයත් යුගය ලෙස සලකනුයේ වර්ෂ 1980න් පසු උදා වන නව යුගය වේ. මානව සමාජයට වඩාත් පොදු හා යහපත් අනාගතයක් හෙවත් "ප්‍රශස්ත මිනිසා" සහ මානව සමාජය ප්‍රතිනිර්මාණය කිරීම පිළිබඳ අදහස සාක්ෂාත් කළ හැක්කේ ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියෙන් බව ඉන් පෙන්වාදී ඇත. මිනිසා හා මිනිස් සමාජය ප්‍රතිනිර්මාණය කිරීමේ මේ ක්‍රියාවලිය තුළ සර්ව භෞමික ලෝකයක් ගොඩ නැගීමට එරෙහි වන සමාජ, ආර්ථික හා සංස්කෘතික ව්‍යුහයන් ඉවත දැමීම කෙරෙහි එය යොමු වී තිබේ. එසේ ප්‍රතිනිර්මාණය කරනු ලබන ලෝක සමාජය හා ඊට අයත් " මිනිසා" ප්‍රශස්ත සමාජය හා ප්‍රශස්ත මිනිසුන් බව ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලිය මඟින් අවධාරණය කර තිබේ. එම ක්‍රියාවලිය විශ්ලේෂණයට අදාළව ඉදිරිපත්ව තිබෙන න්‍යායන් හා ආකෘති තුළද මෙම දෘෂ්ටිවාදය නිලීනගතව පවතින බව හඳුන්වා දීම මෙම පුස්තකාල අධ්‍යයනය මඟින් සිදු කර තිබේ. එම හඳුන්වා දීම හරය කියවීම හෙවත් සාරය පාඨනය කිරීම යන ක්‍රමවේදය මත පදනම් ව ඇත. මෙම ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියට අනුගත වීම මඟින් හැර ලෝකයේ කිසි දුරටකට ඉහළ සංවර්ධන තත්ත්වයක් ලඟා කරගත නොහැකි බව එමඟින් පෙන්වා දී තිබේ.

ප්‍රමුඛ පද: ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලිය, පැරඩයිම්වල විභවය වීම, සර්ව භෞමික ලෝකය ගොඩ නැගීම

1. හැඳින්වීම

ගෝලීයකරණය යන පදය පිළිබඳව හෝ ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලිය ගැන පොදුවේ පිළිගත් විවරණයක්, නිර්වචනයක් හෝ අර්ථකථනයක් ඉදිරිපත් වී නැත. නමුත් ගෝලීයකරණය පිළිබඳ විෂය ක්ෂේත්‍රය පසුගිය දශකයක පමණ කාලයේ සිට සමාජීය විද්‍යාවන්හි ප්‍රධාන මාතෘකාවක් ව පවතී. ඇත්තනි ගිඩින්ස්ට් අනුව ගෝලීයකරණය නූතනත්වයේ නොවැළැක්විය හැකි ක්‍රියාවලියක් මෙන්ම එමඟින් ලෝක මානව සමාජය හා එහි සාමාජිකයන් ප්‍රතිනිර්මාණය ('ගෝලීයකරණ ලෝකයට' අනුව ගොඩ

නැගීම) කරනු ලැබේ (Giddens,1998).එමඟින්ගෝලීයකරණය ධනවාදයේ යුගය (Stage of Capitalism) හෝ පසු නූතනත්වය (late modernity)වශයෙන් විස්තරවීම ද මින් සිදු වේ (Scholte,2005:15). එමෙන්ම ඩේවිඩ් හෙල්ඩ් සහ ඇන්තනි මැක්ග්‍රිව් (David Held and Anthony McGrew) දක්වන අන්දමට සමාජ අන්තර් ක්‍රියා හා අන්තර් ගනුදෙනුවල (transactions) සංවිධානමය අවකාශය වෙනස්වීම කෙරෙහි බලපාන ක්‍රියාවලියක් හෝ ක්‍රියාවලි කුලකයක් (a process or set of processes) ලෙස ගෝලීයකරණය හඳුනාගත යුතුය (Scholte,2005:16-17). එය ලෝක ව්‍යාප්ත අඛණ්ඩ ක්‍රියාවලියක් වන අතර එම ක්‍රියාවලිය වර්තමානයේ ද සිදු වෙමින් පවතී. එහි දී පසුබට අංශ, ප්‍රදේශ හා රටවල් දක්නට ලැබෙන්නේ නම් නූතන ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලිය තුළටගළපා ගැනීම සිදු කළ යුතුයයන්න ඉන් කිය වේ (ජෙලීනා, 2007: 34). ලෝක මානව සමාජයට වඩාත් පොදු හා යහපත් අනාගතයක් (Cosmopolitan)හෙවත් “ ප්‍රශස්ත මිනිසා” සහ සමාජය ප්‍රතිනිර්මාණය කිරීමකළ හැක්කේ ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියෙන් බව මින් අවධාරණය වේ. එබැවින් ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියෙන් කිසිවෙකුට හෝ කිසිදු රටකට බැහැර විය නොහැකි බව මෙමඟින් පෙන්වාදී ඇති අතර එය ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියේ ස්වභාවය බවත්, ඊට අදාළ න්‍යායන් හා ආකෘති මඟින් එය මැනවින් විග්‍රහ කළ හැකි වන්නේය යන්න මෙම අධ්‍යයනයමඟින් මෙම පර්යේෂකයන් විසින් පෙන්වාදී තිබේ.

2. අධ්‍යයන ගැටලුව

මාක්ස්වාදී විග්‍රහයට අනුව උත්තරීතර මානව සමාජය වනුයේ සුපිරි කොමියුනිස්ට් සමාජයයි. මාක්ස්වාදය මඟින් මතු කළ මෙකී පරමාදර්ශීය මිනිසා නිර්මාණය කිරීම පිළිබඳ අදහස “නව්‍ය බටහිර ලිබරල් මතවාදය” විසින් බිඳ දමනු ලැබේ. එමඟින් පරමාදර්ශී සමාජය හා පරමාදර්ශී මිනිසා වෙනුවට “ප්‍රකෘති මිනිසා” හා“ප්‍රකෘති සමාජය” නිර්මාණය කිරීම අරමුණු කර තිබේ. ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියට අදාළ න්‍යායන් සහ ආකෘතිවල දෘෂ්ටිවාදය තුළ ද මෙකී ප්‍රකෘති මිනිසා හා ප්‍රකෘති සමාජය සංස්ථාපනය කිරීම පිළිබඳ අදහස අන්තර්ගතව පවතී ද යන්න හඳුනා ගැනීම මෙ අධ්‍යයන ගැටලුව විය.

3.අධ්‍යයනයේ අරමුණු

ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියට අදාළවදැනට ඉදිරිපත්ව තිබෙන ප්‍රධාන න්‍යායන් සහ ආකෘති අතුරින් තෝරාගත් කිහිපයක් මත පදනම් වී එහි “දෘෂ්ටිවාදී න්‍යාය පත්‍රය” හඳුන්වා දීමමෙම අධ්‍යයනයේ ප්‍රධාන අරමුණ වේ. ඊට අමතරව පහත සඳහන් උප අරමුණු දමෙම පුස්තකාල අධ්‍යයනයේ පවතී.

- i. ගෝලීයකරණ දෘෂ්ටිවාදී න්‍යාය පත්‍රය හා සම්බන්ධිත දේශපාලන, සමාජ, ආර්ථික හා සංස්කෘතික බල ව්‍යාපෘතිය තේරුම්කිරීම.
- ii. එකී බල ව්‍යාපෘතියතුළ ලෝක සමාජය ප්‍රතිනිර්මාණය කිරීම සිදු කරනු ලබන බව පෙන්වාදීම.
- iii. මෙමගෝලීයකරණ සමාජ අවධිය ලෝකය පිළිබඳ වඩාත් වෙනස් සුසමාදර්ශයක් හෙවත් පැරඩයිමක් බව පෙන්වාදීම.

- iv. එම සමාජ අවධියට මාරු වීම පැරඩයිමික විභ්වනයක් ලෙස හඳුනාගත හැකි බව අවධාරණය කිරීම.

4. අධ්‍යයන ක්‍රමවේදය

මෙහි පෙර සඳහන් කර ඇති පරිදි මෙම පර්යේෂණය පුස්තකාල අධ්‍යයනයකි. මේ අධ්‍යයනය ලුවී ඇල්තුසර්ගේ (Louis Althusser) හරය කියවීම හෙවත් සාරය පාඨනය කිරීම (symptomatic reading) යන ක්‍රමවේදය මත පදනම් ව තිබේ. ක්ෂේත්‍රීය අධ්‍යයනයක දී ප්‍රාථමික හා ද්විතියික යන ද්විධාකාර මූලාශ්‍ර භාවිත වුව ද මෙකී අධ්‍යයනයේ සුවිශේෂීයතාව වනුයේ ද්විතියික මූලාශ්‍ර මත පමණක් පදනම් වූ එකක් වීමයි. ඒ අනුව ගෝලීයකරණය පිළිබඳව පවතින අතිශය දීර්ඝ හා විස්තාරිත න්‍යායික හා ක්ෂේත්‍රීය පර්යේෂණ පදනම් කරගත් සාහිත්‍යය විමර්ශනය කිරීමෙන් පසුව අධ්‍යයන මාතෘකාවට ගැලපෙන සේ තෝරාගත් න්‍යායන් හා ආකෘති කිහිපයක් පාදක කර ගනිමින් මෙහි විශ්ලේෂණය ඉදිරිපත් කිරීමට පර්යේෂකයන් යොමු විය.

4.1 හරය කියවීම (symptomatic reading)

“ගෝලීයකරණයෙහි දෘෂ්ටිවාදය” මතු කිරීම මෙම අධ්‍යයනය මගින් සිදු කරනු ලබන හෙයින් ඒ සඳහා ලුවී ඇල්තුසර් (1918-1990) ඉදිරිපත් කළ හරය කියවීම හෙවත් සාරය පාඨනය කිරීම නම් ඉහත අදහස යොදාගනී. “දර්ශනයේ හරය (essence) හඳුනා ගැනීම” යන අර්ථය මෙහි දක්නට ඇත. ඒ අනුව මෙම අධ්‍යයනයේ දී ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලිය පිළිබඳ තෝරාගත් ප්‍රධාන න්‍යායන් හා ආකෘතිවල හරය පාඨනය කිරීම සිදු කර ඇත.

5. සංකල්පීය විග්‍රහය හා සාහිත්‍ය විමර්ශනය

මෙම අධ්‍යයනයට අදාළ හර සංකල්ප පිළිබඳ විග්‍රහයක් ඉදිරිපත් කිරීමත් මීට අනුයාත මූලික සාහිත්‍යය විමර්ශනය කිරීමත් මෙහි දී සිදු වේ. මෙම අධ්‍යයනයේ අරමුණු යටතේ දක්වා ඇති පරිදි ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියට අදාළව ඉදිරිපත්ව තිබෙන ප්‍රධාන න්‍යායික ප්‍රවේශ හා ආකෘති හයක් පිළිබඳව විග්‍රහ කිරීමත්, ඒවායේ දෘෂ්ටිවාදී න්‍යාය පත්‍රය හඳුනා ගැනීමත් මෙහි දී සිදු කර ඇත. ඒ අනුව එම විග්‍රහය ද සාහිත්‍ය විමර්ශනය යටතට ම අයත් ය.

මෙකී අධ්‍යයනයට අදාළ හර සංකල්පයක් ලෙස ගෝලීයකරණ සුසමාදර්ශය අර්ථ දක්වා ගැනීමට පළමුව සුසමාදර්ශය යන පාරිභාෂිතය තේරුම් ගැනීම වැදගත් ය. “විද්‍යාත්මක ඥාන රාමුව” යන්න සුසමාදර්ශය යන භාෂිතයේ අර්ථය බව තෝමස් කුන් දක්වා ඇත” (උයන්ගොඩ, 2010:36). ඒ අනුව යම්කිසි ඓතිහාසික අවධියක විද්‍යාත්මක ප්‍රජාව විසින් පොදුවේ පිළිගෙන ඇති න්‍යාය, පර්යේෂණ විධික්‍රම, විද්‍යාත්මක භාෂා ශෛලය යනාදියෙන් සමන්විත පොදු රාමුව “පැරඩයිමය” ලෙස අර්ථ දැක්විය හැකි බව ජයදේව උයන්ගොඩ තව දුරටත් සඳහන් කර තිබේ (උයන්ගොඩ, 2010:36). මේ

ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියට අදාළ න්‍යායන් සහ ආකෘතිවල දෘෂ්ටිවාදය පිළිබඳ විග්‍රහයක්

අනුව නූතන ගෝලීයකරණය යන්න පැරඩයිමයක් බව පෙනේ. ඉන් "උත්තරීතර මිනිසා" නිර්මාණය කිරීම පිළිබඳ අදහස ගෙන හැර දක්වනු ලැබේ (වීරසිංහ,2012: iv).

ගෝලීයකරණය පිළිබඳව ඇතැම් නිර්වචනවල මෙම සංකීර්ණභාවය ශාස්ත්‍රීය වශයෙන් හරවත් එකක් වනවා මෙන්ම අවුල් සහගත තත්ත්වයක් ද ඇති කරනු ලබයි. එබැවින් ඉහත සංකීර්ණතා මග හරවා ගැනීමට ගෝලීයකරණය පිළිබඳව දැනට ඉදිරිපත්ව ඇති නිර්වචන හා අර්ථ දැක්වීම් කාණ්ඩවලට බෙදා තේරුම් ගැනීමේ ප්‍රවේශයක් වෙත ගමන් කරනු ලැබ තිබේ (Scholte, 2005:52-53).

ගෝලීයකරණය අන්තර් සම්බන්ධ හා එකිනෙක මත වැටුන හෙවත් අධිප්ලවනය වූ (Overlapping)ක්‍රියාවලියක්වේ. එය පහත දැක්වෙන පැතිකඩ හයකින් සමන්විතය (Scholte, 2005:16). ඒවා නම්:ජාත්‍යන්තරකරණය (Internalization), ලිබරල්කරණය (Liberalization), විශ්වීයකරණය (Universalization), බටහිරකරණය (Westernization), නවීකරණය (Modernization), අභෞමිකකරණය (Deterritorialization)වේ.

Ashu Pasricha විසින් ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියේ ප්‍රධාන රැළි (waves)ගැන සඳහන් කර ඇත. මේ එක් එක් රැළි ලෝකය පිළිබඳ නව සුසමාදර්ශයක් හෙවත් පැරඩයිමක් ලෙස ද එකකින් අනෙකකට මාරු වීම පැරඩයිමික විතැන්වීමක් ලෙස ද හඳුනාගත හැකි ය (Scholte, 2005: 250-259).

5.1 ගෝලීයකරණයේ ප්‍රථම රැළි (first wave of globalization)

මෙය තුන්වන ලෝකයේ රටවලට පොදු යටත් විජිත අත්දැකීම (colonial experience) වේ. මේ යුගයේ දී යටත් විජිත විරෝධී ප්‍රතිචාර (anti colonial responses) මෙන්ම ඊට අනුගතව හැඩ ගැසීම යන ද්විත්වයම දක්නට ලැබී ඇත. එහි දී විරෝධී එහෙත් සහයෝගී ප්‍රතිචාර (corporate response) නඩත්තු කිරීම ද හඳුනාගෙන ඇත (Scholte, 2005: 250 – 253).

5.2 ගෝලීයකරණයේ දෙවන රැළි (second wave of globalization)

මෙය පශ්චාත් යටත් විජිත ගෝලීයකරණය හෙවත් නව අධිරාජ්‍යවාදය (neoimperialism) ලෙස ද හඳුන්වනු ලැබේ (Robertson and Scholte,2007: 987). මෙය ජාත්‍යන්තර මූල්‍ය අරමුදල (IMF), ලෝක බැංකුව (WB) හා ලෝක වෙළඳ සංවිධානය (WTO) පදනම් කර ගනිමින් ණය හා ආධාර මඟින් සමාජ-ආර්ථික ප්‍රතිව්‍යුහගතකරණ ක්‍රියාවලිය තෙවැනි ලොව රටවල ක්‍රියාත්මක වීම වශයෙන් හඳුනා ගනියි. මෙය එක්තරා විදියක ප්‍රති යටත්විජිතකරණයකි (recolonization, 2005: 253-255). මෙය බටහිර යටත්විජිතකරුවන් හා බටහිර නොවන ප්‍රජාව (Non west) අතරපවතිනද්විත්වවාදය (binarism) බව ගයාත්‍රී ස්පිවක් (Gayatri Spivak) උපුටා දක්වමින් Robertson and Scholte (2007:988) පෙන්වා දෙයි.

5.3 ගෝලීයකරණයේ තෙවන රැල්ල (the third wave of globalization)

එනම්, 21වන සියවසේ දී ආරම්භ වූ වර්තමානයෙහි සිදුවෙමින් පවතින ගෝලීයකරණයයි (2005: 255). මෙම ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලිය අයත් කාල පරිච්ඡේදය සමායතන යුගය(පශ්චාත් නූතනත්ව යුගය) ලෙස හැඳින්වේ (Scholte, 2005:15).මේ අනුව නූතන ගෝලීයකරණය මඟින් නිරූපණය වන්නේ නව ලිබරල්වාදයේ කීර්තිමත් ප්‍රකාශකයා වන මිල්ටන් ෆ්‍රීඩ්මන් (1912-2005) ගේ ආර්ථික දර්ශනය (neo liberal economic universalism)බව ජාත්‍යන්තර සඳහන් කරයි (ජේලිනා, 2007: 74-75). ඒවා නම්:වෙළඳපොළේ උත්තරීතරභාවය සහ නොවරදින සුලුභාවය, අසීමිත ලෙස දේපළ අත්පත් කර ගැනීමේ අයිතිය,රාජ්‍ය හා මහජන ඕනෑ එපාකම්වලට ඉහළින් පුද්ගලික ඕනෑ එපාකම් ඔසවා තැබීම, කේවල තරගය, නමාශීලී ශ්‍රමය, සෑම දෙයක් ම හුවමාරු භාණ්ඩ වීම,අපරිමිත වෘද්ධිය වශයෙනි.

මේ අනුව පැහැදිලි වන්නේ වත්මන් ගෝලීයකරණ අවධිය යනු මානව සමාජයේ පරිණාම ක්‍රියාවලියේ ධනවාදයේ මුහුකුරායාම බවයි.

6. අධ්‍යයනයේ ප්‍රතිඵල හා විශ්ලේෂණය

නූතන ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියට අදාළව පවතින සියලු න්‍යායික ප්‍රවේශ හා ආකෘති අතුරෙන් මෙම අධ්‍යයනය සඳහාලෝක පද්ධති න්‍යාය (World system theory),නූතන මිනිසා පිළිබඳ න්‍යාය (Theory of modern man), ලෝක දේශපාලන ප්‍රවේශය හා ගෝලීය නගර ප්‍රවේශය (Worldpolitical approach and global city),ලෝක සංස්කෘතික න්‍යාය (World cultural theory),ගෝලීය-දේශීයකරණ න්‍යාය (Glocalization theory)කිහිපය පමණක් යොදා ගන්නා ලදී.

6.1 ලෝක පද්ධති න්‍යාය

එමැනුවෙල් වොලස්ටින් (Immanuel Wallerstein) නවීන ලෝකය (modern world system) පද්ධතියක් වශයෙන් ගෝලීයව ක්‍රියාත්මක වන අන්දම මෙම න්‍යායෙන් විශ්ලේෂණය කරඇත (Borgatta and Montgomery, 2000: 1089). මෙම න්‍යාය ගෝලීය පද්ධති විශ්ලේෂණය (global system analysis)ලෙස ද හඳුන්වනු ලැබේ (2000: 1084). මෙය නවීන ලෝක පද්ධතිය විග්‍රහ කිරීමේ න්‍යායක් පමණක් සමකාලීන ජාත්‍යන්තර ධනවාදී ආර්ථික ක්‍රමය විග්‍රහ කිරීමේ න්‍යායක් ද වේ (2000: 1089).නූතන ගෝලීය පද්ධතිය ගොඩ නැඟීම යටත් විජිතවාදය දක්වා ගමන් කරන බව ඔහු එහිදී සඳහන් කරයි. ඒ අනුව මූල රටවල් (core countries) හෙවත් කේන්ද්‍රීය රටවල් සහ පර්යන්තීය රටවල් (peripheral countries) අතර ගොඩ නැගෙන හුවමාරු සම්බන්ධතා ගෝලීය පද්ධතිය නිර්මාණයට පදනම දමනු ලැබේ.

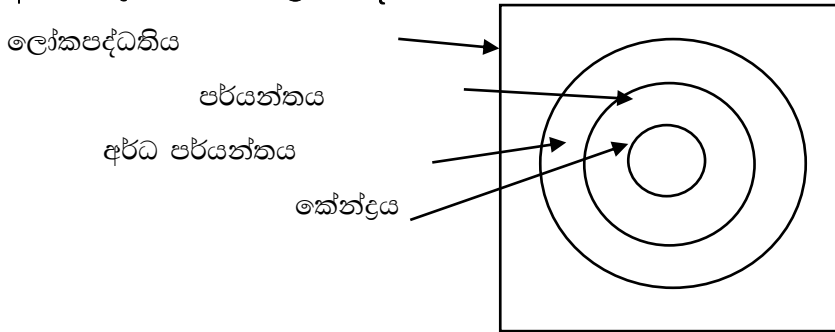
නූතන ගෝලීය පද්ධතිය නිර්මාණය වී ඇත්තේ කුඩා උප පද්ධති (mini systems) වලින් බවත් ඊට ඒ ඒ රටවල් සතු ශ්‍රම හැකියාව, භෞතික සම්පත් ඊට හේතු වී තිබෙන බවත් මෙවැනි විවිධ රටවල් අන්තර් සම්බන්ධව හා අන්තර් පරායත්තව නව ලෝක

ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියට අදාළ න්‍යායන් සහ ආකෘතිවල දෘෂ්ටිවාදය පිළිබඳ විග්‍රහයක්

ක්‍රමය පවත්වා ගෙන යන බවත් පෙන්වා දේ. එහි බල ධුරාවලිය තුළ නව ලෝක ක්‍රමය ක්‍රියාත්මක වන අන්දමත් එමඟින් අධිපතිධාරී කේන්ද්‍රය විසින්දුබල පර්යන්තය වෙත කරන බලපෑම පිළිබඳව ද මින් සඳහන් කර ඇත. එසේම ඔහු ලෝක පද්ධතියේ ස්වභාවය පහතපරිදි බව දක්වයි (Chiot, 1977: 07-10, 13).

- i. කේන්ද්‍රය (core) - ඇමරිකා එක්සත් ජනපදය, එක්සත් රාජධානිය, ජර්මනිය, ප්‍රංශය, කැනඩාව, ජපානය
- ii. අර්ධ පර්යන්තය (semi periphery)- චීනය, ඉන්දියාව, අයර්ලන්තය, මෙක්සිකෝව, පකිස්ථානය, කැනඩාව
- iii. පර්යන්තය (periphery) - ඇෆ්ගනිස්තානය, බොලීවියාව, ඩොමිනිකන් රාජ්‍යය, ඊජිප්තුව, හයිටි, පිලිපීනය, වියට්නාමය

අංක 01රූප සටහන: ලෝක පද්ධතියේ ස්වභාවය

මූලාශ්‍රය: Wallerstein, (2004).

ඉහත දක්වන ලද ලෝක පද්ධතිය සාර්ව වශයෙන් සැලකීමේ දී ලෝකය විග්‍රහ කිරීමේ න්‍යායන් පමණක් නොව යම් රටක් විග්‍රහ කිරීමේ න්‍යායක් ලෙස ද සැලකිය හැකි ය. එය එහි සුක්ෂ්ම මට්ටම වේ.

6.2 නූතන මිනිසා පිළිබඳ න්‍යාය

ජර්ගන් හබර්මාස් (Jurgen Habermas) විසින් නූතනත්වය තවමත් නිමා නොවූ ව්‍යාපෘතියක් ලෙස දකී. ජෝර්ජ් රිට්සර් විසින් නූතනත්වය මැක්ඩොනල්ඩ්කරණයට සමාන කරයි. මෙලෙස දක්වනු ලබන නූතනවාදය සමඟ මෙම නූතන මිනිසා පිළිබඳ න්‍යාය ඉතා සමීප සම්බන්ධතාවක් ගොඩනගා ගෙන තිබෙන බව සඳහන් කළ යුතුය. මෙම නූතන මිනිසා (modern man) පිළිබඳ ඇලෙක්ස් ඉන්ක්ලස් (Alex Inkeless) දක්වනු ලබන ලාක්ෂණිකයන් මෙසේය (So, 1990: 42).

- i. නව්‍ය අත්දැකීම්වලට විවෘත වීම (openness to new experience)
- ii. අධිපතිත්වයෙන් නිදහස ලබා ගැනීම (independence from authority figure)
- iii. විද්‍යාව පිළිබඳ විශ්වාසය (belief in science)

- iv. සංචලතාමය දිශානතියට අනුගත වීම (mobility oriented)
- v. දිගුකාලීන සැලසුම් යොදා ගැනීම (use long term planning)
- vi. සක්‍රීය සිවිල් දේශපාලන කාරකත්වය (actively increase politics)

එමඟින් නවීන විද්‍යාව හා තාක්ෂණය අතින් ප්‍රගතිමත් සංකීර්ණ මිනිසෙක් පිළිබඳ දෘෂ්ටිය අදහස් කරනු ලැබේ. ඇන්තනි ගිඩින්ස්ගේ අදහස් හා ඉන්ක්ලස්ගේ අදහස් සංසන්දනය කළහොත් ලෝකයේ උතුරු ගෝලය ඉහත ලාක්ෂණිකයන් අතින් ඉදිරිගාමී වන විට දකුණු ගෝලය පසුගාමී වේ. ඒ නිසා ඉන්ක්ලස් පෙන්වා දී තිබෙනුයේ නූතනත්වයට පත් නොවූ මිනිසුන් හා සංවර්ධනය වෙමින් පවතින රටවල ජීවත් වන මිනිසුන් අතර පවතින අසමානතාව වේ. නූතන ගෝලීයකරණය “ ක්‍රියාවලියක් හා මතවාදයක්” ලෙස මෙම නූතන මිනිසා පිළිබඳ සාරධර්ම ලෝක සමාජය වෙත පැතිරවීම අරමුණු කර තිබේ.

මෙම නූතන මිනිසාට අදාළ සාරධර්ම බටහිර නව ලිබරල්වාදී සාරධර්ම හා මනාව සම්බන්ධ වූවකි. ඒ අනුව මෙකී න්‍යායේ දෘෂ්ටිවාදය වන්නේ ද නව ලිබරල් මිනිසෙකු නිර්මාණය කිරීමයි. එසේම ඇන්තනි ගිඩින්ස් ද දක්වන පරිදි එය ව්‍යුහකරණය පිළිබඳ න්‍යායේ පළමු ප්‍රවර්ගය යටතට අයත් වේ.

6.3 ලෝක දේශපාලන ප්‍රවේශය හා ගෝලීය නගර ප්‍රවේශය

ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලිය යනු වෙනත් කිසිවක් නොව ලිබරල්කරණය වශයෙන් සැලකීම මෙම ප්‍රවේශයේ පදනම යි. දේශපාලනය (politics) සහ දේශපාලනික (political) අතර ගැටුම ගෝලීයකරණය මඟින් මතු කර ඇත. දේශපාලනය යනු රාජ්‍යය, ආණ්ඩුව, බලය හා බලපෑම යථාර්ථය වශයෙන් දැකිය හැකි සමාජ සංස්ථා හෝ ආයතන පද්ධතියයි. දේශපාලනිකය යනු ඒවා සිදු වන අවකාශය වේ. නූතන ගෝලීයකරණය මඟින් දේශපාලනය සම්බන්ධ සංකල්ප ප්‍රති නිර්වචනය කිරීමේ අවශ්‍යතාව ද මතු කර තිබේ. මේ අනුව ජාතිය-ජනවර්ගය යානාදී ලෙස ලෝකයේ පවත්නා විවිධ බෙදීම් පිළිබඳ පැරණි චින්තන වෙනස්වීම ගෝලීයකරණයේ අනිවාර්ය ප්‍රතිඵලය යි. නිදසුනක් ලෙස උතුරු-දකුණ නම් ලෝක බෙදීම ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලිය මඟින් තවමත් විශැකී ගොස් නැතත් ඉදිරියේදී ඒවා ඉතිහාසයට අයත් වනු ඇත. මැනුවල් කැස්ට්‍රල්ස් විසින් මෙම නව ලෝක සමාජය ජාල සමාජයක්, ජාලගත රාජ්‍යයක් (network state) හා තොරතුරු තාක්ෂණ යුගයක් (the information age) ලෙස “කැස්ට්‍රල්ස් ත්‍රිත්වය” (Castells Trilogy) මඟින් නාමකරණය කරනුයේ එහෙයිනි (Castells, 2000a; Castells, 2000b; Castells, 2004). රාජ්‍යයේ ස්වෛරීභාවය හා ස්වාධීකාරය පාරජාතික සමායතන විසින් කරනු ලබන පාලනය නිසා අහෝසි වී යනු ඇත. පාරජාතික සමායතන-බහු ජාතික සමාගම්, විවිධ රාජ්‍ය නොවන සංවිධාන (NGOs), ලෝක බැංකුව, ජාත්‍යන්තර මූල්‍ය අරමුදල, ලෝක වෙළඳ සංවිධානය එහි දී බලවත් වී ඇත. ඒ අනුව රටක ආණ්ඩුකරණ ක්‍රියාවලියේ දීපහතඅදහස්පිළිබඳව අවධානය යොමු කිරීම අවශ්‍යව තිබේ (Scholte, 2005: 185-223).

- i. ගෝලීයව ප්‍රතිනිර්මාණය කළ රාජ්‍යය හා පාරජාතික දේශපාලන ඒකක

ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියට අදාළ න්‍යායන් සහ ආකෘතිවල දෘෂ්ටිවාදය පිළිබඳ විග්‍රහයක්

ඇති වීම.

ii. රාජ්‍ය සුභාසාධනත්වය (welfarist) කෙරෙහි වන බලපෑම් ඇතිවීම.

iii. පාර රාජ්‍යමය සම්බන්ධතා සැකසීම (transtate relations)

iv. ගෝලීය සිවිල් සමාජය නිර්මාණය වීම

v. මහජන ආණ්ඩුකරණය-යහපාලනය සහ නිර්නියාමන (deregulation) ලිබරල්කරණය

එහෙත් දේශපාලන යථාර්ථවාදීන් දක්වන්නේ පාරජාතික අවකාශ (trans-planetary spaces) තුළ ප්‍රධාන රාජ්‍යයන්වලට බලය හා අධිපතිත්වයට හිමිවීම ගෝලීයකරණය මඟින් සිදුව තිබෙන බවයි (Scholte, 2005: 126-127).

ලෝක දේශපාලන, පරිපාලන හා ආර්ථිකමය විග්‍රහයන්වලදී මින් පෙර වඩා අවධානය යොමු වූයේ රාජ්‍යය වෙතය. ගෝලීයකරණය විසින් ජාතික රාජ්‍යය අර්බුදයට ඇද දමන බව මුල්වරට ප්‍රකාශ කළේ ජන් මාරි ගෙහෙන්නෝ (Jean - Mari Gelehenno) විසිනි (උයන්ගොඩ, 2011: 187). එහෙත් සස්කියා සසේන් (Saskia Sasen) දක්වා තිබෙන්නේ නූතන ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලිය තුළ රාජ්‍යය යන සංකල්පය ආන්තිකරණය වී "ගෝලීය නගරය"(global city)හෙවත් හර නගරය (core city) යන සංකල්පය වැදගත් වී තිබෙන බවයි (Sasen, 1991). එසේ ම කින්ග්ට (King) අනුව ගෝලීය නගර නිර්මාණය වීමේ මූලික අවශ්‍යතාව හා ඊට අදාළ උපක්‍රමික සැලසුම වන්නේ ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියේ ප්‍රතිඵල ලෙස ජනිත කළ එකක්ය යන්නයි (King, 2009). මේ අනුව නූතන ගෝලීය නගර යන්න රාජ්‍යයෙන් පරිබාහිර නව ආකාරයක දේශපාලන තත්ත්වයක් පිළිබිඹු කරනු ලැබේ (නිරිඇල්ල, 2014: 47). එසේම සස්කියා සසේන් ගෝලීය නගර තුළ "අධිපතිත්ව නගර" (primate city) නිර්මාණය වන බව පෙන්වා දෙන ඔහු ඒ සඳහා නිදසුන් ලෙස ලන්ඩන් හා ටෝකියෝ ගෙනහැර දක්වයි.

6.4 ලෝක සංස්කෘතික න්‍යාය

මානව ජීවන පැවැත්මට අවශ්‍ය නව සංස්කෘතික නිෂ්පාදන (new cultural products) සහිත ගෝලීය බහු ජන සංස්කෘතියක් (global mass culture) නිර්මාණය වීම පිළිබඳ අදහස මෙම න්‍යාය මඟින් හෝල් විසින් පෙන්වා දී තිබේ (Hall, 1991). වත්මන් ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියේ එක් තේමාවක් වන විභෞමිකකරණය (deterritorialization) නම් සංකල්පය සමඟ මෙකී න්‍යාය ඍජුව ම සම්බන්ධ වේ (Robertson and Scholte, 2007: 127). ඒ අනුව ගෝලීයකරණයේ බලපෑම ඉතා හොඳින් දක්නට ලැබෙන ක්ෂේත්‍රයක් ලෙස සංස්කෘතිය සැලකිය හැකි වේ. සංස්කෘතිය ගෝලීයකරණයට ලක්වීම හා ගෝලීය සංස්කෘතිය (global culture) තුළ එක්තරා අන්දමක බහු සංස්කෘතිකත්වයක් ගොඩ නැගීමට හේතු වී තිබේ (හේරන්, 2009: 97-99). මෙම තත්ත්වය සමාජීය හා සංස්කෘතික ගෝලීයකරණය (social-cultural globalization) යන පුළුල් තේමාව යටතේ සාකච්ඡා කිරීමට ඇතැම් සමාජීය

විද්‍යාඥයන් පෙලඹී ඇත (Robertson and Scholte, 2007: 124). පාර ජාතික සංස්කෘතිය නිර්මාණය කිරීම එහි පරමාදර්ශය වී ඇත.

අර්ජුන් අප්පදුරෙයි (Arjun Appadurai) සඳහන් කරනුයේ සංකෘතික ගෝලීයකරණය තුළ මතුවන "අනන්‍යතා අර්බුදය" යි. තමන් කවුද, තමන් අයත් වන්නේ කුමන අවකාශයට ද (Sphere). තමන් ජීවත් වන රටට ද, ප්‍රදේශයට ද යන ප්‍රශ්න මෙහිදී මතුවේ යැයි ඔහු දක්වා ඇත. මොහුට අනුව නූතන ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලිය තවමත් අධිපතිධාරී රටවල් කිහිපය යහපතට නැඹුරු වී ඇතත් ශ්‍රී ලංකාව වැනි උගත සංවර්ධිත යැයි නාමකරණය වන රටවල් සඳහා එය නැඹුරු වී ඇත්තේ ගෝලීය සංස්කෘතික ක්‍රියාදාම සමුදායක් ව්‍යාප්ත කිරීම සඳහා පමණයයන්න පැහැදිලි ය (Appadurai, 1996).

ගෝලීයකරණය යනු සැලසුම්ගත වෙනසක් (planned change) වෙත සංස්කෘතික කර්මාන්තය හා සංවර්ධන ව්‍යාපෘති මඟින් ගමන් කිරීමයි. එය බටහිර සංස්කෘතිය අත් රටවලට විසරණය කිරීමෙන් ඒ වෙත කැඳවා ගෙන යාමක් වේ (Ranaweera Banda, 2013). ඒ අනුව වර්තමාන ගෝලීයකරණ යුගයේ දී පාරජාතික සමායතන මඟින් සංස්කෘතික අධිපතිත්වයක් පවත්වාගෙන යනු ලැබේ (Tomlinson, 1991).

මැක්ඩොනල්ඩ් කරණය ද සංස්කෘතික ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලිය විදහා දක්වන එක් න්‍යායික ප්‍රවේශයකි (Robertson and Scholte, 2007:259). ලෝක සංස්කෘතිය තුළ එක් "නිල හැඩයක්" නිර්මාණය කිරීම මින් අපේක්ෂා කර ඇත. මේ තත්ත්වය තුළ ලෝකයට පොදු සංස්කෘතියක් නිර්මාණය කිරීම යුක්ති සහගත (legitimated) භාවයට පත් කිරීම ගෝලීයකරණය මඟින් සිදු කර ඇත.

6.5 ගෝලීය-දේශීයකරණ න්‍යාය

නූතන ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලිය විශ්ලේෂණය කිරීමට අදාළ න්‍යායික ආකෘති හතරක් ඉහතින් පෙන්වා දුන් අතර රෝලන්ඩ් රොබට්සන් දක්වන මෙම "ගෝලීය දේශීයකරණ න්‍යාය" ඒ සියල්ලන්ටම වඩා වෙනස් එකකි. එහි පහත සඳහන් අදහස් දෙක අන්තර්ගතව පවතී (Dasgupta, 2004: 301).

මෙහි දී ගෝලීය මංකොල්ලකරණය (globalization) සම්බන්ධ වනුයේ කිසිවක් නැති (nothing) යන අදහස සමඟ වන විට glocalization යන්න සම්බන්ධ වන්නේ යම් කිසි විකක් ඇති (something) යන අදහස සමඟ ය (Dasgupta, 2004, 301). රෝලන්ඩ් රොබට්සන් පෙන්වා දෙන්නේ නූතන ගෝලීයකරණය ක්‍රියාත්මක වනුයේ ගෝලීයත්වය (globality) හා දේශීයත්වය (locality) යන කරුණු දෙකේ අන්තර් ක්‍රියාකාරිත්වය මත බවයි. ඒ අනුව පහත සඳහන් පරිදි ගෝලීය පාරිභාෂිත පද නැවත නිර්වචනය වේ (ජෙලීනා, 2007: 03).

අංක 01 වගුව: ගෝලීය - දේශීයකරණය තුළ නැවත නිර්වචනය වීම.

මුල් වාද විෂය	නැවත නිර්වචනය වන අන්දම
---------------	------------------------

යුද්ධමය දේශපාලනය	ලෝක/විශ්ව දේශපාලන පර්යාය
ආර්ථිකය	ගෝලීය මන්දගාමී ආර්ථික අවපාත
වෙළඳපොළ	ගෝලීය නිෂ්පාදනය
පුරවැසියා	මානව අයිතිවාසිකම්
පරිසර දූෂණය	අප ජීවත් වන ග්‍රහලෝකය බේරා ගැනීම

මූලාශ්‍රය: ජෙලිනා, (2007: 03).

විශ්ව දේශීය ආකෘතිය (global-local configuration) අවම වශයෙන් අවස්ථා තුනක් සමඟ සම්බන්ධ වේ (Robertson and Scholte, 2007: 408).

- i. දේශීය ක්ෂේත්‍ර ගෝලීයත්වය තුළට අවශෝෂණයවීම.
- ii. ගෝලීය ක්ෂේත්‍ර දේශීයත්වයට අවශෝෂණයවීම (Miller, 2004).
- iii. දේශීය ක්ෂේත්‍රයන්ගේ කොටස් එකතු කර සම්පූර්ණ කර ගැනීම (reconstitute) හා ප්‍රතිභෞමිකකරණය (reterritorialization).

මේ අනුව නූතන ගෝලීයකරණය මඟින් ඇති කරනු ලබන ගෝලීයත්ව-දේශීයත්ව ආකෘතිය (glocal form) විසින් කිසියම් දෙයක් සමාජය වෙත ලබා දෙනු ඇත. එය ගෝලීයකරණයට වෛකල්පිකයක් ලෙස තේරුම් ගත යුතු වේ (Dasgupta, 2004: 314).

07. සමාලෝචනය

ඉහතින් විග්‍රහ කරන ලද න්‍යායික ප්‍රවේශ හා ආකෘති පහත පරිදි සංක්ෂිප්තව දැක්වීම එහි දෘෂ්ටිවාදීආස්ථාන තේරුම් ගැනීමට වඩාත් පහසු වේ.

අංක 02 වගුව: නූතන ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලිය විශ්ලේෂණයට අදාළ තෝරාගත් න්‍යායික ප්‍රවේශ හා ආකෘති සංක්ෂිප්තය

ප්‍රවේශය හෝ ආකෘතිය	න්‍යායික පදනම	විග්‍රහය
1. ලෝක පද්ධති න්‍යාය	කෘත්‍යවාදී හා ගැටුම්වාදී න්‍යාය	සමාජ නවීකරණය, නූතනවාදය, කෘත්‍යවාදය
2. නූතන මිනිසා පිළිබඳ න්‍යාය	සමාජ නවීකරණ න්‍යාය, නූතනවාදය, කෘත්‍යවාදය	ගෝලීයකරණය මඟින් නූතන මිනිසා පිළිබඳ සාරධර්ම ව්‍යාප්ත කරනු ලැබේ. එය සමාජයේ ශිෂ්ටත්වයට අවශ්‍ය ය.
3. ලෝක දේශපාලන ප්‍රවේශය	ලිබරල්වාදය, නව ලිබරල්වාදය	පාරජාතික සමායතන යුගයේ ජාලගත රාජ්‍යයේ වැදගත්කම පෙන්වා දී ඇත.
4. ගෝලීය නගර ප්‍රවේශය	සමාජ නවීකරණය, නූතනවාදය, කෘත්‍යවාදය	රාජ්‍යයෙන් පරිබාහිර නව ආකාරයක දේශපාලන තත්ත්වයකි.
5. ලෝක සංස්කෘතික	කෘත්‍යවාදය, නූතනවාදය	ගෝලීයකරණය මඟින් නව ලෝක සංස්කෘතියක් නිර්මාණය කිරීමයි.

නායය		එය පාරජාතික සංස්කෘතිය නම් වේ.
6. ගෝලීය දේශීයකරණ නායය	කෘත්‍යවාදය, නවීකරණය	ගෝලීයකරණය හා ගෝලීය මංකොල්ලකරණයට විකල්පයක් ලෙස ගෝලීය-දේශීයකරණය හඳුන්වා දේ.

ගෝලීයකරණය ක්‍රියාවලිය පිළිබඳ විශ්ලේෂණයට අදාළ තෝරාගත් නායය හා ආකෘති හයක් මඟින් අවධාරණය වනු ලබන දෘෂ්ටිවාදී නායය පත්‍රය ගැන සංකීර්ණයක් ඉහත වගුවෙන් දක්වා ඇත. එය එක් අතකින් ලෝකයේ බලවත් ජාතින් විසින් එබඳු තත්වයට පත් නොවූ ජාතින් පාලනය කිරීම සඳහා යොදා ගනු ලබන මතවාදීමය යාන්ත්‍රණය වේ. එම දෘෂ්ටිවාදී නායය පත්‍රයට අනුව ඉතාම ඉහළින් ඉස්මතු කර දක්වනුයේ ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලියට අනුගතවීමක් හැර ලෝකයේ කිසි දුරටකට ඉහළ සංවර්ධන තත්වයක් ළඟා කරගත නොහැකි බවයි. සමස්ත ලෝකයම ගෝලීයකරණ දෘෂ්ටිවාදයට අනුගතව හැඩ ගැසේ නම් එය එක්තරා ආකාරයක “ලිබරල් සමාජවාදයක්” ලෙස ඉන් සංකල්ප ගතකරන බව පෙන්වා දිය හැකි ය. ඒ අනුව ලෝක සමාජ ප්‍රතිනිර්මාණය කිරීම පිළිබඳ මාක්ස්වාදී දෘෂ්ටියට විකල්ප/ප්‍රතිවිරෝධී දෘෂ්ටියක් ලෙස මෙම ගෝලීයකරණ මතවාදය සැලකිය හැකි ය.

පරිශීලන නාමාවලිය

උයන්ගොඩ, ජයදේව. (2011). *රාජ්‍ය පිළිබඳ දේශපාලන නායය සහ භාවිතය*, කොළඹ: සමාජ විද්‍යාඥයන්ගේ සංගමය.

ජෙලිනා, ජාක්. (2007). “ලෝක ව්‍යාප්ත යටත් විජිතවාදයේ සිට ගෝලීයකරණය දක්වා”, *ප්‍රවාද*, කොළඹ: සමාජ විද්‍යාඥයන්ගේ සංගමය.

ද සිල්වා, ප්‍රේමකුමාර සහ අබේරත්න අත්තනායක. (2016). *නූතනත්වය, පශ්චාත් නූතනත්වය සහ සමාජ විද්‍යාත්මක නායය*, කොළඹ: ෆාස්ට් පබ්ලිෂින් ප්‍රයිවේට් ලිමිටඩ්.

දෝමි, එස්. එල්. (2007). “නූතනත්වය යනු කුමක්ද”, *ප්‍රවාද*, කොළඹ: සමාජ විද්‍යාඥයන්ගේ සංගමය.

නිරිඇල්ල, වන්දසිරි. (2014). *නාගරික සමාජවිද්‍යාව: ප්‍රජාව, අසල්වැසියෝ සහ පන්ති ලෙස පෙළ ගැසීම*. නුගේගොඩ: සරසවි ප්‍රකාශකයෝ.

වීරසිංහ, ටියුඩර්. (2013). *ගෝලීය සමාජය හා එහි දෘෂ්ටිවාදය*, ආණමඩුව: තෝතැන්න ප්‍රකාශකයෝ.

හේරත්, සමන්ත. (2009). *ගෝලීයකරණය, සංස්කෘතිය හා සන්නිවේදනය*, කොළඹ: එස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

Albrow, M. and King, E. (1990). *Globalization Knowledge and Society: Readings from International Sociology*, London: Sage Publications.

Appadurai, A. (1996). *Modernity at Large: Cultural Dimensions of Globalization*, University of Minnesota Press.

- Bauman, Z. (1973). *Culture as Praxis*, London: Routledge.
- Bello, W. (2002). *Deglobalozation*, London: Zed Books.
- Borgatta, E. F. and Montgomery, R. J. V. (2000). *Encyclopedia of Sociology*, New York: Macmillian.
- Castells, M. (2000a). *The Rise of Network Society*, Oxford: Blackwell Publishers.
- Castells, M. (2000b). *End of New Millenium*, Oxford: Blackwell Publishers.
- Castells, M. (2004). *The Power of Identity*, Oxford: Blackwell Publishers.
- Chirot, D. (1977). *Social Change in Twentieth Century*, New York: Harcourt Brace Javanovich Inc.
- Dasgupta, S. (2004). *The Changing Face of Globalization*. New Delhi: Sage Publications.
- Giddens, A. (1998). *Sociology*, Cambridge: Polity Press.
- Husbullah, S. H. and Barrie, M. (2004). *Sri Lankan Society in an Era of Globalization: Struggling to Create a New Social Order*, Colombo: Vijitha Yapa Books.
- King, A. D. (2009). *Post Colonial State*, New York: University of New York.
- Ranaweera Banda, R. M. (2000). *Cultural Dynamics and Expert Knowledge: Responses to Transnational Culture in Rural Community in Sri Lanka*, New Delhi: PhD thesis submitted to the Jawaharlal Nehru University.
- Robertson, R. and Scholte, J. A. (2007). *Encyclopedia of Globalization*, New York: Rutledge.
- Scholte, J. A. (2005). *Globalization; A Critical Introduction (iii)*, London: Plagrave McMillan.
- So, A. Y. (1990). *Social Change and Development: Modernization, Dependency and World System Thories*, London: Sage Publications.
- Tomlinson, J. (1991). *Cultural Imperialism: A Critical Introduction*, London: Printer Publishers Ltd.
- Wallerstein, I. (2004). *World System Analysis: An Introduction*, Durham: Duke University.

“ජීවදාන” සංකල්පයෙහි සංස්කෘතික සහ දාර්ශනික පදනම පිළිබඳ විමර්ශනයක්

කොගල්ලේ විජිත

පාලි හා බෞද්ධ අධ්‍යයන අංශය,
මානව ශාස්ත්‍ර හා සමාජීය විද්‍යා පීඨය,
රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය, මාතර, ශ්‍රී ලංකාව
koggalle.wijitha@yahoo.com

සංක්ෂේපය

ලක්දිව ඇත අතීතයේ පටන් ම පැවතගෙන එන බෞද්ධ චාරිත්‍රයක් වශයෙන් ජීවදාන සංකල්පය සැලකිය හැකි ය. මරණයට පත්වන ආසන්න අවස්ථාවක දී එම මරණයට පත්වන පුද්ගලයාගේ ප්‍රධානත්වයෙන් මේ පිංකම සිදු කරයි. වර්තමානය වන විටත් ඇතැම් ප්‍රදේශවල මෙම චාරිත්‍රය සිදු කරනු දැකගත හැකි ය. එය ජීවදාන මතක වස්තු පූජාව, ජීවදානය, ආසන්න කර්මය ආදී විවිධ නම්වලින් හැඳින් වේ. මේ සඳහා භාවිත වන තවත් ප්‍රධාන නාමයක් වශයෙන් ගෝදානය යන්න ද දැක්විය හැකි ය. එය හින්දු චාරිත්‍රයකි. එම චාරිත්‍රය වෛදික යුගයේ පටන් පැවතගෙන ආ බවට සාධක පවතී. ජීවදානය සහ ගෝදානය යනු එක ම චාරිත්‍රයක් වශයෙන් ද ඇතැම්හු හඳුන්වති. ගෝදානයෙන් ජීවදානය ප්‍රභවය වූ බව ද දක්වති. මේ අනුව ලාංකික සිංහල බෞද්ධ සමාජයෙහි පවතින ජීවදාන නමැති චාරිත්‍රයෙහි ආරම්භය කවර පදනමක් මත සිදුව ඇත් ද යන්න විමර්ශනය කිරීම මෙම පර්යේෂණයෙහි අරමුණ යි. මේ සඳහා හින්දුන් විසින් පවත්වනු ලබන ගෝදාන පූජා චාරිත්‍රයෙහි ආභාසය හෝ ආදි බෞද්ධ දර්ශනයෙහි ආභාසය කෙතෙක් දුරට ලැබී ඇත් ද යන්න මෙහි පර්යේෂණ ගැටලුව යි. මෙය ප්‍රධාන වශයෙන් ම ශාස්ත්‍රීය පර්යේෂණයකි. ඒ අනුව මේ සඳහා ප්‍රාථමික මූලාශ්‍ර වශයෙන් සුත්‍ර පිටකය සහ වෛදික මූලාශ්‍ර අධ්‍යයනය කිරීම සිදු කරන ලදී. එයට අතිරේක වශයෙන් අදාළ දිවිනියික මූලාශ්‍ර ද සඟරා, ශබ්දකෝෂ ආදිය ද අන්තර්ජාලයෙන් තොරතුරු ලබා ගැනීම ද සිදුකරන ලදී. මූලාශ්‍රය කරගන්නා ලද දත්තවලට අනුව බෞද්ධ ජීවදාන සංකල්පය හින්දු හෝ වෙනත් ආගමික චාරිත්‍රයක ආභාසයෙන් ප්‍රභවය වී පෝෂණය වූවක් නොව බෞද්ධ දාර්ශනික සිද්ධාන්තයන්ට සහ බෞද්ධ සාහිත්‍යාගත තොරතුරුවලට අනුව ආසන්න කර්මය පදනම් ව ප්‍රභවය වී ව්‍යාප්ත වූවක් බව නිගමනය කළ හැකි ය. ඒ අනුව ජීවදාන සංකල්පය බුදුන් ජීවමාන කාලය තෙක් ම දිවයන්නක් බව ද අනාවරණය කරගත හැකි විය. එය උභයාර්ථ සාධනය අරමුණු කරගත් බෞද්ධ විමුක්ති ප්‍රතිවේද මාර්ගයට අනුගතවූවක් බව ද මෙමගින් නිගමනය කළ හැකි ය.

ප්‍රමුඛ පද: ආසන්න කර්මය, ගෝදානය, වුනි චිත්තය, ජීවදානය, ප්‍රතිසන්ධි චිත්තය

1. හැඳින්වීම

ශ්‍රී ලාංකික සමාජය තුළ දීර්ඝ කාලයක සිට අඛණ්ඩව පැවතගෙන එන චාරිත්‍රයක් වශයෙන් ජීවදානය සැලකිය හැකි ය. එසේ ම හින්දු භක්තිකයන් විසින් අනුගමනය කරනු ලබන ගෝදාන නමැති චාරිත්‍රයක් ද වෛදික යුගයෙහි පටන් පැවත එයි. මෙම

වාරිත්‍ර දෙක ලාංකීය සමාජයෙහි සිංහල සහ හින්දු බැතිමතුන් විසින් අනුගමනය කරනු දැකිය හැකි ය. එසේ ම බුදුදහමෙහි ආසන්න කම්ම වශයෙන් ද වාරිත්‍ර පවතී. ඒ අනුව ජීවදාන වාරිත්‍රය සිංහල බෞද්ධ සමාජයෙහි ප්‍රභවය සඳහා ආදි බෞද්ධ සිද්ධාන්තයන්හි ආභාසය ලැබී ඇති බවක් ද බෞද්ධ සාහිත්‍යය මගින් පෝෂණය වී ඇති බවක් ද අනාවරණය වේ.

2. අරමුණ

ජීවදාන වාරිත්‍රය සඳහා වෛදික ඉගැන්වීම් ආශ්‍රයෙන් ප්‍රභවය වී ඇති හින්දු ආගමික ඉගැන්වීම්හි ආභාසය ලැබී ඇති බවට ද ඇතැම්හු මත පළ කරති. එහෙත් බෞද්ධ ආගමික වාරිත්‍රයන්හි ප්‍රධාන මූලාශ්‍රය බෞද්ධ දර්ශනය බව පිළිගැනීම යි. ඒ අනුව ලාංකීය සිංහල බෞද්ධ සමාජයෙහි පැවතගෙන එන ජීවදාන වාරිත්‍රයෙහි ප්‍රභවය සඳහා බෞද්ධ ඉගැන්වීම් සහ බෞද්ධ සාහිත්‍ය මූලික වී ඇති ආකාරය හඳුනා ගැනීම මෙම පර්යේෂණයෙහි ප්‍රධාන අපේක්ෂාව යි.

3. පර්යේෂණ ගැටලුව

නූතන ලාංකීය සමාජයෙහි ජීවදාන සහ ගෝදාන යනුවෙන් වාරිත්‍ර දෙකක් පවතී. එම වාරිත්‍ර කාලයාගේ ඇවෑමෙන් සම්මිශ්‍රණය වී ඇති බවක් පෙන්නුම් කරන අවස්ථා ද දැකගත හැකි ය. ඒ අනුව ජීවදාන වාරිත්‍රය කවර ඉගැන්වීම් මත පදනම් ව ප්‍රභවය වී වර්තමානය දක්වා පැවැතගෙන එන්නේ ද යන්න මෙහි පර්යේෂණ ගැටලුව යි. ඒ සඳහා බෞද්ධ ඉගැන්වීම් කෙතෙක් දුරට මූලාශ්‍රය වී ද යන්න මෙහි දී අධ්‍යයනය කිරීම සිදු විය. ගෝදාන වාරිත්‍රයෙහි පදනම කවරේ ද එහි අරමුණු කවරේ ද යන්න ද මෙහි තවත් පර්යේෂණ ගැටලුවක් විය.

4. ක්‍රමවේදය

මෙය ප්‍රධාන වශයෙන් සාහිත්‍යමය පර්යේෂණයකි. ඒ අනුව බෞද්ධ සූත්‍ර දේශනා මෙන් ම ජීවදාන සංකල්පයෙහි ප්‍රභවය සඳහා පදනම් වූවා සේ සැලකිය හැකි බෞද්ධ සාහිත්‍ය ද ප්‍රාථමික මූලාශ්‍ර වශයෙන් අධ්‍යයනය කරන ලදී. එසේ ම ඊට අදාළ දිවිනියික මූලාශ්‍ර ද ජීවදාන සහ ගෝදාන සංකල්ප පිළිබඳ ප්‍රාමාණික විද්වතුන් විසින් රචිත ද්විතියික මූලාශ්‍ර මෙන් ම සඟරා, ශබ්දකෝෂ, අන්තර්ජාලයෙහි පිළිගත හැකි තොරතුරු ද මෙහි දී භාවිත කරන ලදී. මෙයට අතිරේක වශයෙන් මේ වාරිත්‍ර දැනටමත් පවතින හෙයින් නිරීක්ෂණ සහ සම්මුඛ සාකච්ඡා මගින් ද කරුණු අනාවරණය කරගන්නා ලදී.

5. පර්යේෂණයේ වැදගත්කම

වර්තමානය වන විට ජීවදාන වාරිත්‍රය පැවතිය ද එහි සැබෑ අරමුණු කවරේ ද යන්න පිළිබඳ ගැඹුරු, යථාර්ථවාදී අවබෝධයක් පවතින බවක් අනාවරණය නො වේ. ඇතැම් ප්‍රදේශයන්හි මෙම වාරිත්‍රය සිදු නොකරන අතර නුදෙක් වාරිත්‍රයක් වශයෙන් පමණක් සිදු කරනු දැකගත හැකි ය. ජීවදාන වාරිත්‍රය බුදුදහමට අනුව සත්වයාගේ සසර ගමන් මග තීරණාත්මක ලෙස වෙනස් කිරීමට තරම් ශක්තිමත් අංගයකි. ඒ අනුව ජීවදාන වාරිත්‍රයෙහි බෞද්ධ අරමුණු සමාජගත කිරීම අතිශය වැදගත් සේ සැලකිය හැකි ය.

එසේ ම එම වාරිත්‍රය සිදුකිරීම සඳහා සමාජය කිසියම් ආකාරයකින් පෙලඹවීමට දිරි දීමක් ද මෙමගින් අපේක්ෂා කෙරේ. ඒ අනුව මරණයට පත්වන සත්වයාගේ සසර ගමන යහපත් බවට පරිවර්තනය කිරීමට මරණයට පත්වන පුද්ගලයාට මෙන් ම ජීවත්ව සිටින ශෝකිතියෙකෙහිට ද සිදු කළ හැකි කාර්යභාරය වටහා දීමට ක්‍රියාකිරීම ද මෙහි වැදගත් අංගයකි. මේ අනුව ජීවදාන වාරිත්‍රයෙහි නිවැරදි පදනම, අරමුණු සහ එහි නිවැරදි භාවිතය හඳුනාගනිමින් සත්වයාගේ උභයාර්ථ සාධනයට එය උපයෝගී කර ගැනීම සිදු කරන ප්‍රේරණය මෙමගින් අපේක්ෂිත ප්‍රධාන කාර්යයයි.

6.අන්තර්ගතය

ජීවදාන සංකල්පය නූතනයෙහි ශ්‍රී ලාංකික බෞද්ධයන් අතර පවතින වාරිත්‍රයකි. එය ඇතැම් ප්‍රදේශයන්හි ජීවදාන වාරිත්‍රයක් වශයෙන් සිදු කරන අතර ඇතැම් ප්‍රදේශයන්හි මරණාසන්න වාරිත්‍රයක් වශයෙන් සිදු කරති. එහි නාමය සහ අර්ථය ඇතැම් ප්‍රදේශයන්ගෙන් විද්‍යමාන නොවුව ද යමකු මරණාසන්න අවස්ථාවට පත්ව ඇති අවස්ථාවන්හි දී බෞද්ධාගමට අනුව වාරිත්‍ර සිදුකරනු දැකගත හැකි ය.

7.ජීවදානය

“ජීවදානය” යනු යමෙක් මරණාසන්න අවස්ථාවෙහි ඔහු වෙනුවෙන් ශෝකීන් විසින් දෙනු ලබන දානය යි. ඒ කෙරෙහි සිත පහදවා ගැනීමෙන් මරණින් මතු සුගතියෙහි උපත ලැබිය හැකි බව විශ්වාස කෙරේ. ජීවත් ව සිටින අවස්ථාවෙහි දෙනු ලබන හෙයින් මෙය “ජීවදානය” වශයෙන් හඳුන්වා තිබේ. එහෙයින් ශෝකීහු මෙය තමන් විසින් කළ යුතු යුතුකමක් හා වගකීමක් ලෙස ද සලකා ක්‍රියා කරති.

ජීවදාන වාරිත්‍රය සිදු කරන ආකාරය පිළිබඳ ව මෙසේ සඳහන් ව තිබේ.

ගමේ පන්සලේ ස්වාමීන් වහන්සේට කලින් දන්වා නියමිත දින ළඟ නැදෑයෝ තෙල්, මල්, සුවද දුම්, ගිලන්පස, ආදිය රැගෙන ගොස් විහාරගෙයී ඒවා පූජාකොට හික්ෂුන් වහන්සේ වසන ලැගුම්ගෙට ගොස් උන්වහන්සේ කැඳවා ගෙන එති. එසේ පැමිණි පසු ලෙඩාට සුදුසු ධර්ම දේශනයක් පවත්වනු ලැබේ. පසුදින (උදෑසන) හීල් දානයන්, දවල් දානයන් පිළිගන්වති. දානය වැළඳු පසු එදිනෙදා පරිභෝගයට අවශ්‍ය සියලු ම භාණ්ඩ පූජා කරති. මේ සඳහා පින්තල පූකුරුවක්, පහනක්, පඩික්කමක්, කැත්තක්, උදැල්ලක්, වෑයක්, පොරවක්, කියතක්, පැදුරක්, කොට්ටයක්, බේසමක්, පිඟානක්, බුලත් කිල්ලෝටයක්, පළතුරු හා වෙනත් කෑම වර්ග ගනු ලැබේ. අනතුරු ව 16-20 රියන් දිග කසු රෙද්දක් මතක වස්ත්‍රයක් වශයෙන් පූජා කරති (විමලකීර්ති, 1981: 23).

මෙයට අමතරව හික්ෂුන් වහන්සේ නමක් නිවසට වඩමවා අටපිරිකරක් නැතිනම් සෙසු පූජාවක් මියයන්නා ලවා පූජා කරවා ආසන්න බණ හෝ සතිපට්ඨාන සූත්‍රය දේශනා කරවීම, තුන් වරු පිරිතක් කියවීම, මිය යන්නා විසින් සිදු කරන ලද දානමාන, වන්දනා වැනි පුණ්‍ය ක්‍රියාවන් පිළිබඳ විස්තර ඇතුළත් පින්පොත කියවීම ආදිය යමෙකු මරණාසන්නයේ දී සෙස්සන් විසින් සිදු කරනු ලබන වාරිත්‍ර කිහිපයකි.

අතීතයෙහි පිං පොත නමින් තමන් සිදු කළ පිංකම් ලියූ පොතක් පිළිබඳ ව ද දැක්වෙන අතර දුටුගැමුණු රජතුමා මරණාසන්න මොහොතේ පින් කිරියවත් කියවන්නට සම්මත කොට තිබේ (විජයසේකර, 1929: 166). එසේ ම දිය දීම, කටදිය වත් කිරීම නොහොත් බත් කට ගැම වැනි සිරිත් මගින් ද මිය යන පුද්ගලයාගේ පිපාසාව හා ක්ෂුධාව සමනය කිරීම අර්ථවත් කෙරේ. ඇතැම් ප්‍රදේශයන්හි මිය යන පුද්ගලයාට පෙනෙන්නට පහනක් දැල්වීම සිදු කරන අතර එහි ආලෝකය නෙත ගැටීමෙන් සුගතියක උපත ලබන බව විශ්වාසකොට ඇත.

7.1 ජීවදානය සහ ගෝදානය

ගෝදාන උත්සවය පිළිබඳ ශ්‍රීමත් ජේ.එච්. ඩික්සන්ගේ වාර්තාවට අනුව මෙම පින්කම මහත් උත්සවාකාරයෙන් කරන ලද්දකි (පීරිස්, 1964: 237). ජීවදාන වාරිත්‍රය සහ ගෝදාන වාරිත්‍රය සමාන බවට මෙමගින් කරුණු අනාවරණය කරයි. සද්ධර්මරත්නාවලියෙහි ආසන්න කර්මය වශයෙන් ද ධම්මපදට්ඨ කතාවෙහි ජීවහත්ත නමින් ද හැඳින්වෙන්නේ බෞද්ධ සිංහල ජනතාව අතර පැවති ගෝදානය හෙවත් ජීව දානය නමින් හැඳින්වෙන පුණ්‍ය කර්මය ම බව සඳහන් වේ(ආරියපාල, 1962: 348).

ජීවදාන සංකල්පය සඳහා භාවිත කෙරෙන විශේෂ වූ පර්යාය නාමයක් ලෙස ගෝදාන යන්න දැක්විය හැකි බව දක්වා තිබේ (මහින්ද, 2001: 85). ඒ පිළිබඳ ව සිංහල සමාජ සංවිධානය නමැති කෘතියේ ද, “ගෝදාන උත්සවය යනුවෙන් සිංහලෙන් හැඳින්වෙන මේ පින්කම පවත්වනු ලබන්නේ තමා නොබෝ දිනකින් මරුමුවට පත් වන්නේ යැයි කෙනෙකුට හැඟී ගිය විට ය. ගමේ පන්සලේ හික්ෂුන් වහන්සේ මේ පින්කම භාරව කටයුතු කරති (පීරිස්, 1964: 237) යනුවෙන් සඳහන් වේ. මේ අනුව පැහැදිලි වන්නේ ජීවදානය සහ ගෝදානය යන්න සමාන ආකාරයෙන් විස්තර කොට ඇති බව යි. එහෙත් ගෝදානයෙහි ඇති වාරිත්‍රාදිය ජීව දානයෙහි දක්නට නො ලැබේ.

සිංහල බෞද්ධයන් විසින් පවත්වන ලද ජීවදාන වාරිත්‍රය එක් වාර්තාවකට අනුව ගෝදානය වශයෙන් නම් කොට තිබේ. මහනුවර අවධියෙහි එසේ සිදු කරන ලද ගෝදාන උත්සවයක් පිළිබඳ 1984 ශ්‍රීමත් ජේ. එච්. ඩික්සන්ගේ වාර්තාවකින් උපුටා සිංහල සමාජ සංවිධාන නමැති කෘතියෙහි දක්වා ඇත. එහි කතුවරයා එය ගෝදානය යන නමින් ම හඳුන්වා ඇති බවත්, අද සිංහල බෞද්ධයන් අතර පවතින ආසන්න බණ වාරිත්‍රයට සමාන වූවක් බවත් එය වත්මනෙහි ගෝදානය වශයෙන් නොසැලකෙන බව ද සඳහන් කරයි (පීරිස්, 1964: 239).

එම වාරිත්‍රය පිළිබඳ ව මෙසේ දැක් වේ. “ගේ දොර පවිත්‍රකොට පංසල්ට ගොස් රත්නාවලිය පොත ද සමග හික්ෂුන් වහන්සේ නමක් පෙරහරින් වඩමවාගෙන එනු ලබයි. මරණාසන්න පුද්ගලයා ප්‍රධාන පිරිසට හික්ෂුන් වහන්සේ විසින් ඉංග්‍රීසි පැයෙන් පැය හයක් බණ කිව යුතුය. ඒ රත්නාවලිය ද කියවා තෝරා දෙමිනි. උදේ හීල් දානය පිරිනැමේ. පිරිකර වශයෙන් පින්තල පුවරුවක්, පහනක්, පඩික්කමක්,කැත්තක්, උදැල්ලක්, වැයක්, පොරවක්, කියතක්, පැදුරක්, කොට්ටයක්, බේසමක්, පිඟානක්, පළතුරු හා කැවිලි බඳුනක්, බුලත්, පුවක්, සිවුරු රෙදි ආදිය දෙන බව සඳහන් වේ”(පීරිස්, 1964: 239).

මෙහි දී බෞද්ධයන් විසින් සිදු කරන ලද මරණාසන්න චාරිත්‍රය ගෝදානය වශයෙන් හැඳින්වීම ශ්‍රීමත් ජේ. එෆ්. ඩික්සන්ගේ ගෝදානය සම්බන්ධ වැරදි අවබෝධය මත සිදු කරන ලද්දක් මිස සත්‍යය වශයෙන් පිළිගත නොහැක. එසේ ම එම චාරිත්‍රය අනුව යමින් සිංහල සමාජ සංවිධානය නමැති කෘතිය මගින් ගෝදානය සහ ජීවදානය එකක් සේ සැලකීම ද වැරදි අර්ථ විග්‍රහයකි. මෙමගින් අනාවරණය වන්නේ මේ ග්‍රන්ථයෙහි කතුවරයා මෙන් ම ශ්‍රීමත් ජේ. එෆ්. ඩික්සන් මහතා ද ගෝදානය පිළිබඳ ප්‍රමාණවත් අවබෝධයකින් කරුණු වාර්තා කොට නොමැති බව යි. එසේ ම බෞද්ධයන් විසින් සිදු කරන ලද මරණාසන්න චාරිත්‍රය පිළිබඳ ව එහි අරමුණු පිළිබඳ ව ද ඔවුන්ට එතරම් දැනීමක් නොමැති බව ද මෙමගින් පැහැදිලි වේ.

ඉහත කරුණු අධ්‍යයනය කිරීමේ දී බෞද්ධයන් විසින් යමකු මරණාසන්න අවස්ථාවකට පත් වූ අවස්ථාවක බුදුදහමට අනුව සිදු කරන ජීවදාන චාරිත්‍රය ගෝදානය ලෙස වැරදි ලෙස නිර්වචනය කොට ඇති බව පෙනී යයි. ඒ සඳහා ගෝදානය සම්බන්ධ නිවරදි අර්ථ විග්‍රහය වැඩිදුරටත් වැදගත් වේ.

7.2 ගෝදානය

ගෝදානය යනු වෛදික සූත්‍ර ආශ්‍රයෙන් භාරතීය සමාජයෙහි ප්‍රභවය වූ හින්දු ආගමික චාරිත්‍රයකි. "ගෝදානය" යන්නෙන් ගවයන් දීම අදහස් කෙරේ. භාරතීයන් මෙන් ම හින්දු ආගමිකයන් ද ගවයා කෙරෙහි ඉතා ගෞරවයෙන්, හක්තියෙන් පුදපූජා සත්කාර කරමින් වන්දනා කරනු ලබයි. නූතනයෙහි පවා භාරතීය සමාජයෙහි ගවයාට හිමි වන්නේ පූජනීය ස්ථානයකි. මල්මාලා දැමීම, පොට්ටු තැබීම ආදී චාරිත්‍ර අදත් ඉන්දියාවෙහි ගවයා සම්බන්ධයෙන් ඉටු කරනු දැකගත හැකි ය. ගවයා හින්දුන්ට පූජනීය වස්තුවකි.

වෛදික සූත්‍රයන්ට අනුව වෛදික ජනතාව විසින් පවත්වනු ලබන විවිධ උත්සව, චාරිත්‍ර බ්‍රාහ්මණ පූජකයන්ගේ ප්‍රධානත්වයෙන් සිදු කරනු ලැබේ. එම චාරිත්‍ර ඉටු කිරීමෙන් පසු පඬුරු, ත්‍යාග වශයෙන් ගවයන් ලබාදීම චාරිත්‍රයකි. ගෝදාන යනුවෙන් එසේ ගවයන් ලබාදීම අර්ථවත් වන බව වෛදික සූත්‍රයන්ගෙන් අනාවරණය වේ.

භාරතීය සමාජයෙහි ආර්ය කුලවල දරුවන්ගේ කෙස් කැපීම නියමිත වර්ෂ සම්පූර්ණ වීමෙන් පසු සිදු කරනු ලබයි. කෙස් කැපීමේ චාරිත්‍රයේ දී හෝමය පවත්වන බමුණක් වෙනුවෙන් ද කරණවැමියා වෙනුවෙන් ද ගවයන් දෙදෙනකු බැගින් ලබාදීම සිදු කරයි. එය ගෝදානය වශයෙන් හැඳින් වේ. එසේ ම ඒ ඒ වර්ණවල කුමාරයන් ශිල්ප හදාරා අවසන් වීම නිමිති කොට ගෙන පවත්වනු ලබන උත්සවයේ දී ද ගවයන් දීම සිදු කරනු ලබයි. මනුස්මෘතියට අනුව බ්‍රාහ්මණයන් සඳහා වයස අවුරුදු 16 දී ද ක්ෂත්‍රියයන් සඳහා වයස අවුරුදු 22 දී ද වෛශ්‍යයන් සඳහා වයස අවුරුදු 24 දී ද උත්සව සිදු කරන අතර එහි දී ගෝදාන චාරිත්‍රය සිදු කරයි. අශ්වලායන ගෘහ්‍ය සූත්‍රයට (සාග්වේදය, 9. 113. 7) අනුව බ්‍රාහ්මණ, ක්ෂත්‍රිය සහ වෛශ්‍ය යන ආර්ය කුල තුනෙහි අය වෙනුවෙන් සොළොස්වන වියෙහි හෝ විවාහය සිදු කරන අවස්ථාවෙහි ගෝදානය පැවැත්විය යුතු ය. වෛදික සූත්‍රයන්ගෙන් (සාග්වේදය, 1. 9. 10) හෙළිවන කරුණුවලට අනුව අදාළ චාරිත්‍ර සිදුකිරීමෙන් අනතුරුව බ්‍රාහ්මණ පූජකයන් වෙත

තුටුපඬුරු වශයෙන් ගවයන්, අශ්වයන්, බැටලුවන් වැනි සතුන් ලබාදීම සිදු කරනු ලබයි.

7.3 මරණය සහ ගෝදානය

මිය යන පුද්ගලයා ලවා ගෝදාන පිරි නැමීමෙන් යම ලොවින් මිදවීමට කටයුතු කිරීම හින්දුන් අතර පවතින තවත් එක් වැදගත් චාරිත්‍රයකි. ගෝදානයෙන් පසු ව දෙනගේ වටිනාකමට සමාන කාසි බන්දේසියක තබා දස දානයක් හෙවත් පූජා ද්‍රව්‍යයක් පිළියෙල කොට දෙති. මේ සඳහා ඉඩම්, තල, රන්, ගිනෙල්, වස්තු, නොයෙක් වර්ගයේ ධාන්‍ය සීනි, රිදී සහ ලුණු අයත් වේ(විමලකීර්ති, 1981: 223-224). මෙලෙස දෙන දානය භාරතීයයන් විසින් ගෝදානය වශයෙන් සලකනු ලැබේ.

ගෝදානය සඳහා අවශ්‍ය මිශ්‍රණය හෙවත් ද්‍රව්‍යය සකසා ගන්නා අයුරු මෙසේ දක්වා තිබේ. “කුඩා භාජන පහක් ගෙන එකක කිරි තබා දෙවියන්ට පුදා මොහොතක් ගුණ සිහිකර භාවනා කරනු ලබන අතර එතනට එන දෙවියන් වෙනුවෙන් රන් අසුන් වශයෙන් සිතා මල් ටිකක් ඒ බඳුන් මත තබා එක භාජනයක් අසර්‍ය වශයෙන් පුදා දිය මදක් වටේ වක්කරයි. පා සේදීම පිණිස ද තවත් ජලය ටිකක් ඉවතට ද ඒ එක්කම ආවමනය සඳහා ඉදිරියට ද දමා ස්නාන ජලය වශයෙන් කුඩා ගාරිකා තෘණයක් දැමූ දිය ද දමති. භාජනවල මුඛ මුතු මැණික් වස්තු හා සඳුන් කුඩු මෙන් සලකා අක්ෂ තලවලින් වසා පංච ගව්‍යය ද පුදයි. මෙහි දී නෛවද්‍ය වශයෙන් මල් සුවඳ පහන් කෙසෙල් හා බුලත් ද පිදීම සිරිතකි. මේ සියල්ල කොට නිමවා පූජකයා පංච ගව්‍යය සඳහා දෙවියන්ට යාඥාවක් කරයි. එසේ කළ ඔහු එම බඳුන් පහේ ද්‍රව්‍ය එකට දමා හරිස්මරණය කරයි. ... කිරි, දී, ගිනෙල්, පැණි, සීනි යන පස් වර්ගයේ මිශ්‍රණයට ද පංච ගව්‍යයයි කියයි. එය ද මේ සඳහා යොදන නමුත් පළමු කී පංච ගව්‍යය තරම් ප්‍රශස්ත නො වේ. අනතුරු ව පූජකයා හා වගකිව යුත්තාත් ලෙඩාට ආත්මයේ ප්‍රකාශනය කියවයි. ඔහුට කථා කරගත නොහැකිනම් මන්ත්‍ර බලයෙන් ඔහුගේ සියලු පව්වලින් ඔහු නිදහස් කරයි. අනතුරු ව අංවල රත්‍රං හෝ පිත්තල අබරණින් ද සැරසූ පැටියා සහිත දෙනක් ගෙනවිත් ඒ දෙන ලෙඩා වෙත මෙහෙයවා වල්ගෙන් අල්වාගෙන සිටින්නට සලසා පූජකයා මන්ත්‍ර කියන්දී බමුණකුගේ අතට පැන් වගුරුවා ඒ තැග්ග පිරිනමයි (විමලකීර්ති, 1981: 223-224).

බෞද්ධයන් මේ ජීවදාන චාරිත්‍රය ඉටු කිරීමේ දී හින්දු චාරිත්‍ර අනුගමනය කරන බවක් දැකිය නොහැකි ය. හින්දුන් විසින් කරනු ලබන්නේ ගෝදානය නමැති චාරිත්‍රයකි (විමලකීර්ති, 1981: 223). එය ඔවුන්ගේ ආගමට අනුව ඔවුන්ට ම ආවේණික චාරිත්‍රයකි. එහි එන පරිදි පිළිවෙත් කිරීමක් බෞද්ධ වතාවත්හි දැකිය නො හැකි ය(කහඳගමගේ, 1999: 58). ගෝදානය හින්දු දර්ශනය අනුව එකී අරමුණුවලට සාපෙක්ෂක ව බිහි ව තිබේ(සේනාධීර, 1992: 8). එහෙයින් ගෝදානයෙන් ජීවදානය ප්‍රභවය වී යෑ යි පැවසීමෙන් පැහැදිලි වන්නේ ඔවුන් තුළ බුදුදහම පිළිබඳ ව ඇති අනවබෝධය මිස අනිකක් නො වේ.

8. ජීවදාන සංකල්පයෙහි බෞද්ධ පදනම

බුදුන්වහන්සේ ජීවමාන ව වැඩ සිටි කාලයෙහි සිට පැවත එන වාරිත්‍රයක් ලෙස ජීවදානය හඳුනාගත හැකි ය. එය බෞද්ධ සංස්කෘතියෙහි මුල්බැසගෙන ඇත්තේ ද බුදුන් වහන්සේ වැඩ සිටිය දී ම වන බැවින් ලාංකීය බෞද්ධ සංස්කෘතියෙහි ප්‍රභවයත් සමඟ මෙහි එකී වාරිත්‍රය පැවතුණු බවට සාධක ඉතිහාසයෙන් අනාවරණය වේ.

8.1 චූති චිත්තය සහ ප්‍රතිසන්ධි චිත්තය

බුදුදහමට අනුව මියයන පුද්ගලයාගේ අවසන් සිතුවිල්ල චූති චිත්තය වශයෙන් හැඳින් වේ. ඒ අනුව චූති චිත්තය මරණයට ආසන්න වූවහුගේ පරලොව ජීවිතය සුගතිය කරා හෝ දුගතිය කරා මෙහෙයවයි. පුද්ගලයා ජීවත් ව සිටින කාලයෙහි කොපමණ කුසල්, පින් දහම්, කළ ද නොකළ ද පුද්ගලයාට මේ හවයේ දී පහළවන අවසන් සිතුවිල්ල සුගතිය හෝ දුගතිය තීරණය කරයි. ඇතැමුන් ජීවිත කාලයෙහි කිසි දු කුසලයක් සිදු නොකළ ද මරණාසන්න අවස්ථාවෙහි බුදුන් වහන්සේ දැක පැහැදී හෝ ධර්මයෙහි පැහැදී හෝ දන් දීම වැනි වෙනත් යහපත් ක්‍රියාවක් සිදු කිරීමෙන් ඊට සාපේක්ෂ ව ප්‍රතිසන්ධි චිත්තය පහළ ව දුගතියෙන් තොර ව සුගතියෙහි උපත ලබා ඇත. එහෙයින් බෞද්ධ සංස්කෘතියෙහි මරණාසන්න පුද්ගලයාගේ චූති චිත්තය යහපත් කිරීම සඳහා විවිධ ආගමික කටයුතු සිදු කරනු දැකිය හැකි ය. ඒ සඳහා ත්‍රිපිටක සාහිත්‍යයෙහි එන එබඳු සිදුවීම් මූලාශ්‍රය වී ඇත.

බුදුදහම තුළ චූතිචිත්තය සඳහා විශේෂ වූ ස්ථානයක් හිමි ව තිබෙන අයුරු දැකිය හැකි ය. බුදුන් වහන්සේ හෝ රහතන් වහන්සේලා මරණාසන්න පුද්ගලයන් වෙත වැඩම කොට සිදු කරන ලද්දේ ඔවුන්ගේ සිත තුළ යහපත් වූ ද කුසල සහගත වූ ද ප්‍රණය වේතනාවන් ඇති කිරීමට ක්‍රියා කිරීම යි. එසේ ම සිතෙහි අකුසල් සහගත, පාපකාරී අයහපත් සිතුවිල්ලක් ඇති වීම මින් වැළැක්වීම යි. ඒ අනුව පුද්ගලයාගේ මරණාසන්න අවස්ථාවෙහි ඇතිවන සිතුවිල්ල සම්බන්ධ ව බුදුදහම විශේෂ අවධානයක් යොමු කොට ඇත.

බුදුදහමට අනුව මරණයට පත්වීමට ආසන්න පුද්ගලයාට යම්කිසි කර්මයක් හෝ කර්ම නිමිත්තක් හෝ ගති නිමිත්තක් හෝ පහළ වීම සිදු වේ. මෙහි කර්මය අරමුණු වීමේ දී සිදුවන්නේ පුද්ගලයෙකු අතීතයෙහි සිදු කරන ලද කුසල හෝ අකුසල කර්ම අතරින් කිසියම් කර්මයක් මරණාසන්න මොහොතේ දී ඉස්මතු වීම යි. එම කර්මය කවරේ ද යන්න මෙසේ සඳහන් වේ.

**අපරං චතුබ්බිදං කමමං - ගරුකං බහුලමපි ච
ආසනඤ්ච කටතතාව - කමමනති සමදීරිතං”**
(බුද්ධදත්ත, 1954:123)

ඒ අනුව ගරුක කමම, ආසන්න කමම, ආචිණ්ණ කමම, සහ කටත්තා කමම යනුවෙන් චතුර්විධාකාර වශයෙන් දක්වා තිබේ.

8.2 ගරුක කර්ම

ගරුක කර්ම දෙවන ආත්මභාවයෙහි ප්‍රතිසන්ධියේ දී අනිවාර්යයෙන් ම විපාක දෙන කර්ම කොට්ඨාසයක් වශයෙන් ගැනෙන අතර වෙනත් කර්මයක බලපෑමක් මගින් වෙනස් කළ නොහැකි ඉතාමත් ප්‍රබල කර්මයකි. මෙහි දී කුසල පක්ෂයෙහි පුද්ගලයා විසින් උපදවාගත් රූපාවචර සහ අරූපාවචර ධ්‍යානයන් ද අකුසල පක්ෂයෙහි ආනන්තරීය පාප කර්මයන් ද ගරුක කර්ම වශයෙන් සැලකේ. “තතථ කුසලං වා හොතු අකුසලංවා ගරුකාගරුකෙසු යං ගරුකං මාතුසාතකාදීකමමං වා මහගගත කමමං වා තදෙව පඨමං විපවචති” (ධර්මකීර්ති, 1997: 111). මෙහි දී ද ආනන්තරීය පාප කර්මයන් ප්‍රධාන වශයෙන් අරමුණු වන බව දැකිය හැකි ය. දේවදත්ත හිමියන් ධ්‍යාන උපදවාගෙන සිටි නමුදු බුදුන්වහන්සේගේ ලේ සෙලවීම, සංසන්දය වැනි ආනන්තරීය පාප කර්ම හේතුවෙන් අපායයෙහි ප්‍රතිසන්ධිය ලැබූ බව කියවේ.

8.3 ආසන්න කම්ම

ආසන්න කම්ම යන්නෙන් දැක්වෙන්නේ මරණාසන්න කාලයක දී සිදු කරන ලද කිසියම් කර්මයක් හෝ මරණාසන්න ව සිටිය දී මතකයට නැගෙන පෙර සිදු කරන ලද කර්මයක් අරමුණු වශයෙන් ගැනීම යි. මේ අනුව අරමුණ යහපත් කර්මයක් හේතුවෙන් උපත ලබයි නම් එහි විපාක වශයෙන් යහපත් භවයක උපත ලැබිය හැකි ය. එහෙත් ආසන්න කර්මය අයහපත් අරමුණක් වන්නේ නම් ප්‍රතිසන්ධිය ද අයහපත් බවට පත්වේ. එහෙයින් මරණාසන්න පුද්ගලයාගේ ප්‍රතිසන්ධිය යහපත් කිරීම සඳහා සිදු කරනු ලබන දන් දීම, ධර්මශ්‍රවණය, පිරිත් කීම ආදී විවිධ ආගමික කටයුතු සම්මෝභවිනෝදනිය නමැති කෘතියෙන් ද දැකිය හැකි ය. එසේ ම අතීතයෙහි පින්පොත කියවීම මෙකී අර්ථයෙන් භාවිත වී ඇති බව ද සඳහන් වේ (සයිමන් හේවාචිතාරණ පදනම, 1932: 111).

8.4 ආචිණ්ණ කර්ම

පුද්ගලයකු සිය ජීවිත කාලයෙහි සිදු කරන ලද කිසියම් කර්මයක් වේ නම් එය ආචිණ්ණ කර්ම වශයෙන් සැලකේ. අභිධර්මාර්ථ ප්‍රදීපිකාවෙහි ආචිණ්ණ කර්මය පිළිබඳ ව සඳහන් වන්නේ “නිරන්තරයෙන් කරන ලද්දා වූ වැදි කෙවුල් ආදී කර්මාන්ත හෝ එක් වරක් කරන ලද්දා වූ යම් කුසල කර්මයක් හෝ අකුසල කර්මයක් හෝ නිරන්තරයෙන් සිහිපත් කරන්නේ වී නම් ඒ කර්මය ආචිණ්ණ හෙවත් යද්බහුල කර්මය නම් වේ. එසේ ම යමෙක් බලවත් වූ කුසල කර්මයෙහිත් සොම්නස් උපදවා ද අකුසල කර්මයෙහි බලවත් වූ සන්තාපය හෙවත් තැවිල්ල උපදවා ද එයට ආචිණ්ණ කර්ම නම් වන්නේය” (රත්නපාල, 1964 :391)යනුවෙනි.

8.5 කටත්තා කර්ම

කටත්තා කර්ම යනු ගරුක, ආසන්න, ආචිණ්ණ යන කර්මයන් හැර අවශේෂ වූ ද, එක්වරක් පමණක් සිදු කොට සිහියෙන් තුරන් කරන ලද කර්ම බව සඳහන් වේ(රත්නපාල, 1964 : 391).

මේ අනුව සනාථ වන්නේ පුද්ගලයාගේ මෙලොව ජීවිතය අවසන් වන්නේ චූති චිත්තය සමඟින් වන බව යි. එසේ ඇතිවන චූති චිත්තය හෙවත් අවසන් සිතුවිල්ල අනුව

මරණයට පත්වන පුද්ගලයාගේ ඊළඟ භවය තීරණය වේ. එනම් ඊළඟ උපත යහපත් වන්නේ හෝ අයහපත් වන්නේ මෙසේ ඇතිවන චුති චිත්තය අනුව බව බෞද්ධ ආකල්පය යි. ඒ හේතුවෙන් බෞද්ධ ආචාර ධර්ම ප්‍රභවය වී ඇති අයුරු පැහැදිලි වේ. මෙම ආචාර ධර්ම මඟින් උත්සාහ කරන්නේ මිය යන පුද්ගලයාගේ අවසන් සිතුවිල්ල යහපත් සිතුවිල්ලක් බවට පත් කිරීමට වැයම් කිරීම යි.

ප්‍රේතවස්තුවෙහි මෙන් ම විමානවස්තුවෙහි ද එන මට්ටකුණ්ඩලී කථා වස්තුව බොහෝ විට බෞද්ධ ශ්‍රාවකයන්ට නිතර අසන්නට ලැබෙන්නකි. එහි දක්නට ලැබෙන්නේ තෙරුවන් කෙරෙහි නොපැහැදුණු එක්තරා මසුරු බමුණකු පිළිබඳව ය. ඔහු කිසිවක් නොදෙන නිසාවෙන් ම අදින්න පුබ්බක නම් විය. තමාගේ පුතු මරණාසන්න වූ කල්හි ද මසුරුකම හේතුවෙන් තමාගේ ධනය වියදම් කරමින් කිසි දු බෙහෙතක් නො කළේ ය. බුදුන් වහන්සේ මහා කරුණා සමාපත්තියට සමවැද මෙසේ මහත් රෝගී ව මරණාසන්නයෙහි සිටින මට්ටකුණ්ඩලී දැක ඔහුට පිහිට වීම සඳහා එම ස්ථානයට වැඩම කළ සේක. එය මෙසේ සඳහන් වේ.

“ආබාධිකොභං දුකඛිතො බාළහගිලානො - ආතුරරූපොමහි සකෙ නිවෙසනෙ
බුද්ධං විගතරජං විතිණණ කංඛං - අදදකඛිං සුගතං අනොමපඤ්ඤං
සවාහං මුදිතමනො පසනන චිතතො - අඤ්ජලිං අකරිං තථාගතසස
තාහං කුසලං කරිතවාන කමං - තිදසානං සභවානං පතතො ති”
(ප්‍රේතවස්තුව, මට්ටකුණ්ඩලී කතාව, පි.143.)

මේ අනුව පැහැදිලි වන්නේ බුදුන් වහන්සේ ද මරණාසන්න පුද්ගලයාගේ අවසන් සිතුවිල්ල යහපත් කිරීම සඳහා ක්‍රියා කළ බවකි. ඒ අනුව බුදුන් වහන්සේ මට්ටකුණ්ඩලීගේ නිවස සමීපයෙහි සිට සවණක් බුදුරැස් හළ සේක. මානවක තෙම ඒ දැක බුද්ධාරම්මණ ප්‍රීතියෙන් පිනා ගිය සිරුර ඇත්තේ අප්‍රමාණ වූ ප්‍රීතිය හා සතුට පහළ කරමින් පහන්සින් ඇත්තේ ඇදිලි බැඳ හොත්තේ ය. හෙතෙමේ ද ඒ ප්‍රීතිය හා සතුට නොහැර ම කලුරියකොට තව්තිසා දෙවිලොව දොළොස් යොදුන් රන් විමනක උපන්නේ ය.” ත්‍රිපිටක සාහිත්‍යයෙහි එන මෙබඳු අවස්ථාවන් පදනම් කරගනිමින් බෞද්ධ ජනතාව මරණාසන්න පුද්ගලයා වෙනුවෙන් විවිධ වූ ආගමික චාරිත්‍ර සිදුකොට ඇත. එහි දී ජීවදානය හෙවත් මරණාසන්න මොහොතෙහි දන් දීමට ද ප්‍රමුඛස්ථානයක් හිමිවන බව දැකිය හැකි ය.

ප්‍රේතවස්තුවෙහි සඳහන් කථා වස්තුවකට අනුව මරණයට ගෙන යන එක්තරා පුද්ගලයකු ජීවිත කාලය මුළුල්ලෙහි කිසි දු පිනක් සිදු නොකළ හෙයින් මරණයට ගෙනයන අවසන් මොහොතෙහි මුලලත් මහ රහතන් වහන්සේ දැක සිත පැහැදී අග්ගලා ද පැන් ද තෙරුන් වහන්සේට පිළිගැන්වීමෙහි විපාක වශයෙන් අනතුරු ව ඝාතකයන් විසින් ඔහු හිස කපා මරණයට පත් කරන ලද්දේ මොග්ගල්ලාන මහතෙරුන් කෙරෙහි පැහැදුණු බැවින් ද දානමය පුණ්‍ය ක්‍රියාවෙහි ආනිසංස වශයෙන් ද දෙවිලොව ඉපදීමට සුදුසු විය(බෙත්තුපම ප්‍රේතවස්තුව, ප්‍රේතවස්තුව, 20-23).

තිලදක්ෂිණා විමාන වස්තුවේ සඳහන් වන පරිදි එම කාන්තාව මිනිස් දිවියක් ගෙවන කල තෙල් සිඳ ජීවත් වූ තැනැත්තියකි. නරකයෙහි ඉපදීමට තරම් අකුසල් ඇතිමුත් බුදුන් වහන්සේට තල දෝතක් පූජා කිරීමේ විපාක වශයෙන් දෙවිදුවක් ව රූපශ්‍රීයෙන්

යුක්ත ව ද පරිභෝග කළ යුතු වූ වස්තු, ආහරණ, විමාන, උද්‍යාන ආදී සම්පත්තියෙන් පර්පූර්ණ ව ද වාසය කරන බව සඳහන් වේ.ඒ බව මෙසේ සඳහන් වේ.

“ආසප්ප දානං අදාසිං අකාමා තිලදකඛිණං
දකඛිණෙයාසස බුද්ධසස පසනනා සෙහිපාණිහි”
(විමානවස්තු. තිලදකඛිණා විමාන වස්තුව. පි.34.)

මේ අනුව ප්‍රේතවස්තුවෙහි සඳහන් වන කථා පුවත් ද ජීවදාන සංකල්පයෙහි ආරම්භය හා විකාශය සඳහා පදනම් වන්නට ඇතැයි සිතිය හැකිය.

මෙබඳු උදාහරණ රාශියක් ත්‍රිපිටකය පුරා විසිරී පවතී. එකී ධර්මයන්ගෙන් ලක්දිව බෞද්ධ සංස්කෘතිය පෝෂණය වීමත් සමඟ බෞද්ධ ජනතාව තමාගේ ඥාතියෙකු මරණාසන්න වීමේ දී මෙවැනි පුණ්‍ය ක්‍රියා සිදුකරමින් ඔහුගේ පරලොව ජීවිතය සුබිත මුදිත කිරීමට උත්සාහ ගත් අයුරු අතීතයෙන් ද දැකිය හැකි ය. වර්තමානයෙහි පවා කෙනෙකු මරණාසන්න වූ විට දාන, ශීල, භාවනා ආදී ත්‍රිවිධ පුණ්‍ය ක්‍රියාවන් සිදුකරණු පෙනේ.

මේ අනුව බුදුන්වහන්සේ ජීවමාන ව වැඩ සිටි කාලයෙහි සිට පැවත එන චාරිත්‍රයක් ලෙස ජීවදානය අගය කළ හැකි ය. එය බෞද්ධ සංස්කෘතියෙහි මුල්බැසගෙන ඇත්තේ ද බුදුන් වහන්සේ වැඩ සිටිය දී ම වන බැවින් ලාංකීය බෞද්ධ සංස්කෘතියෙහි ප්‍රභවයත් සමඟ මෙහි එකී චාරිත්‍රය පැවතුණු බවට සාධක ඉතිහාසයෙන් අනාවරණය වේ.

9.නිගමනය

මේ අනුව ජීවදාන චාරිත්‍රය බුදුදහමෙහි ආභාසයෙන් ප්‍රභවය වූවක් බව නිගමනය කළ හැකි ය. මරණයට පත්වන පුද්ගලයාගේ ආසන්න කර්මය අනුව වූකි විත්තය පහළ වීම ද ඊට සාපේක්ෂව ප්‍රතිසන්ධි විත්තය පහළ වීම ද සිදු වේ. ඒ අනුව සුගතියෙහි හෝ දුගතියෙහි උපත ලබයි. එහෙයින් මරණයට පත්වන පුද්ගලයාගේ පරලොව සුගතිගාමී කිරීම ජීවදාන චාරිත්‍රයෙහි ප්‍රධාන අපේක්ෂාව යි. ඒ අනුව මරණාසන්න අවස්ථාවෙහි විවිධ පිංකම් සිදු කරති. එහි සිත පැහැදීමෙන් එය ආසන්න කර්මය බවට පත් වේ. ඒ අනුව මරණින් පසු සුගතියක උපත ලැබීම සිදු විය හැකි ය.

ජීවදානය සහ ගෝදානය සමාන ආකාරයෙන් සැලකීම බෞද්ධ දර්ශනය සහ බෞද්ධ සංස්කෘතිය සම්බන්ධයෙන් පැවති අනවබෝධය හේතුවෙන් සිදු ව ඇති බව ද නිගමනය කළ හැකි ය. ගෝදානයට වෙනත් අර්ථයක් පවතින බව සාධක සහිතව ඉහත දක්වා තිබේ. ඒ අනුව ගෝදානය සහ ජීවදානය සමාන ආකාරයෙන් කිසි ලෙසකින් හෝ සැලකිය හැකි ය.

මේ අනුව ජීවදාන සංකල්පය බුදුන් වහන්සේ ජීවමාන සමයෙහි පටන් පැවතගෙන එන චාරිත්‍රයකි. එසේ ම බුදුදහමෙහි ආභාසය ලැබීමෙන් බෞද්ධ සංස්කෘතිය තුළ මේ චාරිත්‍රය ප්‍රභවය වී ව්‍යාප්ත වී තිබේ.

පරිශීලන නාමාවලිය

ප්‍රාථමික මූලාශ්‍ර

බුද්දක නිකාය. ප්‍රේතවස්තුව.බුද්ධ ජයන්ති ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථමාලාව. (2005). දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.

බුද්දක නිකාය. විමානවස්තු. බුද්ධ ජයන්ති ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථමාලාව. (2005). දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.

සම්මෝභවිනෝදනීනාම විභංග අට්ඨකථා. සයිමන් භේවාචිතාරණ පදනම(1932). කොළඹ:සයිමන් භේවාචිතාරණ පදනම.

ද්විතීයික මූලාශ්‍ර

ආර්යපාල, ඇම්.බී. (1962). මධ්‍යකාලීන ලංකා සමාජය. කොළඹ. ලංකාණ්ඩුවේ මුද්‍රණාලය.

කහඳගමගේ, සන්ධ්‍යා. (1999). ජීව දානයෙන් මතක දානයට. කොළඹ 10: ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

ධර්මකීර්ති, නිවන්දම. (1997). විශුද්ධි මාර්ගය. දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.

පීරිස්, රුල්ෆ්. (1964). සිංහල සමාජ සංවිධානය (මහනුවර යුගය) මහරගම. සීමා සහිත සමන් ප්‍රකාශකයෝ.

බුද්ධදත්ත හිමි, පොල්වත්තේ. (1954). අභිධම්මාවතාරය. කොළඹ: අනුලා යන්ත්‍රාලය.

මහින්ද හිමි, උණුවතුරබුබුලේ. (2001). සම්මුති. ගම්පහ: දීපන ඔෆ්සේට් ප්‍රින්ටර්ස්.

රත්නපාල, අමරදාස. (1964). අභිධර්මාර්ථ ප්‍රදීපිකාව පළමුවන කාණ්ඩය. කොළඹ: ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

විමලකීර්ති හිමි, හිත්තැටියේ. (1981). භාරතීය ධර්ම ශාස්ත්‍ර හා සිංහල සිරිත් විරිත්. කොළඹ: ගුණසේන සමාගම.

විජයශේකර, ඩී.බී.ජේ. (1929). ථූපවංශය. කොළඹ: ලංකාහිතව විග්‍රහ යන්ත්‍රාලය.

සේනාධිර, ගුණපාල. (1992). සාග්වේද සමික්ෂා. මහරගම: රුවන් පහරුව සමාගම.

“ජීවදාන” සංකල්පයෙහි සංස්කෘතික සහ දාර්ශනික පදනම පිළිබඳ විමර්ශනයක්

ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ 1971 අප්‍රියෙල් සන්නද්ධ අරගලය කැරැල්ලක් ද? නැතිනම් මාක්ස්-ලෙනින්වාදී විප්ලවීය අරගලයක් වී ද යන්න පිළිබඳව ඓතිහාසික විමර්ශනයක්

දේව මයිකල් ද සිල්වා¹, කේ. එම්. පී. කුලසේකර²

¹ඉතිහාස හා පුරාවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශය,
මානව ශාස්ත්‍ර හා සමාජීය විද්‍යා පීඨය,
රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය, මාතර, ශ්‍රී ලංකාව
²ඉතිහාස අධ්‍යයනාංශය,
කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය, මාතර, ශ්‍රී ලංකාව
davemichael@live.com

සංක්ෂේපය

ශ්‍රී ලංකාවේ යටත්විජිත යුගයෙන් පසුව ඇති වූ ප්‍රබලතම දේශපාලන සිදු වීමක් ලෙස ඉතිහාස ගත වී ඇති 1971 ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ සන්නද්ධ අරගලයේ යථා ස්වභාවය පිළිබඳව අපගේ අවධානය යොමු විය. ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ (ජ.වි.පෙ.) විසින් දියත් කරන ලද සන්නද්ධ අරගලය කැරැල්ලක් ලෙස හැඳින්වීමේ ප්‍රවණතාවක් බොහෝ පසුකාලීන ලේඛනවල දැකිය හැකි සේ ම අදාළ අරගලයේ ගැබ්ව ඇත්තේ මාක්ස්-ලෙනින්වාදී දේශපාලන න්‍යායේ දැක්වෙන “විප්ලවයක” ගති ලක්ෂණ ද යන්න විමසා බැලීම මෙම අධ්‍යයනයෙහි අරමුණ විය. ඒ අනුව මෙහි ලා 1971 අප්‍රේල් සන්නද්ධ අරගලයේ යථා ස්වභාවය කුමක් ද? යන අධ්‍යයන ගැටලුව විශ්ලේෂණය කෙරේ. එහි දී විප්ලව, කැරැලි හා අරගල පිළිබඳ ලියවුණු න්‍යායාත්මක හා විස්තරාත්මක සාහිත්‍ය කෘති පරිශීලන ක්‍රමවේදය පාදක කරගෙන අන්තර්ගත විශ්ලේෂණයකට භාජනය කරමින් සිදු කළ අධ්‍යයන ක්‍රමවේදයකින් අදාළ ගැටලුව හඳුනා ගැනීමට උත්සාහ කෙරිණි. ඉතිහාසගත සිදුවීම්වලින් පාඩම් ඉගෙන අනාගතය සාර්ථක කර ගැනීමට අප උත්සුක වුව ද නැවත ඉතිහාසයේ පසුපසට ගමන් කිරීමට නොහැකි ය. ඒ ඉතිහාසයේ කළ නොකළ දේ සම්බන්ධයෙන් කරනු ලබන හැදෑරීමක් සමග අපට අන්දකීමක් පමණක් ලබාගත හැකි හෙයින්. අනාගතය යනු සිදුවීම් ගළපමින් බුද්ධිමත්ව අපට දැකිය හැකි දෙයකි. එසේ ම ඇතැම් සිදුවීම් ශ්‍රී ලාංකේය ඉතිහාසයේ වැදගත් සිදුවීම්ක නොවූයේ යැයි කියා ද අපට උපකල්පනය කළ හැකි ය. ඒ අර්ථයෙන් බලන විට 1971 ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ අප්‍රියෙල් සන්නද්ධ අරගලය ද එවැන්නකි. කෙසේ නමුත් කිසි දු ඉතිහාසඥයකුට ජ.වි.පෙ. 1971 අප්‍රියෙල් සන්නද්ධ අරගලය නොවැදගත් සංසිද්ධි ගණයෙහි ලා සැලකීමට නොහැකි ය. ඒ මන් ද? යත් ඉතිහාසයේ සිදු වූ දේවල් පමණක් නොව සිදු නො වූ දේවල් පවා උපකල්පන අසම්භාව්‍ය ක්‍රියා ලෙස සලකා බලා විග්‍රහ කිරීම විද්‍යාත්මක නොවන්නා සේ ම අසාර්ථක කෘත්‍යයක් ද වන නිසා ය. එබැවින් ඉතිහාසඥයින් හැමවිටම පාහේ උත්සාහ කරනුයේ ඉතිහාසයේ සිදු වූ දේවල් සම්බන්ධයෙන් සාධාරණ හා යුක්ති සහගත තීරණයන්ට එළඹීමට ය. මේ අනුව 1971 අප්‍රියෙල් සන්නද්ධ අරගලයේ සංවිධානාත්මක පසුබිම, තෝරාගත් වැඩපිළිවෙළ, සාමාජිකත්වය, සටන් ක්‍රියාමාර්ග, අරමුණු, පාති දායකත්වය ආදී කරුණුවලින් කැරැල්ලක් නොවන්නා සේ ම 1971දී විප්ලවයක් කිරීමට තරම් විෂය මූලික හා මනෝ මූලික

ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ 1971 අප්‍රියෙල් සන්නද්ධ අරගලය කැරැල්ලක් ද? නැතිනම් මාක්ස්-ලෙනින්වාදී විප්ලවීය අරගලයක් වී ද යන්න පිළිබඳව ඓතිහාසික විමර්ශනයක්

සාධක මෝරා නොතිබීමෙන් ජ.වී.පෙ. 1971 අප්‍රියෙල් සන්නද්ධ අරගලය විප්ලවයක් නොවන බව ද පැහැදිලිය. එය මර්දනයට එරෙහිව නැඟී සිටි නැතිනම් ආන්තරාක්ෂණය වෙනුවෙන් නැඟී සිටි ජනතා සන්නද්ධ අරගලයක් බව පෙනී යයි.

ප්‍රමුඛ පද: අරගලය, කැරැල්ල, පංතිය, විප්ලවය, සන්නද්ධ

1. හැඳින්වීම

ජාත්‍යන්තර දේශපාලනය දෙස බලන විට 1960 දශකයේ මැද භාගය වන විට සෝවියට් දේශය, මහජන චීනය, කියුබාව හා වියට්නාමය සමාජවාදී විප්ලවය ජයග්‍රහණය කර තිබිණි. මේ විප්ලවීය ආන්තරාදය ශ්‍රී ලංකාවේ කරුණ මනස් තුළ විප්ලවවාදී මනෝරාජ්‍යයක් බිහි කිරීමට හේතු විය. මාක්ස්වාදය පිළිබඳ මතිමතාන්තර ශ්‍රී ලංකාවට පැමිණියේ 1930 දශකයේදී පමණ ය. ඒ ඇමෙරිකා හා බ්‍රිතාන්‍ය විශ්වවිද්‍යාලවල උසස් අධ්‍යාපනය ලැබීමට ගිය ඉහළ පංතියේ ඉංග්‍රීසි උගත් බුද්ධිමතුන් මගිනි. එහිදී ඔවුහු විද්‍යාත්මක සමාජවාදය හා මාක්ස්වාදය හදාරා අධිරාජ්‍ය විරෝධී වාමාංශික සංවිධානයන්ට බැඳී කටයුතු කළහ. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස පිලිප් ගුණවර්ධන, කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා, එස්.ඒ. වික්‍රමසිංහ, ඇන්.ඇම්. පෙරේරා ඇතුළු පිරිස් මෙරටට පැමිණ දේශපාලනය ක්‍රියාත්මක කිරීමත් සමඟ ශ්‍රී ලංකාවේ වාමාංශික ව්‍යාපාරය ආරම්භ වන්නට විය.

ඔවුන් දේශපාලන වේදිකාවලදී මාක්ස්වාදී දර්ශනය අනුව සිදු කරනු ලබන සමාජවාදී විප්ලවය පිළිබඳ ජනතාව ඉදිරියේ හඬක් නැගූව ද සැබෑ සමාජ විප්ලවයක් කිරීමේ අවංක උත්සාහයක් හෝ වැඩ පිළිවෙළක් නොවීය. ඔවුන්ගේ දේශපාලන කටයුතු වී තිබුණේ ජනතාවට මාක්ස්වාදය තුළින් සමාජවාදී රාජ්‍යයක් බිහි කර ගන්නා ආකාරය පිළිබඳව පහදා දීම නොව සමාජවාදී සමාජයක් හෝ රජයක් අවශ්‍ය නම් අපට ඡන්දය ලබා දිය යුතුය යන්නය. මේ අනුව එයට අවශ්‍ය ප්‍රමාණයෙන් මාක්ස්වාදය පිළිබඳ දැනුම ජනතාවට ලබාදීමට කටයුතු කළා විනා ජනතාව විප්ලවවාදී අරගලයකට යොමු කිරීමට අවශ්‍ය දැනුම ලබාදීමට කටයුතු නොකළහ.

එමෙන් ම මේ කාලය තුළදී මාඕ සේතුං (1893-1976) විසින් 1949දී ෂියෙන්කායිෂෙක් (1887-1975) පරදා චීනයේ බලය ලබාගත් පසු ඔහු අනුගමනය කළ දේශපාලන න්‍යාය ධර්මයන් ලෝකය පුරා විසිරී පැතිරී සිටි මාක්ස්වාදීන්ට කරන ලද බලපෑම සුළුපටු නොවීය. එසේම 1960 ගණන් වන විට ප්‍රථම ලෝක සමාජවාදී විප්ලවය ජයග්‍රහණය කර තිබූ සෝවියට් දේශය හා චීනය අතර ඇතිවී තිබූ මතභේදය ජාත්‍යන්තර කොමියුනිස්ට් ව්‍යාපාරය තුළ නැඟී ආවේය. මෙහිදී චීනය විප්ලවවාදී මඟක ගමන් ගන්නා බව සහ සෝවියට් දේශය සංශෝධනවාදී මඟක ගමන් ගන්නේය යන චෝදනාව ඉදිරිපත් වන්නට විය. එකී බලපෑමෙන් මිදී කටයුතු කිරීමට ශ්‍රී ලංකාවේ කොමියුනිස්ට් පක්ෂයට ද නුපුළුවන් විය. එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් කොමියුනිස්ට් පක්ෂය දෙකඩ වී වැඩි පිරිසක් මාඕවාදී සංවිධාන පිහිටුවීමේ පුරෝගාමියා වූ ගන්මුගදාසන්ගේ නායකත්වයෙන් යුත් කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ චීන පිලට එක්වූහ.

මේ තත්ත්වය තුළ 1960 දශකයේ දී කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ වින පිලේ නායකයා වූ ශන්මුගදාසන්ට මාක්ස්වාදය ‘අ’ යන්නේ පටන් කියාදීමට සිදුවී තිබුණේය. ඔහු ලබාදුන් වින පිලේ මාක්ස්වාදී අධ්‍යාපනයෙන් තරුණයන් තේරුම් ගත් ප්‍රධාන දෙයක් වූයේ දේශපාලන වේදිකාවේ ආකර්ෂණීය කතාවලින් මාක්ස්වාදය පිළිබඳ දැන ඉගෙන ගැනීමක් කළ නොහැකි බවය. කෙසේ නමුත් රටේ තරුණයන්ට සැබෑ මාක්ස්වාදය පිළිබඳව යමක් තේරුම් ගැනීමට හැකිවූයේ ඔවුන්ට ශන්මුගදාසන්ගේ පංතිවලට සහභාගී වීමට අවස්ථාව උදාවීමෙනි.

එහෙත් ටික කලකින් ම ශන්මුගදාසන් විප්ලවය පිළිබඳව කතා කරනවා විනා මාවෝ මෙන් විප්ලවය කරන්නෙකු නොවන බවට වෝදනා හා විවේචන ඵල්ලවීමත් සමඟ එම සංවිධානයේ නායකයන් ලෙස කටයුතු කළ අයගෙන් තවත් විප්ලවවාදී සංවිධාන කිහිපයක් බිහිවන්නට විය. මේ අනුව රෝහණ විජේවීර 1964 මැද භාගයේදී පමණ සෝවියට් දේශයේ සිට පැමිණ වින පිලේ දේශපාලනයට සම්බන්ධ වී එහි වසර දෙක හමාරක් පමණ ගත කරන අතරතුර “පංති පහ” නම් ඔහුගේ නව දේශපාලන පංති මාලාව ඉදිරිපත් කරමින් ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ (ජ.වි.පෙ.) නමැති විප්ලවවාදී දේශපාලන සංවිධානය ආරම්භ කරනු ලැබුවේ ය(විජේවීර, 2011:34).

මේ අවධියේදී ජ.වි.පෙ. හැරුණු විට තවත් විප්ලවවාදී සංවිධාන නැතිනම් කණ්ඩායම් කිහිපයක් මෙරට විප්ලවය සඳහා කටයුතු කරමින් සිටියහ. ඉන් එකක් වූයේ කල්‍යානන්ද තිරාණගමගේ නායකත්වයෙන් “ගිනි පුපුර” නමින් පිහිටුවා තිබූ විප්ලවවාදී සංවිධානයයි. මීට අමතරව ගාමිණී යාපාගේ නායකත්වයෙන් “පෙරදිග සුළං” නමින් සංවිධානයක් බිහි කරගෙන තිබූ අතර තවත් තරමක ශක්තිමත් කණ්ඩායමක් ලෙස “සුමින් දෙවිනුවර කණ්ඩායම” ගොඩනගා ගෙන තිබුණි. ඔහු ද රෝහණ විජේවීර මෙන් මොස්කව් නුවර සිට පැමිණ මෙරට විප්ලවවාදී අරගලය මාක්ස්වාදී පදනමකින් කළ යුතුය යන තදබල විශ්වාසයෙන් පසු වූවෙකි. මේ අතර වින පිලේ ලේකම් වූ ප්‍රේමලාල් කුමාරසිරි ද වෙනම කණ්ඩායමක් වශයෙන් ක්‍රියාත්මක විය. කෙසේ නමුත් මේ කිසිදු කණ්ඩායමකට ජනතාව අතර ප්‍රමුඛ ලෙස මුල් බැසගෙන තිබූ රෝහණ විජේවීරගේ මතය නිෂේධනය කොට තම මතයට ජනතා ආකර්ෂණයක් ලබා ගැනීමට නොහැකි විය. එනිසාම විජේවීර විසින් ගොඩනගා තිබූ බලවත්ම විප්ලවවාදී සංවිධානය බවට ජ.වි.පෙ. පත් ව තිබිණි.

මේ වතාවරණය තුළ ඉතාමත් ඉක්මනින් ජ.වි.පෙ. සන්නද්ධ අරගල මාවතට සම්ප්‍රාප්ත වෙමින් සිටියේ ය. භෞතික ලෙස ඊට යෝග්‍ය පරිසරයක් මනා ලෙස ජ.වි.පෙ. තුළ සකස් වී තිබූ බැවින් සන්නද්ධ අරගලය නායක විජේවීරට පවා නතර කළ නොහැකි තත්ත්වයක් දක්වා වැඩි වර්ධනය වී තිබුණේය. එයට හේතුව වී තිබුණේ ඒ වනවිට ද සාමාජිකයින්ගේ විප්ලවීය ආවේගය පෙර නො වූ විරු ආකාරයෙන් වර්ධනය වී තිබීමය. උදාවී තිබූ මෙම වාස්තවික තත්ත්වය පදනම් කොට ගෙන ජ.වි.පෙ. පළමු සන්නද්ධ අරගලය 1971 අප්‍රේල් 05 වන දින ආරම්භ වී රට පුරා පැතිර යෑමත් සමඟ සමගි පෙරමුණු ආණ්ඩුව රාජ්‍ය බලය යොදා එය තිරිශ්චිත ලෙස මර්දනය කළේය. මේ අන්දමින් අවසන් වූ ජ.වි.පෙ. පළමු සන්නද්ධ අරගලය කැරැල්ලක් වශයෙන් හඳුන්වා දීමට බොහෝ දෙනෙකු උත්සුක වී ඇතිවා සේ ම එහි පංති ස්වභාවය පිළිබඳව ද විවිධ අදහස් ඉදිරිපත් කර තිබේ. එබැවින් මේ ලිපියෙන් ක්‍රි.පූ. 2 වන සියවසේ සිට ශ්‍රී ලංකාවේ ඇති වූ කැරලිවලට සාපේක්ෂව 1971 අරගලය කැරැල්ලක් ද නැති නම්

ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ 1971 අප්‍රියෙල් සන්නද්ධ අරගලය කැරැල්ලක් ද? නැතිනම් මාක්ස්-ලෙනින්වාදී විප්ලවීය අරගලයක් වී ද යන්න පිළිබඳව ඓතිහාසික විමර්ශනයක්

මාක්ස්-ලෙනින්වාදය පදනම් කරගත්තා වූ විප්ලවීය අරගලයක් ද? යන්න විභාග කරමින් එකී පශ්චාත් අරගලයන්හි පංති ස්වභාවය සමඟ 1971 අප්‍රියෙල් අරගලයේ පංති ස්වභාවය කෙසේ වී ද යන්න විමර්ශනාත්මකව විමසා බැලීමට අපේක්ෂා කෙරේ.

2. පර්යේෂණ ගැටලුව

මේ පර්යේෂණයේ දී ප්‍රධාන පර්යේෂණ ගැටලුව වශයෙන් විමර්ශනයට පාත්‍ර වූයේ ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ 1971 අප්‍රියෙල් සන්නද්ධ අරගලයේ යථා ස්වභාවය කුමක් ද? යන්නයි. ඒ අනුව ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ 1971 අප්‍රේල් සන්නද්ධ අරගලයේ යථා ස්වභාවය කවර ආකාරයක් ගනීද? යන්න මෙම ගැටලුවෙන් විමර්ශනයට ලක් වේ.

3. පර්යේෂණ අරමුණු

මෙම පර්යේෂණයේ ප්‍රධාන අරමුණ කැරැල්ලක් හා විප්ලවයක් යනු කුමක්ද යන්න පිළිබඳව විශ්ලේෂණාත්මක විග්‍රහයක් ඉදිරිපත් කරමින් ජ.වි.පෙ. 1971 අප්‍රේල් සන්නද්ධ අරගලය ශ්‍රී ලාංකේය නිර්ධන පංති සටන් ව්‍යාපාරයේ තීරණාත්මක වූත්, වැදගත් වූත් සංසිද්ධියක් වන්නේ ද යන්න විශ්ලේෂණය කිරීමයි.

4. පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

මේ අධ්‍යයනය සඳහා ප්‍රධාන අධ්‍යයන විධික්‍රම දෙකක් භාවිත කරන ලදී. ඒ අනුව මූලික වශයෙන් පුස්තකාල සමීක්ෂණ ක්‍රමවේදය ද දෙවනුව සම්මුඛ සාකච්ඡා ක්‍රමය අනුවගුණාත්මක දත්ත ඒකරාශී කර ගැනීම ද ප්‍රයෝජනවත් විය. මෙම පර්යේෂණයේ අධ්‍යයන ක්‍රමවේදයෙහි ලා ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රයන් වශයෙන් වංශකථා ද ද්විතීයික මූලාශ්‍රයන් ද පරිශීලනයට භාවිත කරන ලදී. එහිදී ශබ්දකෝෂමය මූලාශ්‍රය බෙහෙවින් ඉවහල් විය. න්‍යායාත්මක කරුණු අන්තර්ගත කෘතිවලින් ද, පෙර කී මූලාශ්‍රවලින් ද එක්රැස් කොටගෙන අප විසින් අන්තර්ගත විශ්ලේෂණ ක්‍රමය (Content Analysis) මත විචරණය කරමින් මෙය සකස් කරන ලදී. මේ හැර තත් විෂය සම්බන්ධයෙන් ප්‍රාමාණික අවබෝධයක් ඇති උගතුන් හා බුද්ධිමතුන් මෙන්ම ජ.වි.පෙ. 1971 අප්‍රේල් අරගලයේ සහභාගීත්ව අත්දැකීම් ඇති නායකයන් හා සාමාජිකයන් සමඟ සිදු කළ සම්මුඛ සාකච්ඡා ආශ්‍රයෙන් රැස් කර ගත් තොරතුරු ද උපයෝගී කර ගන්නා ලදී.

5. සාහිත්‍ය විමර්ශනය

ජ.වි.පෙ. 1971 අප්‍රියෙල් අරගලය රාජ්‍ය මර්දනය හමුවේ අසාර්ථක වුව ද එය මේ රටේ ඓතිහාසික අරගලයක් බව කිව යුතුය. නමුත් ඒ පිළිබඳව මේ දක්වා විග්‍රහ ඉදිරිපත් කර ඇති ලේඛන හා රාජ්‍ය වාර්තාවන්ට අනුව එය තවදුරටත් කැරැල්ලක් වශයෙන් හුවා දක්වා ඇත. එබැවින් මේ හැඳින්වීම තුළ අප්‍රියෙල් සන්නද්ධ අරගලයේ යථාර්ථය යටපත් වී ඇත. එසේම එකී විග්‍රහයන් හේතුකොටගෙන එම අරගලය පිළිබඳ මතවාදවල දිගින් දිගට ම විකෘති සහ ද්වේශ සහගත විචාරයන් ඇතුළත් වී ඒවා වාර්තාවන්ට සීමා වී ඇති බව පෙනේ. එබැවින් ජ.වි.පෙ. උපත හා 1971 අප්‍රියෙල් අරගලය දක්වා වූ ක්‍රියාවලිය සංයමයකින් යුතුව පරීක්ෂාවට භාජනය කිරීමේදී සාහිත්‍ය

විමර්ශනය, න්‍යායාත්මක හා පර්යේෂණ සාහිත්‍ය විමර්ශනය යන ක්ෂේත්‍ර දෙක ප්‍රධාන කොට සිදු කරන ලදී.

ජ.වි.පෙ. 1971 අප්‍රියෙල් අරගලය පිළිබඳව මේ වනවිට දෙස් විදෙස් අධ්‍යයන 250කට අධික ප්‍රමාණයක් සිදු කර තිබේ (Gunathilake, 1975).ඒවා අතර ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් ලියා ඇති “The Ceylon Insurgency 1971” (Blacktor,1971), “The Ceylon Insurrection of April 1971” (Arasaratnam,1972), “The April Revolt in Ceylon”(Warnapala, 1972),“Toward a Sociological Analysis of the youth Struggle in Sri Lanka”(Caspersz, 1973),“Some commets on the Social Backgrounds of April 1971 Insurgency in Sri Lanka” (Obesekara, 1974), “The Janatha Vimukthi Peramuna and the 1971 uprising”(Keerawella, 1980),“Political Violence in Sri Lanka: The April 1971 Youth Insurrection”(Fernando, 1976)යන අධ්‍යයනයන්ට වැදගත් තැනක් හිමි වේ. එමෙන්ම 1971 අප්‍රියෙල් අරගලයේ සහභාගීත්ව අත්දැකීම් සහිතව Samaranayaka (1991) “Political Violence in the third world; A Case Study of Sri Lanka 1971 – 1983” නම් ආචාර්ය උපාධි නිබන්ධය සහ 1971 අප්‍රියෙල් මහ නඩුවේ විනිසුරු මඩුල්ල නියෝජනය කළAlles(1979)ඉංග්‍රීසිමාධ්‍යයෙන් පළ කර ඇති “Insurgency 1971” හාකෘතියහා ඔහු විසින්ම 1990 දීලියා පළකරන ලද “The JVP 1969–1989” යන ග්‍රන්ථයන් මේ සාහිත්‍ය විමර්ශනයෙහිලා බෙහෙවින් උපස්ථම්භක විය.

මේ හැරුණු විට සිංහල බසින් ලියා ඇති කෘති අතර 1971 අරගලයට සහසම්බන්ධවී මර්දනයෙන් අනතුරුව ජ.වි.පෙ.ට එදිරිව මතවාදීමය ලෙස ක්‍රියාකරමින් සිටින වික්ටර් අයිවන් විසින් ජ.වි.පෙ. ආරම්භය හා විකාශය අළලා ලියා ඇති “71 කැරැල්ල” (1979) හා තවද ඔහු විසින් පිළිවෙළින් ප්‍රකාශයට පත් කොට ඇති “අර්බුදයේ ගමන්ගත” (1989)“ලංකාවේ නූතන කැරැලිකරුවන්ගේ සමාජ විමසුම හා ප්‍රචණ්ඩත්වය, අවිහිංසාව සහ විප්ලවය” (1993)යන ග්‍රන්ථ තුනක් කීර්ති බාලසූරිය විසින් රචිත “ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ දේශපාලනය හා පංති ස්වභාවය” (1989)සහ යසවර්ධන අබේපාලගේ “71 කැරැල්ල සහ අපි” (2016)යන කෘතිවලට සාහිත්‍ය විමර්ශනය තුළ වැඩි අවධානයක් යොමු කරන ලදී.

යථෝක්ත ඉංග්‍රීසි, සිංහල සෑම ග්‍රන්ථයක ම 1971 අප්‍රියෙල් අරගලය කැරැල්ලක් වශයෙන් හඳුන්වාදීමට කිසි දු වග විභාගයකින් තොරව රචකයන් උත්සුක වී ඇත. පොදුවේ සියලු ඉංග්‍රීසි ග්‍රන්ථයන්හි ඉංග්‍රීසි භාෂාවේ එන “Rebel”,“Revolt”, “Insurgency”හා “Insurrection” යන කැරැල්ල අරුත ගෙන දෙන වචන 1971 අප්‍රියෙල් අරගලය හැඳින්වීම සඳහා යොදා ගෙන ඇත. එහෙත් ජ.වි.පෙ. නායක රෝහණ විජේවීරගේ ලේඛනවල හෝ ජවිපෙ කිසිදු ප්‍රකාශනයක 1971 අප්‍රියෙල් අරගලය ගැන සාකච්ඡා කිරීමේදී “කැරැල්ල” යන යෙදුම භාවිත කර නොමැත. එසේ වුව ද 1971 අප්‍රියෙල් අරගලය පිළිබඳව ලියැවී ඇති කිසි දුලේඛනයකින් එය කැරැල්ලක් ද? අරගලයක් ද? ජාතික විමුක්ති සටනක් ද? විප්ලවයක් ද? යන්න පිළිබඳව විචාරකෂීය යොමු කොට පැහැදිලි විශ්ලේෂණයක් හෝ අර්ථකථනයක් ඉදිරිපත් කොට නැත. ඒ

ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ 1971 අප්‍රියෙල් සන්තද්ධ අරගලය කැරැල්ලක් ද? නැතිනම් මාක්ස්-ලෙනින්වාදී විප්ලවීය අරගලයක් වී ද යන්න පිළිබඳව ඓතිහාසික විමර්ශනයක්

අනුව වර්තමානයේ බොහෝ විද්‍යුත් හා මූලික ජනමාධ්‍ය හා සමස්ත ජන සමාජය 1971 අප්‍රියෙල් අරගලය හඳුන්වනු ලබන්නේ කැරැල්ලක් වශයෙනි. මේ භාවිතය පිළිබඳව එතෙක් මෙතෙක් ශාස්ත්‍රීය විශ්ලේෂණයක කිසි දුර්විද්වතකු නිරත වී නොමැති බැවින් එම හිඬුස පිරිමසාලීම මේ අධ්‍යයනයෙහි අරමුණයි.

6. සාකච්ඡාව

බොහෝ ශාස්ත්‍රීය ලේඛනයන්හි කැරැල්ල නමින් හඳුන්වනුයේ ආයුධ සන්තද්ධ රාජ්‍ය විරෝධී අරගලයන්ය (Obeysekara, 1974; Alles, 1979; අයිවන්, 1979). ඒ අර්ථයෙන් සලකා බැලූවිට ජ.වි.පෙ. 1971 අප්‍රියෙල් සන්තද්ධ අරගලය ශ්‍රී ලංකාවේ එතෙක් මෙතෙක් සිදු වූ දැවැන්තම රාජ්‍ය විරෝධී කැරැල්ල වන්නේය. රජය ඇතුළු බොහෝ දෙනෙකු විසින් 1971 අරගලය කැරැල්ලක් වශයෙන් හඳුන්වනු ලැබීම හේතු කොටගෙන මේ පර්යේෂණයෙහි ලා එම දෘෂ්ටිවාදය සැබැවක් ද යන්න ඥාන විමංසාවකට ලක් කරමින් විග්‍රහයක් කරනු ලැබීය. විප්ලවයක් යනු වෙනස්වීමය. මේ වෙනස්වීම යන්නෙන් අදහස් කරනුයේ පවත්නා වූ සමාජයක් දේශපාලන, ආර්ථික හා සමාජමය වශයෙන් පුළුල් ක්ෂණික ගුණාත්මක වෙනසකට භාජනය කිරීමය. මේ අනුව කැරැල්ල (Rebel) හා විප්ලවය (Revolution) යන හැඳින්වීම් දෙක ගත්විට ඒවා තුළ එකිනෙකට වෙනස් වන්නාවූ ලක්ෂණ සේ ම සමපාත වන්නා වූ ලක්ෂණ ගණනාවක් ද දැකිය හැකි වේ.

රාජ්‍ය බලය උදුරා ගැනීමට ආයුධ සන්තද්ධව ක්‍රියාත්මක වීම අරගල වශයෙන් හඳුන්වනවා සේ ම විප්ලවය යනු සමාජ පංති දෙකක් අතර ඇති වන්නාවූ ගැටුමකි. මේ අනුව දෙකේ ම අරමුණු වනුයේ පවතින ආණ්ඩුව පෙරළා දමා රාජ්‍ය බලය ලබා ගැනීම වේ. මේ ද්විත්වයේ යම් ප්‍රමාණයකට සමානකම් පෙනුනද ඒවායේ ප්‍රතිඵලයන් අනසට පොළොව මෙන් වෙනස් වන්නේය. මේ අනුව 1971 අප්‍රියෙල් අරගලය නිවැරදිව තේරුම් ගත හැක්කේ එම වෙනස්කම් හා සමානකම් පිළිබඳව නිසියාකාරව හැදෑරීමකින් යුතු වටහා ගැනීමේ ශක්තියක් ඇතිකර ගැනීම මගින් පමණි.

6.1 කැරැල්ල පිළිබඳ අර්ථකථන විභාග

වැලිවිටියේ සෝරත හිමියන් විසින් ශ්‍රී සුමංගල ශබ්ද කෝෂයේ කැරලි යන්න අය බදු ගෙවන ඉඩම ලෙස හා කෝලාහලය හා යුද්ධය වශයෙන් හඳුන්වා දී ඇත (සෝරත, 1963:266). එමෙන්ම හරිස්චන්ද්‍ර විජේතුංගයන්ගේ ගුණසේන මහා සිංහල ශබ්ද කෝෂයේ කැරැල්ල, රැල, සමුහය, රංචුව හා ආණ්ඩුවට එරෙහිව නැගී සිටීම සහ කැරැලි ගැසීම යනුවෙන් දක්වා ඇත (විජේතුංග, 2005:542). ස්ටේට් මාස්ටර් (State Master, 2008) විශ්වකෝෂයේ කැරලි යන්න අර්ථ දක්වා ඇත්තේ ක්ෂණිකව මතුවන්නා වූ සංවිධානය නොවූ රංචු ලැදි කණ්ඩායම් විසින් ප්‍රචණ්ඩකාරීව හැසිරෙමින් දේපොළ හානි කරමින් හා වෙනත් අපරාධකාරී ක්‍රියාවන්හි යෙදෙමින් ඇති කරනු ලබන සිවිල් කැලඹිලි තත්ත්වයක් වශයෙනි. මෙවැනි කැරලි දියත් කිරීමේ දී හා ඒවා පාලනය කිරීමට උත්සාහ කිරීමේ දී අවුල් සහගත තත්ත්වයක් නිකැනින් ම ඇතිවන බව ද පෙන්වා දෙයි. අවශේෂ ශබ්ද කෝෂවල ද කැරැල්ලක් යන්න නිර්වචනය කර ඇත්තේ පුද්ගල කණ්ඩායමක් විසින් රාජ්‍ය අධිකාරියට, දේපලවලට

හෝ මිනිසුන්ට එරෙහිව ප්‍රචණ්ඩකාරී කලබලයක් සිදු කිරීම මගින් ඇති කරන සිවිල් කැලඹිලි තත්ත්වයක් ලෙසිනි. කැරලිවලදී සාමාන්‍යයෙන් පොදු හෝ පුද්ගලික දේපොළ විනාශ කිරීම සිදුවෙයි. එම ඉලක්කගත දේපොළවලට සිදු කරන විනාශය කැරැල්ල අනුව හෝ එයට සම්බන්ධිත පුද්ගලයන් අනුව වෙනස් වෙයි. එම ඉලක්කවලට කඩ සාප්පු, මෝටර් රථ, අවන්හල්, ක්‍රීඩාගාර, හෝපනාගාර, රජයට අයත් ආයතන සහ ආගමික ගොඩනැගිලි ද අයත් වෙයි.

කැරලිවලට පදනම් වන්නාවූ හේතු සාධක මත ඒවායේ ස්වභාවය ද වෙනස් වෙයි. කෙසේ නමුත් කැරලි කෙරෙහි බලපාන්නා වූ මූලික සාධක, ඒවායේ ප්‍රතිඵල සහ ඒවාට සම්බන්ධ වන්නාවූ පාර්ශ්වයන් සැලකිල්ලට ගෙන කැරලි වර්ගීකරණයකට ලක්කොට ඇති බව ද පෙනේ. මෙලෙස ඇතිවන අරගලවලට උදාහරණ වශයෙන් නොහික්මුණු රස්තියාදුකාර කැරලි, පොලිස් කැරලි, බන්ධනාගාර කැරලි, නාගරික කැරලි, ශිෂ්‍ය අරගල, උද්ඝෝෂණ මෙන්ම, ගොවි කැරලි ද දැක්විය හැකිය. මේ කරුණු අනුව ජ.වි.පෙ. 1971 අප්‍රියෙල් අරගලය ගැනෙනුයේ අධිරාජ්‍ය විරෝධී ජාතික විමුක්ති සටනක් ලෙස ද නැතහොත් රට, දූ සමය රැක ගනු වස් ගෙනගිය ජාතික අරගලයක් සහ සමාජ විප්ලවය අරමුණු කරගත් සන්නද්ධ අරගලයක් ද යන උභයෝකෝටිකයකට මුහුණ දීමට සිදු වේ. එබැවින් සමාජ විප්ලවයක් යනු කුමක්ද යන්න පිළිබඳව විමසා බැලීමට ප්‍රථම අරගල සහ කැරලි අතර වෙනස්කම් හඳුනා ගැනීම වැදගත් වේ.

6.2 අරගල හා කැරලි අතර වෙනස

බොහෝ විද්වතුන්, ශ්‍රී ලංකාවේ ක්‍රි.පු. 2 වන සියවසේ සිට දකුණු ඉන්දියානු ආක්‍රමණිකයන්ට විරුද්ධව ගෙනගිය ජාතික විමුක්ති සටන් ව්‍යාපාර හා බටහිර අධිරාජ්‍යවාදීන්ට එරෙහිව ගෙනගිය ජාතික විමුක්ති අරගල "කැරලි" වශයෙන් හඳුන්වා දී ඇත. කැරලිවල ප්‍රධානතම අරමුණ වූයේ රජය පෙරළා දැමීමය. ඉන් පසුව සටන මෙහෙයවමින් නායකත්වය ලබා දුන්නෝ නව රජයක් පිහිටුවා තම තමන්ගේ මත විවෘතව ප්‍රකාශ කර සිටිති. ඒ සමග පැවති රජයට වඩා වෙනස් ආකාරයේ අලුත් පාලන ක්‍රමයක් ආරම්භ වේ. එපමණක් නොව කැරැල්ලකින් බලාපොරොත්තු වන්නේ තම තමන්ගේ ඉල්ලීම්, අයිතිවාසිකම් හා පෞද්ගලික අභිමතාර්ථ දිනා ගැනීමය. නමුත් අරගලයකින් බලාපොරොත්තු වන්නේ රට, ජාතිය, ආගම හා භාෂාව වෙනුවෙන් ජීවිත පරිත්‍යාගයෙන් සටන් කොට රට මුදවා ගැනීමය. රට මුදවා ගැනීමෙන් ලැබෙන වාසිය පොදුවේ සැම අතරේ බෙදී යන්නේය. එසේ ම එමගින් රටට හොඳ කාලයක් උදාවන්නේය. අපේ ඉතිහාසයේ දුටුගැමුණු (ක්‍රි.පු.161-139), වළගම්බා (ක්‍රි.පු.103-89) හා පළමුවන විජයබාහු (ක්‍රි.ව. 1055-1111) වැනි රජවරුන් දකුණු ඉන්දියානු ආක්‍රමණිකයාගෙන් රට බේරා ගැනීම සඳහා දියත් කරන ලද සියලු සටන් ව්‍යාපාර අයිති වනුයේ අරගලවලටය (සුමංගල හා දේවරක්‍ෂිත, 2014:180). ක්‍රි.ව. 1818දී හා 1848දී ස්වදේශිකයින් බ්‍රිතාන්‍ය අධිරාජ්‍යවාදයට එරෙහිව සටන් කරන විට මෙරට තුළ ඔවුන්ගේ ආණ්ඩුවක් නොවීය. ඔවුන් සටන් කළේ විදේශීය ආක්‍රමණිකයෙකුට එරෙහිවය. ඒ ඉහත කී රට, ජාතිය, ආගම හා භාෂාව යන මාහැඟි තේමාවන්ගේ නාමයෙන් මාතෘ භූමිය නිදහස් කර ගැනීම වෙනුවෙන් නිසා ඒවා තවදුරටත් කැරලි වශයෙන් හඳුන්වා දීම සාධාරණ නොවන්නා සේම ඒවාට ජීවිත පරිත්‍යාගයෙන් දායක

ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ 1971 අප්‍රියෙල් සන්නද්ධ අරගලය කැරැල්ලක් ද? නැතිනම් මාක්ස්-ලෙනින්වාදී විප්ලවීය අරගලයක් වී ද යන්න පිළිබඳව ඓතිහාසික විමර්ශනයක්

වූවත් කැරැලිකරුවන් වශයෙන් හඳුන්වාදීම යුක්ති යුක්ත නොවන බව ද ප්‍රකාශවේ (historyodsl.weebly.com).

සාමාන්‍යයෙන් කැරැල්ලක් හටගනු ලබනුයේ ප්‍රත්‍යක්ෂ ලෙස දැනෙන, හැඟෙන දුක්ගැනවිල්ලක් අයුක්තියක් නිසා හෝ විසම්මතියක් හේතුවෙනි. ඓතිහාසික වශයෙන් කැරැලි හටගෙන තිබෙන්නේ අසතුටුදායක සේවා හෝ ජීවන තත්ත්වයන්, ආණ්ඩුවෙන් සිදුවන හිරිහැර, බදු අය කිරීම්, හමුදාවට බලයෙන් බඳවා ගැනීම්, වාර්ගික කණ්ඩායම් අතර ගැටුම් (වාර්ගික කෝලාහල) අන්තර් ආගම් ගැටුම් (ආගමික කෝලාහල) ක්‍රීඩා තරගයකින් පසු ඇතිවන ගැටුම් හා මහජන පීඩාවන් සම්ප්‍රේෂණය කරන මාධ්‍යයන් කෙරෙහි ඇතිවන ඉවිභාවනත්වය හේතුවෙනි.

මේ ආකාර වූ කැරලි-කෝලාහල නිරතුරුව ම හට නොගන්නා අතර එවැනි කෝලාහල පාලනය කිරීම සඳහා රජය විසින් ගනු ලබන පියවර සාමකාමී සත්‍යග්‍රහ, උපවාස හා පෙළපාලිවලට ආරක්‍ෂාව ලබාදීම සඳහා ගනු ලබන පියවරවලට සමාන නොවේ. මන්ද ඒවා බොහෝදුරට කැරලි කෝලාහල ලෙස නෛතිකව හා සදාචාරාත්මකව නොපිළිගෙන ඇති නිසාය. මේ අයුරු අරගල හා සටන්වල විශේෂ ලක්ෂණ හා ස්වභාවය සලකා බලන විට කැරැල්ලක් යනු ස්වයංව සිද්ධවන අසංවිධානාත්මකව ඇති වන්නක් බව පෙනී යයි. මෙලෙස ඇතිවන අරගලවලට නිදසුන් වශයෙන් ශිෂ්‍ය අරගල හා උද්ඝෝෂණ මෙන්ම ගොවි කැරලි හා උද්ඝෝෂණ දක්විය හැකිය. එහෙත් ජ.වි.පෙ. 1971 අප්‍රියෙල් අරගලය වූ කලී නිර්ධන පංති ව්‍යාපාරයක් විසින් පවතින ධනේශ්වර ක්‍රමය පෙරළා දමා සමාජවාදී සමාජ ක්‍රමයක් ඇති කිරීමට නැතිනම් සමාජ විප්ලවයක් සිදු කිරීමට රහසිගතව සාමාජික පිරිස් බඳවා ගනිමින් ඔවුන් නිර්ධන පංති දේශපාලන මතවාදයෙන් සන්නද්ධ කළ විප්ලවාදී දේශපාලන ව්‍යාපාරයකි. එබැවින් ජ.වි.පෙ. 1971 අප්‍රියෙල් අරගලය ස්වයංසිද්ධව හෝ අසංවිධානාත්මකව ඇතිවන කැරලි ගනයට අයත් නොවේ.

6.3 කැරලි ඉතිහාසය

ලෝකයේ කවර රාජ්‍යයක් වුව ද අද දක්වා පැමිණ ඇත්තේ කැරලි හා යුද්ධ ඉතිහාසයකින් යුතුවය. එය මාක්ස්වාදී විග්‍රහයට ද අනුකූල වේ. ඉපැරණි ග්‍රීක- රෝම ශිෂ්ටාචාරවල පවා ප්‍රසිද්ධ කැරලි ගැසීම් වාර්තා වේ. වහල් යුගයේ ඇති වූ සුප්‍රසිද්ධ “ ස්පාටකස් කැරැල්ල” ඊට කදිම උදාහරණයක් සපයන්නකි. කැරලි ගැසීම්වලට ඊට ම ආවේණික වූ පොදු ලක්ෂණයක් ද ඇත. එනම්, රාජ්‍ය බලය හිමි පංතිය විසින් ම කවර හෝ හේතුවක් මුල් කරගෙන රජු වශයෙන් සිටින පුද්ගලයා පන්නා දමා රාජ්‍ය බලය ලබා ගැනීමට උත්සාහ දැරීමය. මෙය කැරැලිවල දක්නට ලැබෙන සුවිශේෂත්වයකි. එමෙන්ම කැරැලිවලට නායකත්වය ලබාදුන් පුද්ගලයන් හැමවිට ම පාහේ ප්‍රභූ පංතිය දිනාගෙන රාජ්‍යත්වයට උරුමකම් හෝ හිමිකම් කියාපෑමට රාජකීය පවුල්වලින් ආවාහ-විවාහ කරගෙන රාජාභිෂේකය කළ අවස්ථාද දක්නට ලැබේ. මෙලෙස විවිධ හේතූන් අරමුණු කොට ගෙන කෙසේ හෝ රජු පන්නා දමා රජවීමට තැත් කිරීම කැරලිවල සාමාන්‍යයක් ලෙස දැකිය හැකිය.

විශේෂයෙන් කැරලි ඇතිවීමට බලපාන ලද හේතූන් හොඳින් පරීක්ෂා කර බලන විට ඊට බොහෝ දුරට මුල්වී ඇත්තේ, ජාති මාමක හේතුවක්, පොදු මැදිහත්වීමක්, විදේශ ආක්‍රමණයක්, විදේශ ආධිපත්‍යයට ඉඩ දෙනු ලැබූ රජයකට එරෙහි වීමක්, පවතින්නාවූ රාජ්‍යයේ දුර්දාන්ත ස්වභාවයට එරෙහි වීමක් හා වෙනත් කාරණාවන්ය. එහෙත් වැඩි වශයෙන් රාජ්‍යත්වයේ අඩුපාඩුකම් සිදුවූ විට ඒවා නැවත සකස් කර ගැනීමට හෝ පාලකයා නැතිනම් රජු පන්නා දමා වෙනත් පුද්ගලයෙකු රාජ්‍යත්වයට පත් කර ගැනීමේ අරමුණු පෙරදැරිව කැරලි ගැසු බව පෙනේ.

කැරලි ගැසීම් සිදුවූයේ පවතින රාජ්‍යත්වය ලබා ගැනීම සඳහා එම පංතියේ ම පුද්ගලයෙකු හෝ පුද්ගල කණ්ඩායමක් විසිනි. ඇතැම්විට රාජ්‍යත්වය ලබා ගැනීමට උත්සාහ කරන පුද්ගලයා හා රජු නැත්නම් පාලකයා අතර ඇති සබඳතාව බැලූ බැල්මට ප්‍රතිවිරුද්ධවූදීන් ලෙස පෙනුන ද ඒ දෙස විවක්ෂණශීලීව බැලීමේදී පෙනී යනුයේ දෙපාර්ශවය ම එකම පංතියක් නියෝජනය කරන තැනැත්තන් බවය. මේ අර්ථයෙන් බලන විට ජ.වි.පෙ. 1971 අප්‍රියෙල් අරගලය හැර මෙරට ඉතිහාසයේ සිදුව ඇති සෑම කැරලිකම පාහේ අඩු වැඩි වශයෙන් දැකිය හැක්කේ මෙම ලක්ෂණ බව කිව යුතුය.

ලංකා ඉතිහාසය දෙස විමර්ශනශීලීව බැලීමේදී කැරලි ඇතිවීම පිළිබඳ පහත පොදු තත්ත්වයන් නිරීක්ෂණය කළ හැකිය. කෙසේ නමුත් ඇතැම් කැරලි සිදුකර ඇත්තේ රාජ්‍ය උරුමක්කාරවරුන්ය. එසේත් නොමැති නම් රාජ සභාවේ මහාදිකාරම, අදිකාරම, දිසාවේ, නිලමේ වැනි ප්‍රභූවරයෙකු හෝ වෙනත් කැපීපෙනෙන නිලධාරියෙකු නැතිනම් නිලමක්කාරයකු විසිනි. මෙයින් අපට හැඟී යන පොදු කාරණය වනුයේ කිසියම් පුද්ගලයෙකු කැරලි ක්‍රියාවකට සම්බන්ධව නායකත්වය සපයනු ලබන්නේ රාජ්‍යත්වයට ඇති මොනසම් හෝ සම්බන්ධතාවක් පදනම් කරගෙන බවය. එමෙන් ම කැරලිවලදී ජනතාව දෙවරක් නොසිතා එකවර ම ඊට සහාය දක්වූයේ ද එවැනි සබඳතාවක් ඇති පුද්ගලයෙකු එයට නායකත්වය ලබාදුන් අවස්ථාවලදී පමණි. ඉන් පෙනී යන වැදගත් සත්‍යයක් වන්නේ සාමාන්‍ය මහජනතාව කැරලිකරුට සහාය දක්වන්නේ කැරලි නායකයා රාජකීය ප්‍රභූ පංතිය නියෝජනය කරන පුද්ගලයෙකු වන්නේ නම් පමණක්ය යන්න මතය. කී.ව. 1818 බ්‍රිතාන්‍ය විරෝධී ජාතික විමුක්ති අරගලයට නායකත්වය ලබාදුන් විල්බාවේ හෙවත් දොරේසාම් රාජ්‍ය උරුමයකට හිමිකම් කියන්නකු නොවන බව සැක හැර දැනගත් මොහොතේ පටන් උඩරට මහජනතාව පමණක් නොව ප්‍රභූන් හා මහා සංඝයා ද එකී අරගලයට දක්වන ලද සහයෝගය හිතවී යාම මෙයට කදිම නිදර්ශනයක් වශයෙන් පෙන්වාදිය හැකිය (රණවක, ලොකු ලියන හා සේනානායක, 1959:220).

සාමාන්‍යයෙන් කැරලිකරු මෙහෙයවන්නා විසින් පළමුකොට ම කැරලිකරු ගැසීමට තමාට ඇති අයිතිය පෙන්වාදිය යුතුය. තවත් විදියකින් කියතොත් කැරලිකරු ගැසීමට තමා සුදුස්සෙකු බව පෙන්වා දිය යුතුය. බොහෝදුරට කැරලිවලට නායකත්වය ලබාදුන් තැනැත්තා හෝ තැනැත්තිය ඒ සඳහා ඉදිරිපත් කළේ රාජ්‍ය උරුමය නැතිනම් රාජ්‍ය උරුමයට තමාට ඇති කවරාකාර හෝ පංති සබඳතාවයි. තවද රටේ ප්‍රධාන ගාමක බලවේගයක් බවට පත්වී තිබූ මහා සංඝරත්නය නියෝජනය කළ බෞද්ධ නායක හිමිනමකගේ අනුශාසනාත්මක අනුග්‍රහය හා ආශීර්වාදයෙන් තොරව කෙතරම්

ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ 1971 අප්‍රියෙල් සන්නද්ධ අරගලය කැරැල්ලක් ද? නැතිනම් මාක්ස්-ලෙනින්වාදී විප්ලවීය අරගලයක් වී ද යන්න පිළිබඳව ඓතිහාසික විමර්ශනයක්

රාජ්‍ය උරුමය හා උරුමයට පංති සබඳතාවක් තිබුණ ද කිසිදු පුද්ගලයෙකුට කොතරම් සාධාරණ යුක්ති සහගත කරුණක් පෙරදැරි කරගෙන වුවද රජුට හෝ පාලකයාට එරෙහිව කැරැල්ලක් මෙහෙයවීමට නොහැකි විය. ඒ අනුව මේ සියලු තත්ත්වයන් මුල් කර නොගත් කිසිදු කැරැල්ලකට මහජන සහයෝගය නියමාකාරයෙන් ලබා ගැනීම උගහට විය.

මේ තත්ත්වය තුළ රාජ්‍ය උරුමය නොමැත්තෙකුට කැරලි ගැසීමට තබා ඒ ගැන සිතීමටවත් අවකාශ නොවීය. රජුගේ කුඳු මහත් සෑම කටයුත්තකට ම හිමිකම් කියන ලද්දේ එම පංතියේම අයවලුන් බැවින් රජුට එරෙහිව කැරලි ගැසීමේ අයිතිය ද පැවතියේ එම පංතියේම අයටය. මේ හැරුන විට බොහෝදුරට කැරලිවල පරමාර්ථ පුද්ගලිකත්වයට පත් නොවුවද ඇතැම් අවස්ථාවල පුද්ගලික හැඟීම් ඒවාට උපස්තම්භක වන ආකාරයක් ද පෙනී යයි. ඇතැම් විට ඒවායේ පොදු අරමුණු හා ජාතික අවශ්‍යතා ගැබ් වී ඇති බව බැලූ බැල්මට පෙනී ගිය ද එය ස්වකීය පංතිය හෙවත් එකී පංතිය වටා ඒකරාශී වී සිටින සුළුතරයකගේ ඕනෑ එපාකම් මුදුන් පමුණුවා ගැනීම සඳහා කරනු ලබන අරගලයක ස්වරූපය ගන්නා බව ද කිව යුතුය. අවසාන විග්‍රහයේදී එය ද පුද්ගලික අවශ්‍යතාවන් ඉෂ්ට කිරීමකට එහා ගිය පංතිමය අවශ්‍යතාවක් ඉටු කරන්නක් බව පැහැදිලි වේ.

6.4 පංති අරගලය

බලය හා ධනය මුල් කරගත් ඕනෑම සමාජයක වත්පොහොසත්කම් ඇති අය හා නැති අය යනුවෙන් නැතිනම් ඇති හැකි අය හා නැති බැරි අය යනුවෙන් පංති දෙකක් නිර්මාණය වනු දැකිය හැකිය. පංති විග්‍රහ කරන්නේ දේපළ අයිතිය අනුවය. පංති සමාජයක් තුළ අපට ප්‍රධාන වශයෙන් පංති දෙකක් දැකිය හැකි ය. එනම් දේපළ හිමි පංතිය හා දේපළ අහිමි පංතිය වශයෙනි. සමාජ සංවර්ධනයේ ඉතිහාසයට අනුව ඕනෑ ම සමාජයක දේපළ හිමි පංතිය ගැනෙනුයේ නිෂ්පාදන සම්බඳතාවන්ට හිමිකම් කියන්නා වූ පාර්ශ්වය වශයෙනි. දේපළ අහිමි පංතිය නිෂ්පාදන බලවේගයක් හිමි පාර්ශ්වය නියෝජනය කරයි. ඒ අනුව වහල් සමාජ ක්‍රමයේ දී දේපළ හිමි පංතිය වහල් හිමියන් ලෙස හා දේපළ අහිමි පංතිය වහලා වෙද්දී වැඩවසම් ක්‍රමයේදී රදලයා හා ප්‍රවේණිදාසයා වශයෙන් පිළිවෙලින් දේපළ හිමියා සහ දේපළ අහිමියා වෙන්වෙද්දී ධනපති ක්‍රමය තුළ එය ධනපතියා හා නිර්ධනයා බවට පත්වන්නේ ය (මාක්ස් සහ එංගල්ස්, 1980:33).

කාල් මාක්ස්ට (1818-1883) අනුව ලෝක ධනේශ්වර ක්‍රමය වෙනස් කොට කොමියුනිස්ට් ක්‍රමය ලෝක පරිමාණයෙන් ඇති කළ යුතුය. එය ක්‍රමානුකූල කළ යුතු වුවකි. ඒ සඳහා පරිවර්තනීය කාලයක් ද අවශ්‍යය. පෙර පැවතියා වූ සෑම සමාජ විප්ලවයකදී ම සිදුවූයේ එක් සුරාකෑමේ ක්‍රමයක් වෙනුවට තවත් සුරා කෑමේ ක්‍රමයක් ගොඩනැගීමය(මාක්ස් සහ එංගල්ස්, 1980:56) ඊට හේතු වූයේ සුරාකෑමේ ක්‍රමයට පදනම් වූ සුරා කෑමේ අවශ්‍යතාවකුත්, සුරාකෑමේ ක්‍රමයකුත් ඉතිරිව තිබීමය. රටේ නිෂ්පාදනයට මිනිසුන්ගේ අවශ්‍යතා සම්පූර්ණ කළ නොහැකි නම් සුරාකෑමේ අවශ්‍යතාව පැන නගී. එසේම මිනිසුන්ගේ අවම අවශ්‍යතාවට වඩා වැඩියෙන් නිෂ්පාදනය වේ නම් සුරාකෑමක් සිදු කළ හැකිය. එමෙන්ම ධනය හා බලය හිමි පංතිය

මේ කවර කොන්දේසියක් හෝ නොමැතිව ස්වයං අභිමතය පරිදි නිර්ධන පාංතිකයාගේ ශ්‍රම ශක්තිය සුරා කනු ලැබේ. සුරා කෑම වඩාත් දියුණුවට සිදුවනුයේ ධනේශ්වර සමාජ ආර්ථික ක්‍රමය තුළදී ය. සුරාකෑම අහෝසි වන්නේ සමාජවාදී සමාජ ආර්ථික ක්‍රමය තුළදී ය.

සමාජවාදී සමාජ ආර්ථික ක්‍රමයක් බිහිකිරීමට ප්‍රථම ධනේශ්වර විප්ලවයක් සිදු කළ යුතු වන්නේ ය. එහි පළමු අවධියේදී ප්‍රගතිශීලී ධනේශ්වර කර්තව්‍යයන් රැසක් සිදු වන්නේය. ඉතික්ඛිතිව බිහි කර ගත යුතු වන්නේ සමාජවාදී ක්‍රමයයි. එය ස්වයංව සිදු නොවේ. සමාජ විද්‍යාත්මක නයාමයන් වටහාගෙන කළ යුතු විප්ලවයක මිනිසුන්ගේ අවශ්‍යතාවන් ආරක්‍ෂා කර දිය හැකි රටාවක් ගොඩනැගීම මේ මගින් සිදු කෙරේ. ධනේශ්වර ක්‍රමය තුළ සිදුවන්නේ මෙම තත්ත්වය ගොඩනැගීමට අවශ්‍ය පදනම බිහි කිරීම පමණි. එනම්, ධනේශ්වර ක්‍රමය තුළදී සිදුවන්නේ සමාජවාදී ක්‍රමය ගැන වැටහීමක් ලැබීමය. එය මතවාදී පදනම ලෙස හැඳින්වේ. සමාජවාදී සමාජ ක්‍රමය බිහි කිරීමට අවශ්‍ය විෂය මූල පදනම බිහි වන්නේ ධනේශ්වර ක්‍රමය තුළදීමය. නිෂ්පාදනය සමාජමය වුවද එය බෙදා හැරීම පවතින්නේ ධනපතින්ගේ අතේ පමණි. ඒ නිසා එල බෙදා හැරීමේ බලය ධනපතින් අතින් උදුරා ගත යුතුවේ. මෙය කළ යුතු දෙයකි. සමාජවාදයෙන් කරන්නේ මෙම කටයුත්තය. “නිෂ්පාදන මාධ්‍යයන්ගේ සංකේන්ද්‍රය සහ ශ්‍රමයේ සමාජමයකරණය අවසානයේදී එළඹී ඇත්තේ ධනේශ්වර පිටකටුවට ඔරොත්තු නොදෙන අවස්ථාවකටය. මේ පිටකටුව පුපුරා යනු ඇත. ධනේශ්වර පෞද්ගලික දේපළවල මළ බෙරය හැඩවෙනු ඇත. දේපළ අහිමි කළවුන්ගේ දේපළ අහිමි කරනු ඇත” (ද සිල්වා, 2017: 705).

6.5 යුරෝපා විප්ලව

යුරෝපයේ 18 වන සියවසේ අගභාගය වනවිටත් ප්‍රතිගාමී වැඩවසම් රාජ්‍යයක් ක්‍රියාත්මක වෙමින් පැවතිණි. මේවාට විරුද්ධව 1789දී ප්‍රංශයේ ධනේශ්වර විප්ලවය සිදු විය. මේ විප්ලවය තුළින් බලයට පැමිණි නැපෝලියන් බොනපාට් (Napoleon Bonaparte 1769-1826) ප්‍රංශයේ අසභ්‍ය නායකයා බවට පත්විය. ඔහු විසින් රදල අයිතිවාසිකම් අහෝසි කරන ලදී. ඒ සමගම ධනේශ්වර ක්‍රමය සංවර්ධනය වී නැපෝලියන් බොනපාට් විශාල අධිරාජ්‍යයක් ගොඩ නැගීමට කටයුතු කළේය. එහි ප්‍රතිඵලය වූයේ සියලු යුරෝපා ජාතීන් එක්සත්ව ප්‍රංශයට විරුද්ධව සටන් කිරීමය. ඒ සඳහා යුරෝපීය රාජ්‍යයන් පෙරමුණ ගත්තේය. 1815දී නැපෝලියන් පරාජයට පත් කරන ලද අතර පැරණි බ්‍රිට්‍රේන් රාජ වංශය නැවත බලයේ පිහිටුවන ලදී. මේ තුළ ප්‍රංශය අර්ධ වැඩවසම් අර්ධ ධනේශ්වර රාජ්‍යයක් බවට පත්විය. 1830දී නැවත රාජ්‍යයක් වුව විරුද්ධව කැරලි ඇති වූ අතර එවකට රජ කළ දහවන චාල්ස් රජු (Charles x 1824-1830) බලයෙන් පහ කරන ලදී. එහෙත් ඒ වෙනුවට ලුයිස් පිලිප් (Louis Philippe 1830-1848) යටතේ නැවත රාජ්‍යයක් ඇති විය. 1848දී නැවත වරක් ඊට එරෙහිව කම්කරු කැරලි ඇතිවී ලුයිස් පිලිප් බලයෙන් පහකොට කම්කරු නියෝජිතයින්ගෙන් ද සැදුම් ලත් ධනපති සමූහාණ්ඩුවක් පිහිටුවනු ලැබීය.

එහෙත් 1848 යුරෝපීය විප්ලවයන්ගෙන් පසු සිදු වූයේ ධනේශ්වර ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී විප්ලවයන්ය. ඊට පෙර සිදුවූ වැඩවසම් විරෝධී විප්ලව මෙන් නොව මෙහි

ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ 1971 අප්‍රියෙල් සන්නද්ධ අරගලය කැරැල්ලක් ද? නැතිනම් මාක්ස්-ලෙනින්වාදී විප්ලවීය අරගලයක් වී ද යන්න පිළිබඳව ඓතිහාසික විමර්ශනයක්

විශේෂත්වයක් වූයේ ඊට ප්‍රබල කම්කරු පංතියක් සහභාගී වීමය. මෙලෙස සිදුවූ කම්කරු පංතියේ සහභාගීත්වය ධනේශ්වර පංතිය බිය ගැන්වීමට හේතු විය. රඳල අයිතිවාසිකම්වලට පමණක් නොව සිය අයිතිවාසිකම්වලට ද පහර වදිනු ඇතැයි ඔවුහු බියපත් වූහ. මේ අයුරු 1848 ගණන්වල සිට අධිරාජ්‍යවාදී ක්‍රියාමාර්ගයක් අනුගමනය කරමින් සිටි ප්‍රංශයේ උච්ච හා තීරණාත්මක අවස්ථාව වූයේ 1870දී ජර්මනිය ආක්‍රමණය කිරීමය. මෙය III වන නැපෝලියන් බොනපාට්ගේ (Napoleon Bonaparte III 1769-1826) විනාශයට හේතු වූයේය. ඔහු ඇතුළු 80,000 ක හමුදාවක් ජර්මන් හමුදාව විසින් අත්අඩංගුවට ගනු ලැබුවේය.

6.6 පැරිස් කොමියුනිය

මේ සමග ඇඩොල්ෆ් තියර්ස් යටතේ ප්‍රංශයේ ධනේශ්වර ආණ්ඩුවක් පිහිටුවන ලදී. ජර්මන් හමුදාවෝ ප්‍රංශයට කඩා වදින්නට වූහ. ඊට විරුද්ධව පැරිස් කම්කරුවෝ ජාතික මුර භට හමුදාව සංවිධානය කළහ. කම්කරුවන්ගේ අරගල උච්ච ස්ථානයක් දක්වා වර්ධනය වන්නට විය. තියර්ස් විසින් ප්‍රංශ කම්කරුවන් නිරායුධ කිරීමට උත්සාහ දැරුවද 1871 මාර්තු 18 දින කම්කරුවන් සන්නද්ධ හමුදා පලවා හැර පැරිස් නගරයේ පාලන බලය සියතට ගෙන ලොව ප්‍රථම නිර්ධන පංති රාජ්‍යය වූ ‘‘පැරිස් කොමියුනිය’’ පිහිටුවන ලදී. මේ නිර්ධන පංති රාජ්‍යයට පැවතිය හැකි වූයේ 1871 මැයි 28 දක්වා දින 72ක් පමණ කාලයක් පමණි. මෙය ලෝ පුරා විද්‍යාත්මක කොමියුනිස්ට්වාදීන් අත්දැකූ එකම ජීවමය ප්‍රායෝගික අත්දැකීම විය. මේ පරාජිත විප්ලවයේ අත්දැකීම් උපයෝගී කොටගෙන වී.අයි. ලෙනින් (Vladimir Iiyich Lenin 1870-1924) විසින් 1917 රුසියාවේ ශ්‍රේෂ්ඨ ඔක්තෝබර් විප්ලවය සිදු කරමින් නොනැවති එරට තුළ සමාජවාදය ගොඩනැගීම සඳහා පැරිස් කොමියුනියයේ අත්දැකීම් පාදක කර ගන්නා ලදී.

6.7 සමාජවාදී විප්ලවය

ලොව ඕනෑම දෙයක් වෙනස් වන සුලු ය. මේ අනුව ඕනෑම ධර්මතාවක් ජීවියෙක්, ද්‍රව්‍යයක් මෙන් ම සමාජයක් සෑම නිමේෂයක්ම වෙනසකට භාජනය වන්නේය. මේ වෙනස්වීම පිළිබඳ විද්‍යාත්මක අංග සම්පූර්ණ විග්‍රහයක් බුදුන් වහන්සේ විසින් ඉදිරිපත් කර ඇත්තා සේ ම මේ ධර්මතාව සමාජ තත්ත්වයට ආරෝපණය කළ මහා දාර්ශනිකයා හා ඉතිහාසඥයා වූයේ කාල් මාක්ස්ය. ඔහු සිය ගුරුවරයා වූ හෙගල් නම් ජර්මන් දාර්ශනිකයා (1780-1871) විසින් ඉදිරිපත් කොට තිබූ විඥානවාදී අපෝහක තර්ක ක්‍රමය උඩු යටිකුරු කරමින් ද්වන්දාත්මක භෞතිකවාදය ඔස්සේ සමාජගත ගැටුම් තුළින් ඇතිවන සමාජ වෙනස්වීම් පෙන්නවා දුන්නේය. නැතිනම් ඒ ඔස්සේ සමාජ විප්ලවයකට අවශ්‍ය නව විද්‍යාත්මක න්‍යායක් ගොඩ නැගුවේය. ඉතික්ඛිතිව රුසියාවේ පහළ වූ වී.අයි. ලෙනින් (1870-1924) විසින් කාල්මාක්ස් මිය ගොස් වසර 34ක් ගෙවී ගිය තැන ඔහුගේ න්‍යාය ගුරු කොට ගනිමින් පසුගාමී වැඩවසම් රුසියාව තුළ 1917දී සොවියට් සමාජවාදී විප්ලවය සිදු කළේය. විශාල සමාජ විපර්යාසයක් ඇති කළ හැකි වන්නේත්, එහි සිදුවන විපර්යාසයන් තේරුම් ගත හැකි වන්නේත් ද්වන්දාත්මක භෞතිකවාදය තේරුම් ගැනීමෙනි. මාක්ස්වාදය හැදෑරීම නැතිනම් තේරුම් ගැනීම යැයි පවසනුයේ මේ යථාර්ථය තේරුම් ගැනීමටය.

ස්වාභාවික ලෝකය මෙන්ම මිනිස් සමාජය ද වෙනස් වේ. එම වෙනස් වීම පරිණාමය නම් වේ. එම පරිණාමවාදී වෙනස්වීමට සම්බන්ධ වෙමින් හෝ නොවෙමින් මහා පරිමාණයෙන් ක්ෂණිකව ඇතිවන පෙරළිය විප්ලවය නම් වේ. එය සුළු වෙනසක් නොව පවතින තත්ත්වය සම්පූර්ණයෙන්ම උඩු යටිකුරු කෙරෙන වෙනසකි. කිසියම් රටක විප්ලවයක් සිදුවූ පමණින් අනෙක් රටක ද එවැනි ආකාරයේ විප්ලවයක් සිදුවේ යැයි බලාපොරොත්තු විය නොහැක. එයට අනුපිළිවෙලක් සකස් කිරීමේ ප්‍රවණතාවක් ඇතත්, එය නොකළ හැක්කකි. විප්ලවය යන්න ඉංග්‍රීසියෙන් හඳුන්වනුයේ Revolution යනුවෙනි. මේ වචනය දර්ශනය පිළිබඳ ඔක්ස්ෆර්ඩ් ශබ්දකෝෂයේ දැක්වෙනුයේ “ පැරණි ආයතනයකට හෝ සමාජ සම්බන්ධතා වෙනුවට නව දේශපාලන හා සමාජමය සම්බන්ධතා ආදේශ කිරීම යනුවෙනි”. අනෙකුත් ඉංග්‍රීසි ශබ්දකෝෂකරුවන්ට අනුව එය කරකැවීම, කරකීම, පරිභ්‍රමණය, මහත් විපර්යාසය, සම්පූර්ණ වෙනස් කරන යන අර්ථ ගනී. විප්ලවය යන්න සිංහල ශබ්දකෝෂයේ පෙරළිය, පාලන තන්ත්‍රය, රජය ආදිය බලහත්කාරයෙන් පෙරළීම සඳහා කරන අරගලය වශයෙන් හඳුන්වා දී ඇති සේම (සිංහල ශබ්දකෝෂය, 1991:533) ගුණසේන මහා සිංහල ශබ්දකෝෂයේ එය විරෝධය, විරුද්ධත්වය, ඉක්මනින් බරපතල වෙනසක් කිරීම, ප්‍රතිපක්ෂභාවය, පාලන තන්ත්‍රය රජය ආදිය බලහත්කාරකමින් පෙරළීම සඳහා කරන අරගලය, බරපතල විපර්යාසය, විනාශය, අවුල, තක්කඩිකම, නීති උල්ලංඝනය කිරීම යනුවෙන් දක්වා තිබේ (විජයතුංග, 2005:1626).

විප්ලවය පිළිබඳ මේ සියලු නිර්වචන සලකා බලන විට එය ක්ෂණිකව ඇරඹිය හැකි දෙයක් නොවන්නා සේම මාදිලියක් අනුව සිදුකළ හැකි දෙයක් ද නොවේ. කිසියම් ඇණවුමක් අනුව ද සිදුකළ නොහැකි දෙයකි. කෙසේ නමුත් සෑම විප්ලවයකම මූලික ප්‍රශ්නය වන්නේ රාජ්‍ය බලය පිළිබඳ ප්‍රශ්නයයි. මෙතයින් බලන කල බලය හා බලධාරීන් පිළිබඳ නව සම්බන්ධතා ගොඩනැඟීම විප්ලවය නම් වේ. විප්ලවය හිංසාකාරී හෝ හිංසාකාරී නො වූ එකක් ද විය හැකිය. මෙය වටහා නොගත හොත් විප්ලවයට මඟ පෙන්වීම තබා, විප්ලවයට බුද්ධිමත් ලෙස සහභාගීවීම පවා සිදුවිය නොහැකිය. මේ සියලු තත්ත්වයන් මනාව තේරුම් ගෙන විප්ලවීය ජයග්‍රහණ ඔස්සේ රාජ්‍ය බලය ලබාගත් විප්ලව වශයෙන් 1917 ඔක්තෝම්බර් සෝවියට් දේශයේ ඇති වූ ශ්‍රේෂ්ඨ විප්ලවයත්, 1949 මහජන චීන විප්ලවයත්, ඇල්බේනියානු විප්ලවයත්, වියට්නාම් විප්ලවයත් දැක්විය හැකිය. විශේෂයෙන් රුසියන් විප්ලවයේ බිහි වූ ජයග්‍රාහී ආණ්ඩුවේ සංයුතිය නිර්ධන පංතියෙන් හා සොල්දාදු නිල ඇඳුම්ලා ගත් ගොවි ජනතාවගෙන් සමන්විත වෙද්දී එම ආණ්ඩුවේ දේශපාලන ස්වභාවය විප්ලවවාදී ආඥාදායකත්වයක් ගන්නා ලදී(මාක්ස් සහ එංගල්ස්, 1980:29).

විප්ලව සඳහා නායකත්වය දීමට රාජ්‍යයට හෝ ආණ්ඩුවට උරුමකම් කියන උරුමකරුවෙකු අවශ්‍ය නැත. රජු ජීවත් වූ සමාජ පංතියේම පුද්ගලයෙකු අවශ්‍ය නැත. රජු සිටින පංතියේ සහාය හෝ කැමැත්තද අවශ්‍ය වන්නේ නැත. ව්‍යවස්ථාදායක පාලනයක් පවතින රටක වුව ද විප්ලවයට නායකත්වය ලබාදීම සඳහා පාලක පංතියේ සබඳතා අවශ්‍ය වන්නේ නැත. ඕනෑ ම පහළ පංතියක පහළ ම සිටින්නෙකුට වුවද ධනෝඤ්චර පංතිය පෙරළා දමා රාජ්‍ය බලය සමාජ සන්තක කිරීමේ ජයග්‍රාහී විප්ලවීය අරගලයට නායකත්වය සැපයිය හැකි වන්නේය. ඒ සඳහා අවශ්‍ය වන්නේ පංතිගත දැනුම හා විඥානය තුළ පිහිටා නායකත්වය ගෙන කටයුතු කිරීම පමණි. නායකයාගේ

ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ 1971 අප්‍රියෙල් සන්නද්ධ අරගලය කැරැල්ලක් ද? නැතිනම් මාක්ස්-ලෙනින්වාදී විප්ලවීය අරගලයක් වී ද යන්න පිළිබඳව ඓතිහාසික විමර්ශනයක්

හෝ නායක මණ්ඩලයේ සභායට පීඩිත නිර්ධන පංතියේ වැඩි පිරිසකගේ සභාය හා කැමැත්ත තිබීම ප්‍රමාණවත් වන්නේය. ඒ නිසා ම එය සමාජවාදී විප්ලවීය අරගලය නැතිනම් මහජන අරගලය හෝ නිර්ධන පංතියේ අරගලය වශයෙන් හඳුන්වනු ලැබේ. උක්ත සාකච්ඡාගත කරන කරුණු අනුව 1971 අප්‍රියෙල් ජ.වි.පෙ. නායකත්වයෙන් ඇරඹී අරගලය ද රාජ්‍ය බලය ලබාගත නොහැකි වුවද යථෝක්තව සඳහන් කරන ලද පන්නයේම අරගලයක් බව පෙනී යයි.

6.8 ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ දියත් කළ 1971 අරගලයේ විප්ලවීය ස්වභාවය

විප්ලවය යනු ක්ෂණිකව ඇතිවන පෙරළියකි. කැරැල්ලක් ද ක්ෂණිකව ඇතිවන්නකි. නමුත් විප්ලවීය ක්‍රියාකාරකමකදී එය ක්ෂණිකව සිදුවන්නක් වුවද යම් විද්‍යානුකූල ක්‍රමවේදයක් අනුව සහ කිසියම් සැලසුම් සහගත ක්‍රමවේදයකට අනුව ක්‍රියාත්මක වන්නකි. කැරැල්ලකට එවන් සැලසුම් සහගත වැඩපිළිවෙළක් ඇති බව නොපෙනේ. එහි ඇත්තේ ආවේගාත්මක ක්‍රියාකාරකමකි. තවත් විදියකින් කිවහොත් කැරලි ගැසීම් වූකලී ක්ෂණිකව නිසි ක්‍රමානුකූල සැලසුමකින් තොරව ඒ ඒ වේලාවට ඇතිවන සිදුවීම් අවස්ථාවන් හා ආවේගයන් පදනම් කොටගෙන අසංවිධානාත්මකව ඇතිවන අරගලයක් වේ. නමුත් ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ 1960 දශකයේ මැද භාගයේ සිට ස්වකීය විප්ලවීය වෙනස උදෙසා සංවිධානාත්මක දේශපාලනයක නිරත වූ විප්ලවීය සංවිධානයක් වේ.

විප්ලවය වනාහි යම් විද්‍යාත්මක දුරදර්ශී වැඩපිළිවෙළක් මත වාස්තවික තත්ත්වයන් මනාව තේරුම් ගෙන එහි නීතිරීතින්ට අනුගතව, අනුකූලව සිදුවන්නකි. විප්ලවයක් ද ක්ෂණිකව සිදුවන්නේය යන්න සාමාන්‍ය අර්ථයට එහා ගිය ප්‍රමාණාත්මක වෙනස්කම හා ගුණාත්මක වෙනසකට මූල පුරන්නේය යන ගැඹුරු අරුතින් විමසා බලා තේරුම් ගත යුත්තකි. මෙහි කියැවෙන ක්ෂණික යන්න මොහොතකින්, පැයකින්, පැය කිහිපයකින්, දිනකින්, දෙකකින්, හදිසියෙන්, ඇති වන්නක් හෝ අහම්බයෙන් සිදුවන්නක් නොවේ. ඉන් කියැවෙන්නාවූ ක්ෂණික යන්න ඉක්මනින් යන අර්ථයට යම් දුරකට සමාන වන පරිණාමවාදීව ඇතිවන වෙනසට පිටස්තරව ඉක්මනින් ඇතිවන්නාවූ වෙනසක් වශයෙන් අර්ථ ගැන්විය හැකිය. මේ අනුව විප්ලවය යන්නෙහි විරුද්ධාර්ථය වනුයේ පරිණාමය යනුවෙන් යම් ප්‍රමාණයකට අරුත් ගැන්විය හැකිය.

පරිණාමය යනු කලාන්තරයක් තිස්සේ ඇති වන්නකි. විප්ලවය යනු එවන් දිග්ගැස්සුණු එකක් නොවේ. එය ක්ෂණිකව අරගලකාරීව අනෙක් පංතිය යටපත් කර දමීමෙන් ඇති වන්නාවූ වෙනසකි. තවද ලෝකයේ ඇති වූ විප්ලවීය කර්තව්‍යයන් ඒවා ඇති වූ සමාජ ආර්ථික දේශපාලන සුවිශේෂී තත්ත්වයන් අනුව වෙනස්කම්වලට භාජනය වී ඇති බව කිව යුතුය. එහෙත් කුමන හේතුවක් නිසාවත් එහි සිද්ධාන්තය වන පංතීන් අතර නියත වශයෙන් සිදුවන්නාවූ ද්වන්ද්ව අරගලය වෙනස් නොවේ. උදාහරණයක් වශයෙන්, ලෝකයේ ප්‍රථමව ඇතිවූ රුසියන් සමාජවාදී විප්ලවයට වඩා වෙනස් මගක් ගනිමින් මහජන චීනයේ විප්ලවය සිදුවිණි. කියුබන් විප්ලවය එම විප්ලවයන් දෙකටම වඩා වෙනස් ස්වරූපයක් ගනු ලැබුවේය. වියට්නාම් විප්ලවය මේ සියල්ලටම වඩා වෙනස් ආකාරයක් ගනිමින් එය සෘජුවම අධිරාජ්‍යය විරෝධී මුහුණුවරක්ගත් අරගලයක් බවට පත්වූයේය. එමෙන්ම එකී විප්ලවයන් සාර්ථකව ජයග්‍රහණයෙන් කෙළවර වීමට ගතවූ

කාල පරාසයන් එකී සුවිශේෂී තත්ත්වයන්ට අනුව වෙනස්කම්වලට භාජනය විය. එසේ වුවද ඒවා සියල්ල ක්ෂණික සිදුවීම් යන ගණයෙහිලා සැලකිය හැකි නොවන්නේය. ඒ අනුව ජ.වි.පෙ. අප්‍රියෙල් අරගලය දෙස බලනවිට ද එය ක්ෂණිකව සිදු වූවක් නොවන බව පෙනේ. ඔවුන් ජනතාව සංවිධානය කිරීම සඳහා කලාත්තරයක් තිස්සේ මතවාදී අරගලයක් ගෙන ගියේය.

විප්ලවය යනු පංතිගත අරගලයක් විනා එය දිග්ගැස්සුණු අරගලයක් වශයෙන් ඉදිරියට ගෙන යා යුත්තක් නොවේ. යම් හෙයකින් එය දිග්ගැස්සුණු ස්වභාවයක් ගතහොත් පාලක පංතියට එම අරගලය දෘඪතර මර්දනයකට හසුකොට විනාශ කළ හැකි වන්නේය. එබැවින් විප්ලවීය කාර්යභාරය ඉතා ක්ෂණිකව මෙන්ම සැලසුම් සහගතව ධනපති පංතියේ අනුදැනුමට හසු නොවන ලෙස වඩාත් සුක්ෂමව හා උපක්‍රමශීලීව සංවිධානය කළ යුතු එකක් වන්නේය. මේ න්‍යායන්ට හා ප්‍රතිපදාවන්ට අනුව ජ.වි.පෙ. විසින් මේ රටේ ප්‍රථම වරට 1971 අප්‍රියෙල් දියත් කරනු ලැබූ විප්ලවවාදී ක්‍රියාදාමය මෙරට ධනපති පංතිය විසින් හා මාධ්‍යකරුවන් විසින් දැන දැනම හෝ නොදැනුවත්වම කැරැල්ලක් වශයෙන් හැඳින්වූව ද එය වචනයේ පරිසමාප්ත අර්ථයෙන් ම මාක්ස්-ලෙනින්වාදී අරගල ප්‍රයත්නයක් බව කිව යුතුය. ඉහත සාකච්ඡා කරන ලද විප්ලවීය අරමුණු සාක්ෂාත් කර ගත නොහැකිව අසාර්ථක වූව ද එය කිසිසෙත්ම කැරලි ගණයට නොවැටෙන්නාවූ මාක්ස්-ලෙනින්වාදී ජනතා සන්නද්ධ අරගලයක් බව කිව යුතුය.

7. නිගමනය

මේ අධ්‍යයනය මගින් සාකච්ඡාවට භාජනය කරනු ලැබුවේ 1948 නිදහසින් පසු ශ්‍රී ලංකාවේ බලයට පත්වූ ධනේශ්වර ආණ්ඩුවකට එරෙහිව පළමුවරට ජ.වි.පෙ. නායකත්වයෙන් ක්‍රියාත්මක වූ 1971 අප්‍රියෙල් ජනතා සන්නද්ධ අරගලයේ ක්‍රියාමාර්ගවල ගැබ්ව ඇත්තේ කැරැල්ලක ලක්ෂණ ද නැතහොත් මාක්ස්-ලෙනින්වාදී විප්ලවීය ව්‍යාපාරයක ලක්ෂණ ද යන්නය. ලෝක ඉතිහාසය තුළ මානව ප්‍රජාව විසින් ඒ ඒ යුගයේ පැවතියා වූ සමාජ ආර්ථික දේශපාලන ක්‍රමය වෙනස් කරනු ලැබුවේ පංති සටන් මගිනි. මේ සටන් ක්‍රියාමාර්ග පොදුවේ කැරලි, අරගල හා විප්ලව යන වචනවලින් හැඳින්වූවද එම සංකල්පවල සියුම් මෙන් ම ගැඹුරු වෙනස්කම් ඇති බව මෙම පර්යේෂණයේ දී පැහැදිලිව පෙන්වා දෙන ලදී. විප්ලවයේ අර්ථය සලකා බලනවිට ඉන් සමාජ ක්‍රමය වෙනස්වීම හැඟවේ. එය එක් පංතියක් අතින් වෙනත් පංතියක් අතට බලය මාරු වන්නකි. මේ අයුරු පංති දෙකක් බලය සඳහා තරග අරගලයෙහි තියුණු තීරණාත්මක මොහොත සන්නද්ධ නැඟිටීමයි. සන්නද්ධ ජනතා නැඟිටීමකට, විප්ලවය ජයග්‍රහණය කර නව සමාජ ක්‍රමයක් ස්ථාපිත කළ හැකි වනුයේ ජනතාවගේ අතිමහත් බහුතරය එකතු කර ගැනීමට ප්‍රතිශීලී සංවිධානයක් හෝ ව්‍යාපාරයක් සමත් වන්නේ නම් පමණි. ඒ අනුව 1971 වනවිට ජ.වි.පෙ. මේ කර්තව්‍යයන් සම්පූර්ණ කරගෙන නොසිටි බව පෙනේ. අනෙක් අතින් ජනතා නැඟිටීම කෙනෙකුට තමන් කැමති ඕනෑම අවස්ථාවක සිදු කළ හැකි හුදෙකලා වූ කාර්යභාරයක් නොවේ. විප්ලවය, සමාජයක් වර්ධනය වීමේ දී විෂයබද්ධව සකස් වූ ක්‍රියාදාමයක් නියෝජනය කරන්නාක් මෙන් ම ජනතා නැඟිටීමත් විප්ලවයක් වර්ධනය වීමේදී විෂයබද්ධව සකස් වූ එක් මූලික අංගයක් නියෝජනය කරයි. එහෙත් ජ.වි.පෙ. මාක්ස්-ලෙනින්වාදී දෘෂ්ටියක පිහිටා මෙරට සමාජ විප්ලවයක් බිහි කිරීමේ අරමුණින්

ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ 1971 අප්‍රියෙල් සන්නද්ධ අරගලය කැරැල්ලක් ද? නැතිනම් මාක්ස්-ලෙනින්වාදී විප්ලවීය අරගලයක් වී ද යන්න පිළිබඳව ඓතිහාසික විමර්ශනයක්

සංවිධානය වුවද ඒ සඳහා ඇවැසි විෂය මූලික හෝ මනෝ මූලික සාධකයන් වැඩි දියුණුවී නොතිබුණු අවස්ථාවක රාජ්‍ය මර්දනය හමුවේ ආත්මාරක්‍ෂාව වෙනුවෙන් නැගී සිටි සන්නද්ධ අරගලයක හැඩය ගත් බව පෙන්වා දිය හැකිය. එමෙන්ම පොදුවේ ශ්‍රී ලංකාවේ රාජ්‍ය පාලනයට එරෙහිව ජ.වි.පෙ. විසින් දියත් කරන ලද ජනතා සන්නද්ධ අරගලය “කැරැල්ලක්” ලෙස බොහෝ දෙනා විසින් හුවා දක්වා තිබුණ ද පැහැදිලිවම එහි ගැබ්ව ඇත්තේ “කැරලි” ලක්‍ෂණ නොවන බව මේ අධ්‍යයනයේදී පහත කරුණු කාරණා අනුව නිගමනය කළ හැකිය.

1. ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ 1971 අප්‍රියෙල් ජනතා සන්නද්ධ නැගීටීම දියත් කරන ලද්දේ ඊට වසර 6කට පමණ පෙර සිට ක්‍රියාත්මක කරන ලද සංවිධානාත්මක දේශපාලන ප්‍රතිපත්ති මාලාවක් හා බැඳී වැඩපිළිවෙළක් ක්‍රියාවට නැගීමේ ප්‍රතිඵලයක් වශයෙනි. ඒ අනුව එහි කැරැල්ලකට වඩා විප්ලවයක සංවිධානාත්මක ලක්‍ෂණ දක්නට ලැබුණි.
2. ජ.වි.පෙ. 1971 අප්‍රියෙල් අරගලය වූකලී සෘජු වශයෙන් ම රාජ්‍ය බලය ලබා ගැනීම සඳහා වඩාත් සංවිධානාත්මක වූ ක්‍රියාවලියකි. එය රටේ පැවති සමාජ ක්‍රමයේ වෙනසක් ඇති කිරීම පිණිස රාජ්‍ය බලය ලබා ගැනීමේ අවශ්‍යතාව ගෙන ගිය කැරලිකාරී ව්‍යාපාරයක් නොව දේශප්‍රේමී විප්ලවවාදී ව්‍යාපාරයකි.
3. ක්‍ෂණිකව හා අසංවිධානාත්මකව සිදුවන කැරැල්ලවලට වඩා විප්ලවවාදී අරගල සිදුවන්නේ ප්‍රධාන අවධි 3ක් යටතේය. එනම්, සංවිධානාත්මක අවධිය, ගරිල්ලා අවධිය හා සාම්ප්‍රදායික යුධමය අවධිය වශයෙනි. ඒ අනුව ජ.වි.පෙ. සිය ගමන් මඟ තුළ මේ අවධි තුන පසු කරමින් 1971 අප්‍රියෙල් අරගලය සිදුකොට ඇත.
4. ඕනෑම සමාජයක ක්‍ෂණිකව හා හදිසියෙන් කැරැල්ලක් හරහා පවතින බල රටාවට බලපෑමක් කළ හැකි ය. ඒ සඳහා අනුහස් සහිත නායකත්වයක් අවශ්‍ය වන්නේම නැත. එහෙත් දේශපාලන අරගලයක් නැතිනම් විප්ලවයක් මගින් ඕනෑම සමාජයක නිශ්චිත මොහොතක පවත්නා අධිපතිවාදී බල රටාව ප්‍රශ්න කරමින් නොනැවති එකී බල රටාව වෙනස් කිරීමේ වැඩපිළිවෙළකට ද අවතීර්ණ විය හැකිය. එමෙන් ම ඒ සඳහා අවශ්‍ය වන ජවය, බලය හා ශක්තිය පිරි උනන්දුව හා උවමනාව මිනිසෙකුට සැපයෙන සමාජ විද්‍යා විෂයේදී හමුවන කැරිස්මා ගති ලක්‍ෂණවලින් හෙබි දේශපාලන නායකත්වයක් 1971 අප්‍රියෙල් අරගලය තුළ දක්නට ලැබුණි.
5. කැරැල්ලක මෙන් නොව පවතින්නාවූ සමාජ ක්‍රමයක් වෙනස් කළ යුතු යැයි යමෙකු සිතන්නේ නම් ඒ සඳහා ඔහුට චින්තනයක් පහළ විය යුතු සේම ඒ සඳහා සපුරාගත යුතු කොන්දේසි කිහිපයක් ද වේ. ඒ අනුව පළමුව ජ.වි.පෙ. නායකයා ප්‍රමුඛ සාමාජික පිරිස 1965 තරම් ඈත වකවානුවක සිට පවත්නා සමාජ ක්‍රමය වෙනස් කළ යුතු යන්නට එකඟව ක්‍රියාකර ඇති නිසා එය කිසිසේත් කැරැලි ගණයෙහිලා සැලකිය නොහැකිය.
6. 1971 අප්‍රියෙල් අරගලයට එක්වූවන් විසින් පවත්නා සමාජ ක්‍රමය දුර්වල වී ගිය මිනිස් සමාජයට අහිතකර වූවක් සේ සලකා ඊට වඩා හොඳ සමාජ ක්‍රමයක්

මිනිසුන්ට ලබාදිය යුතුය යන දෘෂ්ටිකෝණයේ පිහිටා කටයුතු කළා මිස ආණ්ඩුවලින් ක්ෂණික පිළිතුරු හෝ විසඳුම් බලාපොරොත්තු වෙමින් කටයුතු කළ කැරලිකාරී පිරිසක් නොවූහ.

- 7. යථෝක්ත අරමුණුවල පිහිටා කටයුතු කළ 1971 අප්‍රියෙල් අරගලයේ නායකයන් හා සාමාජිකයන් සමාජ ඉතිහාසයන් එහි ජීවත්වන ජන ප්‍රජාවන් අපක්‍ෂපාතීව කියවීමකට භාජනය කර තිබුණි.
- 8. ක්‍රි.පූ. 2 වන සියවසේ පටන් 1970 දශකයේ මුල් භාගය දක්වා ශ්‍රී ලංකාවේ පැවති දේශපාලනය හා ආර්ථිකය ඔවුන් නිවැරදි කියවීමකට භාජනය කර තිබුණි.
- 9. සමාජ ව්‍යුහය, පාලන ව්‍යුහය, පාලන තන්ත්‍රය, රාජ්‍ය ආයතන, පරිවර්තන කිරීමක් පමණක් නොව සමාජ ඇගයුම්, සමාජ සබඳතා, චින්තනමය හා ආකල්පමය ලෙස ද මිනිසා පරිවර්තනය කිරීමේ ව්‍යාපාරයක් කෙරේ ජ.වී.පෙ. බැඳී සිටියේ ය.
- 10. අවසන් වශයෙන් පවත්නා බල රටාවක්, එහි දිශානතියන් නිවැරදිව සිතියම්ගත කරමින් පවත්නා ක්‍රමය වෙනස් කළ හැකිය යන ධනාත්මක වූත්, සාධනීය වූත් ආකල්ප තුළ පිහිටා ජ.වී.පෙ. 1971 අප්‍රියෙල් සන්තද්ධ අරගලය ක්‍රියාත්මක වූ බව කිව හැකි ය.

පරිශීලන නාමාවලිය

අපරාධ යුක්ති විනිශ්චය කොමිෂන් සභාව.(1972). අපරාධ යුක්ති විනිශ්චය කොමිෂන් සභා වාර්තාව, කොළඹ: රජයේ මුද්‍රණාලය.

අබේපාල, යසවර්ධන. (2016). 71 කැරැල්ල සහ අපි, කඩවත: සාරාංශ ප්‍රකාශකයෝ.

අභයසිංහ, විකිරි., දේවරාජා, ශ්‍රීමති සහ සෝමරත්න, ජී. වී. පී. (1972). උඩරට රාජධානිය, කොළඹ: ලේක්හවුස් සමාගම.

අයිවන්, විකට්ට්. (1979). 71 කැරැල්ල, ගල්කිස්ස: රාවය ප්‍රකාශන.

අයිවන්, විකට්ට්. (1989). අර්බුදයේ ගමන් මග, ගල්කිස්ස: රාවය ප්‍රකාශන.

අයිවන්, විකට්ට්. (1990). ශ්‍රී ලංකාවේ නූතන කැරලිකරුවන්ගේ සමාජ පසුබිම, නුගේගොඩ: දුර්ගා ප්‍රකාශකයෝ.

අලස්, ඒ. සී. (1978). 71 කැරැල්ල, කොළඹ: ලේක්හවුස් ඉන්වෙස්ට්මන්ට් සහ සමාගම.

ඉලංගසිංහ, මංගල. (1998). ජාතික නිදහස් සටන් ඉතිහාසය, දිනපතා දිවයින, උපාලි පුවත් පත් සමාගම. 1998 ජනවාරි-පෙබරවාරි.

කොඩිරිංටන්, එච්. ඩබ්ලිව්. (1939). සංක්ෂිප්ත ලංකා ඉතිහාසය, කොළඹ: රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුව.

ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ 1971 අප්‍රියෙල් සන්නද්ධ අරගලය කැරැල්ලක් ද? නැතිනම් මාක්ස්-ලෙනින්වාදී විප්ලවීය අරගලයක් වී ද යන්න පිළිබඳව ඓතිහාසික විමර්ශනයක්

ගුණවර්ධන, කේ. ඩබ්ලිව්. (1997). ලංකාවේ ලන්දේසි බලය පිහිටුවීම, කොළඹ: අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව.

ගුණරත්න, පියසිරි. (2018). මගේ මතක සටහන්, අම්බලන්ගොඩ: කර්තෘ ප්‍රකාශන.

ට්‍රොට්ස්කි, ලියොන්. (1975). ඔක්තෝබරය වෙනුවෙන්, කොළඹ: ලංකා සමසමාජ පක්‍ෂයේ ප්‍රකාශන.

ද සිල්වා, කොල්වින්. ආර්. (1954). හර්තාලය, කොළඹ: සමසමාජ ප්‍රකාශන.

ද සිල්වා, දේව මයිකල්. (2003). පනාකඩුව තඹ සන්නස, ජා-ඇල: සමන්ති ප්‍රකාශකයෝ.

නෝරු, ශ්‍රී ජවහර්ලාල්. (1967). ලෝක ඉතිහාස සිහිවටන, පරිවර්තනය-ඩේවිඩ් කරුණාරත්න කොළඹ: ඇම්.ඩී ගුණසේන සහ සමාගම.

බාලසූරිය, කීර්ති. (1989). ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ දේශපාලනය හා පන්ති ස්වභාවය, කොළඹ: කම්කරු මාවත.

මාක්ස්, කාල් සහ එංගල්ස්, ෆ්‍රෙඩ්රික්. (1980). කොමියුනිස්ට් පක්‍ෂයේ ප්‍රකාශනය, මොස්කව්: ප්‍රගති ප්‍රකාශන මන්දිරය.

මාර්ෂල්, හෙන්රි. (2004). සිංහලේ, පරිවර්තනය-ඇල්ලේපොල එච්. ඇම්. සෝමරත්න, කොළඹ: විසිදුනු ප්‍රකාශකයෝ.

රණවක, ඇඩ්වින්., ලොකුලියන, ලයනල් සහ සේනානායක, පුණ්‍යා. (1959). ලංකාවේ අපර දිග පාලන යුගය, කොළඹ: ඇම්.ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

විජයතුංග, හරිස්චන්ද්‍ර. (2005). ගුණසේන මහා සිංහල ශබ්ද කෝෂය, කොළඹ: ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

විජේවීර, රෝහණ. (2002). දෙමළ ඊළාම් අරගලයට විසඳුම කුමක්ද, කොළඹ: නියමුවා ප්‍රකාශන.

විජේවීර, රෝහණ. (2011). අන්දැකීම් කිහිපයක්, බත්තරමුල්ල: නියමුවා ප්‍රකාශන.

වික්‍රමරත්න, ධර්මන්. (2016). ජවිපෙ 2වැනි කැරැල්ල, කොළඹ: කර්තෘ ප්‍රකාශන.

ශ්‍රී සුමංගල, හික්කඩුවේ සහ දෙවරක්ෂිත, බටුවන්තුඩාවේ. (2000). මහාවංශය ද්විතීය භාගය, කොළඹ: ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

ශ්‍රී සුමංගල, හික්කඩුවේ සහ දෙවරක්ෂිත, බටුවන්තුඩාවේ. (2014). මහාවංශය ප්‍රථම භාගය, කොළඹ: ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

සිංහල ශබ්ද කෝෂය, (1991). 23 වන කාණ්ඩය II වන කොටස, කොළඹ: සංස්කෘතික දෙපාර්තමේන්තුව.

සෝරන, වැලිවිටියේ. (1952). ශ්‍රී සුමංගල ශබ්දකෝශය, ප්‍රථම භාගය, ගල්කිස්සා: අභය ප්‍රකාශකයෝ.

Alles, A. C. (1979). *Insurgency – 1971*, Colombo: Apothecaries Co.

Alles, A. C. (1990). *The J.V.P., 1969-1989*, Colombo: Lake House.

Arasaratnam, S. (1972). The Ceylon Insurrection of April 1971: Some Causes and Consequences. *Pacific Affairs* 45(3), 356-371.

Blacton, Charles. S. (1971). *The Ceylon Insurgency 1971*, Victoria: Australian Institute of International Affaires.

Caspersz, Paul, S. J. (1973). Towards a Sociological Analysis Of the youth struggle in Sri Lanka 1971, Oxford: University of Oxford (unpublished Thesis).

Fernando, Laksiri, P. (1976). Political Violences in Sri Lanka: The April 1971 youth insurrection, New Brunswick: University Of New Brunswick (unpublished Thesis).

Goonatileke, H. A. I. (1975). *The April 1971 Insurrection in Ceylon: A bibliographical Commentary*. Leuven.

Goonatileka, H. A. I. (1975). The Sri Lanka Insurrection of 1971, Leuven: A Select Bibliography Commentary.

Keerawalla, G. B. (1980). The Janata Vimukthi Peramuna and the 1971 uprising, Sri Lankan Journal of *Social Science Review, National Science Foundation of Sri Lanka*. Vol.2.

Obeyesekare, Gananath. (1974). Some Comments on the Social Backgrounds of the April 1971 Insurgence in Sri Lanka (Ceylon). *The Journal of Asian Studies* 33(3) (1974): 367-384.

Samaranayake, S. S. D. G. (1991). Political Violence in the third world: A case study of Sri Lanka. 1971-1987 (PhD Thesis).

State Master. (2008). *Encyclopedia*. London: Stacey International Publisher.

Warnapala, W. A. Wiswa. (1972). *The April Revolt in Ceylon*, California: Asian Survey.